

விண்ணி

மண்டலாவின்

வாக்குமூலம்

மு.தயாளன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வின்ன மண்டேலாவின் உரக்குமுலம்

மு. தயாளன்

A. KUGAN
72.2nd LANE
AVANDA PURA
TRENCO

மதுடம்

இல.90, பார்வீதி,
மட்டக்களப்பு 30000
இலங்கை.

நன்றிக்குரியவர்கள்:

1. ரமணன் நற்குணதயாளன் (அட்டைப்படம்)
2. ஆர்த்தி துவாரகன் (ஒப்பு நோக்கல்)
3. சாருகேசி நற்குணதயாளன் (ஒப்பு நோக்கல்)
4. வி.மைக்கல் கொலின் (பதிப்பகம்)
5. சரண்யா தனபாலசிங்கம் (நிர்வாகம்)
5. வணசிங்க அச்சகம் (அச்சு)

மகுடம் பதிப்பக வெளியீடு - 46

ISBN : 978-624-5849-12-3

● நூல் - வினின்னி மண்டேலாவின் வாக்குமூலம் ● ஆசிரியர் - மு. தயாளன்
● உரிமை - ஆசிரியருக்கு ● முதல் பதிப்பு - டிசம்பர் - 2021 ● பக்கங்கள்
- 120 ● வெளியீடு - மகுடம் பதிப்பகம் 90, பார்வீதி, மட்டக்களப்பு. 30000
● தொ.பே. இல. 0774338878 ● வடிவமைப்பு ரமணன் நற்குணதயாளன் -
அச்சு - வணசிங்கா அச்சகம், மட்டக்களப்பு. ● விலை - 300/=

● Book - Winnie Mandelavin Vaakumoolam ● Author - M.Thayalan ● © Author ●
First Edition - December-2021 ● Size - 1/8 ● Pages - ● Published by - Magudam
Publication. 90, Bar Road, Batticaloa. ● email - magudammichael@gmail.com ●
Ph.No. 0774338878 ● Book & Cover Design Ramanan Natgunathayalan ● Printing
- Wanasinghe Printers, Batticaloa ● Price - 300/=

வாக்குமூலமும் நானும்...

மனித வரலாற்றில் எத்தனையோ விடுதலைப் போராட்டங்கள் உலகத்தின் மூலைமுடுக்குகளில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சில வெற்றியடைந்து விடுகின்றன. சில தோல்வியடைந்து விடுகின்றன. வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் இடையில் பல காரணங்கள் வலிந்து கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் அவற்றின் வெற்றியும் தோல்வியும் அவர்களின் அரசியல் பின்னணியும் தொலை நோக்குச் சிந்தனையுமே காரணமாக முன்னே வந்து நிற்கின்றன. தெற்கு ஆபிரிக்காவின் இனவெறி அரசுக்கெதிரான சாத்வீக வன்முறைப் போராட்டங்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்தனவாக வெளியில் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவை வேறு வேறாகவே இயங்கின என்பதுவே வரலாற்று உண்மையாகும். முதலாளித்துவ சிந்தனையும் இனரீதியான அடக்கு முறைச் சிந்தனையும் கொண்ட அரசுகள் ஒரு போதும் ஆயுதப் போராட்டத்தின் வெற்றியை ஏற்றுக் கொள்வதுமில்லை அதன் வளர்ச்சியை அனுமதிப்பதுமில்லை என்பது வரலாறு எமக்குத் தரும் பாடமாகும்..

இதற்கு உதாரணமாக இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். காந்தியின் அகிம்சைப் போராட்டத்தை ஆயுதங்களைக் கொண்டு அடக்குவது பிரிட்டிஸ் படைகளுக்குப் பெரிய விடயமில்லை. அவர்களை உண்மையில் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது சுபாஸ் சந்திர போசின் ஆயுதப் போராட்டமே. ஏனென்றால் முதலாளித்துவவாதிகள் ஆயுதங்களை தங்களைத் தவிர மற்ற எவரும் வைத்திருப்பதை விரும்ப மாட்டார்கள். இங்கே கவனிக்க வேண்டியது காந்தியின் இயக்கமும் சுபாசின் போராட்டமும் இரு துருவங்களாகவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தன என்பதாகும். ஆயுதப் போராட்டம் முனைப்பெடுத்து முன்னேறியபோது காந்தியின் கைகளில் விடுதலை கையளிக்கப்பட்டது. இது பிரிட்டிஸ் அரசின் தோல்வியல்ல வெற்றியே என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இதற்கு நேர் மறையாக எமது

மண்ணில் நடந்த விடுதலைப் போராட்டத்தின் தோல்விக்குக் காரணம் ஆயுதந்தாங்கிய அமைப்புகள் சாத்வீக அரசியல் பேசியவர்களை தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தமை அல்லது அழித்தமைதான். தொலை நோக்குச் சிந்தனையில்லாமல் நடந்த இந்த நிகழ்வு தோல்விக்குக் காரணமானது. ஏகாதிபத்திய அரசு தப்பிக் கொள்வதற்கான பாதை மூடப்பட்டதே ஆயுதப் போராட்டத்தின் தோல்விக்குக் காரணமாகும்.

தெற்கு ஆபிரிக்காவில் இந்திய பாணியிலான அதிகார பரிமாற்றமே நடந்தது. இப்படி நடக்கின்றபோது ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கொண்டு நடத்தியவர்கள் காணாமற் செய்யப் பட்டு விடுவார்கள். வின்னி மண்டேலா இளைஞர்கள் மத்தியில் பிரபலமானவராகவும் ஆயுதப் போராட்டத்தின் உந்து சக்தியாகவும் திகழ்ந்தார். அது பஞ்சில் பற்றிய தீ போல் வேகமாகப் பரவ ஆரம்பித்துவிட்டது. இனவெறி அரசாங்கம் என்ன செய்வதென அறியாது தவித்தது. அதற்கு நீராகத் தெளிக்கப்பட்டவர்தான் 27 வருடங்கள் சிறையிலிருந்த நெல்சன் மண்டேலா. எந்த நெல்சன் மண்டேலா வெளிவருவதற்கு வின்னி மண்டேலா காரணமாக இருந்தாரோ அதே நெல்சன் மண்டேலாவினால் வின்னிகாணா மலாக்கப்பட்டார். இதுவே முதலாளித்துவத்தின் வஞ்சக வெற்றியாகும்.

இந்தப் போராட்டத்தில் வின்னி மண்டேலாவின் வகிபாகத்தை வெளிக் கொண்டு வருவதே இந்தப் புத்தகத்தின் வெளி வருகையாகும்.

இது மொழிபெயர்ப்புப் புத்தகமல்ல. வின்னி மண்டேலாவின் வாழ்க்கையின் மூலை முடுக்கெல்லாம் நான் அலைந்து திரிந்து திரட்டியவை அவரின் வாக்குமூலமாக எனது மொழியில் வருகிறது. இதைப் படித்தபின் உங்கள் அபிப்பிராயங்களை எனக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்.

உங்கள்

மு.தயாளன்

பதிப்புரை

மகுடம் பதிப்பகத்தின் 46வது வெளியீடாக நாடறிந்த புலம் பெயர் எழுத்தாளர் மு.தயாளனின் 'வின்னி மண்டேலாவின் வாக்கு மூலம்' என்ற சுயசரிதை நாவலை வெளியிடுவதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் இருப்பாள் என்பது வெறும் வார்த்தையல்ல. அது வரலாறு.

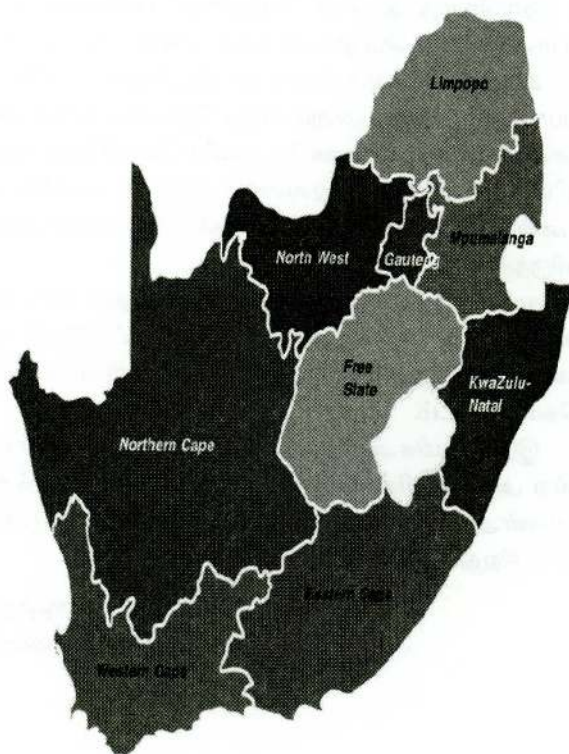
27 வருட காலம் போத்தா நிறுவெறி அரசின் அடக்கு முறையால் சிறைவாசம் அனுபவித்த தென்னாபிரிக்க மண்ணின் விடுதலை வீரன் நெல்சன் மண்டேலாவின் வெற்றிக்கும், விடுதலைக்கும் பின்னால் அவரது துணைவி வின்னி மண்டேலாவின் அர்ப்பணிப்புமிக்க செயற்பாடுகள் மிகக்காத்திரமான பங்களிப்பை நல்கியிருந்தன.

முதலாளித்துவ அரசுகளும் அவர் தம் ஊடகங்களும் எவ்வாறு தமக்கு எதிரானவர்களை அப்புறப்படுத்தி முக்கியம் இழக்கச் செய்கின்றன என்பதற்கு வின்னி மண்டேலாவின் கதை நமக்கொரு பாடம்.

இதனை மிக அழகாக வின்னி மண்டேலாவின் சுயசரிதம் போன்ற அமைப்பில் நல்லதொரு நாவலாக வடித்துள்ளார் மு.தயாளன் அவர்கள். அவரது படைப்புக்களில் இது முக்கியமான ஒர் நூலாகிறது.

**வாழ்த்துகளுடன்
மகுடம். வி.மைக்கல்கொலின்.**

தெற்கு ஆபிரிக்கா

1977 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 16 ஆம் திகதி. இரவு நேரம். நான் என்னுடைய சமூகவியற் படிப்புக்கான அறிக்கையைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தேன். பகலில் நான் வேலைக்குச் செல்வதால் இரவு நேரங்களை என் படிப்புக்காகச் செலவு செய்தேன். சில வேளைகளில் நடுச்சாமம் இரண்டு மணிவரை என் படிப்புத் தொடர்வதுண்டு.

அன்றும் அப்படித்தான். அறிக்கை நாளை கொடுத்தாக வேண்டும். வேகமாகவும் கவனமாகவும் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். நேரத்தைப் பார்த்தேன். மணி இரண்டைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டரை மணியளவில் ஒருவாறு முடித்துவிட்டுப் படுப்பதற்குத் தயாரானேன். கட்டிலில்

படுத்தேனையொழிய நித்திரை வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தேன்.

வீட்டுக்கு வெளியில் புதிது புதிதாகச் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இந்தச் சத்தங்கள் எனக்குப் பழக்கமானவைதான். காலடிச் சத்தங்கள் என் வீட்டை நோக்கி வருவது போல் கேட்டன.

நான் என்றைக்கும் தனித்து இருந்ததில்லை. காலடிச் சத்தங்களும் பொலிசாரின் சத்தங்களும் என்னோடு எப்போதும் இருக்கும். பொலிசார் வழமைபோல் தங்கள் பணியைச் செய்கிறார்கள் என்றெண்ணி விளக்கை அணைத்து விட்டு நித்திரை கொள்ளத் தயாரானேன். நித்திரை என்னோடு கண்ணா மூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

நான்கு மணியளவில் வீட்டின் வெளியே பலமான சத்தம் கேட்டது. என்னுடைய வீட்டின்மேல் கல்லுகள் விழுவது போன்று உணர்ந்தேன். என் வீட்டின் மதில்களின் மேலிருந்து யாரோ குதிப்பது போன்றும் மனதிற்குப்பட்டது. ஆனாலும் கட்டிலைவிட்டு நான் எழும்பவில்லை.

சில நிமிடங்களில் எனது வீட்டின் கதவுகள் பலமாகத் தட்டப்பட்டன. கதவுகள் உடைந்து விழும்போல் இருந்தது. சத்தம்போட்டுக் கொண்டும் இருந்தார்கள். யார் வந்திருக்கிறார்கள் என்பது புரிந்துவிட்டது. அவர்கள் அழைப்பு மணியை அழுத்தக் கூடாதா என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். அவர்கள் அதை அழுத்தியபடிதான் மற்றவற்றையும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் என் பிள்ளைகள் என்னோடு இருப்பதில்லை. அவர்களை விடுதியில் இருந்து படிக்கும்படி ஒழுங்கு செய்திருந்தேன். ஆனால் இன்று என் மகள் என்னோடு இருக்கிறாள். இது என்னைக் கவலைப்பட வைத்தது. நான் எதையும் சமாளிப்பேன். ஆனால் என் மகள்..... இன்று எனக்கு என்ன நடக்கப் போகிறதென்று புரிந்து விட்டது.

அமைதியாகச் சென்று கதவைத் திறந்தேன். என் வீட்டின் முன்பகுதி முழுவதும் இராணுவத்தினர் ஆயுதங்களோடு நின்றிருந்தனர். இப்படியான காட்சிகள் எனக்குப் பழக்கமான ஒன்று. இவைகளை எதிர்பார்த்து எப்பொழுதும் என் உடுப்புகள் மற்றைய அத்தியாவசிய சாமான்கள் நிறைந்த பெட்டியைத் தயாராக வைத்திருப்பதுண்டு.

“உங்களைக் கைது செய்ய வந்திருக்கிறோம்” என்று ஒருவன் கூறினான். வழக்கம்போல எனக்கும் அவர்களுக்கும் இடையில் சூடான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் நிகழ்ந்தன. பயங்கரவாத சட்டத்தின் கீழ் என்னைக் கைது செய்ய வந்திருப்பதாக அவன் கூறினான். எனக்கு என் மகள் சிம்சியை தனியே விட்டுப் போக மனமிருக்கவில்லை. இதையிட்டு அவர்களோடு வாதம் புரிந்தேன். அவர்கள் நான் கூறிய எதையும் கேட்பதற்குத் தயாராக இல்லை.

என்னை வலுக்கட்டாயமாகத் தங்கள் வாகனத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். காவல் நிலையத்தில் வைத்துக் குறுக்கு விசாரணை செய்தார்கள். என்னைவிட இளையவர்களான சில ராணுவத்தினர் விசாரணை செய்யும்போது நான் கோபம் அடைந்தேன்.

காலை பத்து மணிவரையும் இந்த விசாரணை நடந்தது. அப்போதுதான் என் மகளையும் அங்கு கொண்டு வந்துள்ளதாகக் கூறினார்கள். அவர்கள் இன்று என்னை விடப் போவதில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். ஒருவன் வந்து சொன்னான்.

“உன்னையும் மகளையும் பிறீ ஸ்ரேற் றுக்கு (free state) அனுப்பப்போகிறோம்” என்று சொன்னான். அந்த இடம் கறுப்பினத்தவர்கள் வாழும் பகுதி. அங்கே அனுப்புவது தண்டனையென்று இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இது எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. வழமையாக இப்படிக் கொண்டு வந்தால் இந்தக் காவல் நிலையத்தில் அடைப்பார்கள் அல்லது வேறொரு

காவல் நிலையத்துக்குக் கொண்டு செல்வார்கள். ஆனால் இன்று இந்தப் பிரதேசத்தைவிட்டே எங்களை அனுப்பத் திட்டமிட்டு விட்டார்கள் என்பது புரிந்தது. இராணுவ வண்டிகளில் ஏற்றப்பட்டோம். அந்த வண்டியுள் எங்கள் வீட்டுச் சாமன்கள் மூட்டைகளில் கட்டப்பட்டுப் போடப்பட்டிருந்தது. பெரும்பாலான பொருட்கள் அவர்களின் முரட்டுத்தனத்தால் உடைந்தும் இருந்தன. நெல்சனுடைய புத்தகங்களை மூட்டை ஒன்றில் கட்டிப் போட்டிருந்தார்கள். நாங்கள் பிறீ ஸ்ரேற்றுக்கு (free state) எங்களின் அனுமதி இல்லாமலே கொண்டு செல்லப்பட்டோம். என் மகளுக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

எங்களுடைய வாகனத்துக்குப் பாதுகாப்பாக மேலும் நான்கைந்து வாகனங்கள் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் வந்து கொண்டிருந்தன. சிலமணி நேரங்களின் பின்

நாங்கள் பிரண்ட் போட் (Brandford) என்ற இடத்திலுள்ள காவல் நிலையத்தில் இறக்கப்பட்டோம். பின்பு அங்கிருந்து ஒரு வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அவர்கள் கூட்டிச் சென்ற அந்த இடத்தை வீடென்பது வீட்டுக்கே அவமானம். அது நான்கு சுவர்களாலான ஒரு அடைப்பு. அது ஒரே குப்பையாக இருந்தது. இரு மனிதர்களைக் கூப்பிட்டு அதைத் துப்பரவு செய்யும்படி பணித்தார்கள். எங்களின் சில சாமான்களைக் கொண்டு வந்து வீசிவிட்டுச் சென்றார்கள். எங்களுடைய எந்தத் தளபாடத்தையும் அவர்களால் இங்கு கொண்டு வரமுடியவில்லை. அந்தளவுக்குக் கதவுகள் சிறியனவாக இருந்தன. இதனால் எமது தளபாடங்களை காவல் நிலையத்திலேயே விட்டுவிட்டார்கள்.

பசியாக இருந்தது. சமைக்க முடியவில்லை. ஒரு சொட்டுத்தண்ணியும் அங்கு இருக்கவில்லை. சமைப்பதற்கான அடுப்பும் அங்கு இல்லை. நாங்கள் இருவரும் அந்த நான்கு சுவருக்கிடையில் குப்பையைப்போல் தூக்கி வீசப்பட்டிருந்தோம். குளிராகவுமிருந்தது.

இது ஒரு பயங்கர அனுபவமாக இருந்தது. என்னால் இதனைச் சரிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் என் மகளால் முடியவில்லை. பதினாறு வயது நிரம்பிய அவளால் எப்படி முடியும்? வாழ்க்கையை வெறுக்கக் கூடிய கொடிய அனுபவம். அவர்களின் நோக்கமும் அதுதான். இப்படிச் செய்வதன் மூலம் விடுதலைப் போராட்டத்தை நிறுத்திவிட முடியுமென நினைத்தார்கள்.

இந்த அனுபவம் என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஒரு வடுவாகப் பதிந்துவிட்டது. ஆரம்பத்தில் அந்தப் பகுதியில் வாழ்பவர்கள் பயந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

அந்தப்பகுதிக்கான பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் பொலிசாரும் அந்த மக்களைக் கூப்பிட்டு எம்மைப்பற்றி தவறாகக் கூறி வைத்திருக்கிறார்கள். “நாளை இங்கே பயங்கரவாத எண்ணம் கொண்ட இருவர் வரப்போகிறார்கள். அவர்களோடு நீங்கள் கதைக்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு உணவு வழங்கக் கூடாது. அப்படி மீறி நீங்கள் செய்தால் உங்களைக் கைது செய்து சிறையிலடைப்போம். இங்கு வரும் பெண்ணின் கணவரும் சிறையிலேயே உள்ளார்.” என்றெல்லாம் பயமுறுத்திச் சென்றுள்ளார்கள். ஆனால் இவர்கள் யாருக்குமே தெரியாத ஒரு விடயம் அம்மக்களிடையே பரவி இருந்தமை இவர்களுக்குத் தெரியாது. பொலிசார் ஒருவரைக் கூடாது என்று சொன்னால் இம் மக்கள் அவரை நல்லவராகவே கருதுவார்கள். அவர்கள் நல்லவர் என்று சொன்னால் கூடாதவர் என்று நினைப்பார்கள். பொலிசார் சென்ற அடுத்த கணமே அவர்கள் உணவோடு எங்களிடம் வந்து விட்டார்கள். பகல் நேரத்தில் எங்களோடு கதைக்கமாட்டார்கள். இரவு நேரத்தில் வருவார்கள்.

அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் நெல்சனை நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. நெல்சனின் லட்சியத்தை நன்றாகவே புரிந்திருந்தனர். எங்களைப் பொலிசார் தனிமைப்படுத்தியபோது

தாங்களும் தனிமைப்பட்டதாகவே அந்த மக்கள் உணர்ந்தனர். அவர்களுக்குள் ஒரு விதமான சத்திய ஆவேசம் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்ததை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

நாங்கள் கொண்டு வரப்பட்ட அந்த வருடக் கணக்கெடுப்பில் பிரண்ட் போட் (Brandford) நகரத்தில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரம் வெள்ளை இனத்தவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். மற்றவர்கள் எல்லோரும் கறுப்பு இனத்தவர்களே. வெள்ளையர்களைப் பொறுத்தவரை கறுப்பர்கள் கூடுதலாக வாழும் பிரதேசம் தண்டனைக்குரிய பிரதேசம். இந்தப் பிரதேசத்திற்கே என்னைக் கடத்தி இருந்தார்கள்.

நாட்டில் என்ன நடந்தாலும் நானே அதற்கும் காரணம் என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். எனக்குச் சிலவேளைகளில் சிரிப்பு வருவதுண்டு. வெள்ளையர்களின் பயத்தின் அடையாளமாகவே நானிருந்தேன். பயத்தின் அடையாளமாக அல்லது சின்னமாக

நான் இருந்தேன் என்பது நான் பிரண்ட்ட்போட்டுக்கு (Brandford) வந்த பின்பே உணர்ந்தேன். எங்களின் போராட்டம் மிக விரைவில் முடிவுக்கு வந்துவிடும் என்றே நான் எண்ணினேன்.

உண்மையில் என்னைப் போன்ற ஒரு கறுப்பி இங்கு வருவாளென்று அங்கிருந்த வெள்ளையர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்களுக்கு என் பிரசன்னம் அதிர்ச்சியையே கொடுத்தது. எனக்குத் தண்டனை தருவதாக நினைத்துத் தங்களைத் தாங்களே தண்டித்துவிட்டதாகவே கருதினார்கள். உலகநாடுகள் எதுவும் இங்கு வாழும் “கபீர்” (Kabeer) களைப்பற்றி எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. “கபீர்” என்ற சொல்லாலேயே இங்குள்ள கறுப்பர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். மிக மிகக் கேவலமான சொல்லால் அவர்கள் அழைக்கப்படுவது எனக்கு மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்தது.

இங்கு இருக்கக்கூடிய இந்த வெள்ளையர்களுக்குக் கறுப்பர்கள் உழவு யந்திரம் (tractor) ஒடுபவர்களாகவும் அவர்கள் வயல் நிலங்களை உழுபவர்களாகவும் இருந்தார்கள். குறைந்த வேதனத்தைக் கொடுத்து அடிமை நிலையிலேயே வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் உழவு யந்திரத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது சிலவேளை மின்னல் தாக்குதலுக்கு உள்ளாவார்கள். அப்போ தெல்லாம் இந்த வெள்ளை எசமானர்கள் ஓடிப்போய் உழவு யந்திரத்திற்கு ஏதும் சேதம் ஏற்பட்டுள்ளதா என்று தான் பார்ப்பார்கள். அதற்குப் பின்பு தான் மனிதர்களைப் பார்ப்பார்கள்.

இந்தப் பகுதியில் ஒரு துயரமான விடயத்தை அவதானித்தேன். ஒவ்வொரு கடைக்கும் இரண்டு வாசல்கள். ஒன்று வெள்ளை இனத்தவர் செல்லவும் மற்றது கறுப்பினத்தவர் செல்லவும் அமைத்திருந்தார்கள். பொலிஸ் நிலையமாகட்டும் தபாற்கந்தோர் ஆகட்டும் வெள்ளையர்கள் செல்ல ஒரு வாயிலும் கறுப்பர்கள் செல்ல இன்னொரு வாயிலும் அமைத்திருந்தார்கள். எனக்குள் ஒரு கோபத்தை இது உண்டு பண்ணியிருந்தது. நான்

இதை முறியடிக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் செல்லும்போது வெள்ளையரின் வாசலால் சென்றேன். அதேபோலத் தபால் நிலையத்திலும் வெள்ளையர் வாசலால் சென்றேன். அவர்கள் யாராலும் என்னை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சில கடைகளில் கறுப்பினத்தவர் சாமான் வாங்கப் புகுந்தால் அவர்கள் வெளியில் வருமட்டும் வெள்ளையர்கள் வெளியில் காத்திருப்பார்கள்.

ஒரு நாள் ஒரு கடையில் வெள்ளையர்களின் வாசலால் உள்ளே சென்றேன். உள்ளே நிற்பவர்கள் வெளியில் வரும்வரை நீ வெளியே நில் என்று கடைக்காரர்கள் என்னைத் தடுத்தனர். உள்ளே பார்த்தேன் இருவர் மட்டுமே நின்றிருந்தார்கள்.

அந்தக் கடைக்காரரைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து விட்டேன். நான் உள்ளே நுழைந்ததும் உள்ளே நின்ற வெள்ளையர்கள் வெளியே வந்துவிட்டனர். நான் மட்டுமே அப்போ உள்ளே நின்றேன். வெளியில் பல வெள்ளையர்கள் காத்து நிற்பதைக் கண்ட நான் இவர்களுக்கொரு பாடம் படிப்பிக்க ஆறுதலாக ஒவ்வொரு பொருளாக எடுப்பதும் வைப்பதுமாகக் காலத்தைக் கடத்தினேன். வெளியே நிற்கும் வெள்ளைப் பெண்களைப் பார்க்கும்போது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. என்னுடைய இந்தச் செய்கை அவர்களுக்கு ஒரு படிப்பினையாக இருந்தது. இதுவரை நானும் யாரும் எதுவும் செய்யாததால் அவர்கள் தலைக்கு மேல் ஏறிவிட்டார்கள். இங்கு வாழும் வெள்ளையர்களுக்கு நெல்சன் மண்டேலாவைத் தெரியவே தெரியாது. இவர்களைப் பொறுத்தவரை கொம்யூனிஸ்ட் என்றால் என்னைப் போன்ற வெள்ளையரின் கதவினூடாக உள்ளே செல்பவர்கள். அதாவது நடைமுறையை உடைத்து அடாத்தாக நடப்பவர்கள்தான் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

நான் சில நேரங்களில் வீதியால் நடந்து கொண்டி

ருக்கும்போது வெள்ளையர்கள் தாங்களாகவே விலகி நடப்பார்கள். இது ஒரு சிறு மாற்றம்தான். முன்பு அவர்களைக் கண்டால் நாங்கள் விலகினோம். இப்போ எங்களைக் கண்டு அவர்கள் விலகுகிறார்கள். நான் ஒரு தடவை பகிடியாக இந்த நிகழ்வுகளை எனது வழக்கறிஞருக்குக் கூறினேன்.

“நான் கேள்விப்பட்டேன் நான் இங்கிருப்பது அவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்று... அப்படியானால் நீதி அமைச்சருக்குக் கூறுங்கள் என மீதுள்ள தடையை நீக்குவதாயின் தொடர்ந்து பிரண்ட் போட்டிலேயே (Brandford) இருக்க விடும்படி ஏனென்றால் நான் வேறு எங்கும் போக விரும்பவில்லை.”

அவர்களுக்கு நான் ஒரு தலையிடியாக மாறி விட்டேன். என்னை அனுப்புவதற்கு வேறு இடங்களும் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் என்னை என்ன செய்வது என்று தெரியாது தவித்தனர்.

இதுவரைகாலமும் எந்தவிதமான சமூகவிடயங்களிலும் அக்கறை காட்டாமல் இருந்த வெள்ளையர்கள் இப்போ அவைபற்றித் தெரிவதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள். இப்பொழுது இங்குள்ள கறுப்பர்களும் ஒருவிதமான மன உறுதியை அடைய ஆரம்பித்திருந்தனர். இப்படி அவர்கள் எப்போதும் இருந்ததில்லை.

முன்பெல்லாம் லொறியைக் கொண்டு வந்து கறுப்பின மக்கள் வாழும் இடத்தில் நிறுத்தி வேலைக்கு அவர்களை ஏற்றுவார்கள். தொழில் வேண்டுமென்பதற்காக அவர்களும் ஏறி மிக மிகக்குறைந்த கூலியில் வேலை செய்வார்கள். இப்போது அப்படி இல்லை குறைந்த சம்பளத்திற்கு வேலை செய்ய கறுப்பின மக்கள் மறுத்தார்கள். வெள்ளையர்களுக்கு இப்போ கறுப்பின மக்களின் பெறுமதி புரிந்தது. இப்போ தெல்லாம் பிரண்ட் போட்டில் பல மாற்றங்கள் நிகழத் தொடங்கி இருந்தது. முன்பு போல் கறுப்பர்கள் கடைகளில் கண்ணாடிக்கு முன்னால் நிற்கும் சூழ்நிலைகளும் இல்லாமலிருந்தது. நான்

பெரிதாக ஒன்றும் செய்யவில்லை வழமைக்கு மாறாக நடந்தேன். அவ்வளவுதான்!

“இவ்வழியில் போகாதே” என்றால் நான் அவ்வழியில்தான் செல்வேன். அதனால் எனக்கு எதுவும் நடக்கவில்லை. இதனைப் பார்த்த மற்றவர்கள் என்னைப் போலவே செய்தார்கள். ஒரு சுவையான சம்பவத்தை நான் கூறித்தானாக வேண்டும்.

வ்போசினி (*foschini*) என்ற உடுப்புக்கடை ஒன்று தான் பிராண்ட் போட்டில் (*Brandford*) இருந்தது. இந்தக்கடையை வெள்ளையர்களே நடத்தினார்கள். இங்கு துணி வாங்கவரும் கறுப்பினத்தவர்கள் உள்ளே செல்ல முடியாது. வெளியில் நின்று கண்ணாடிக்குள்ளால் பார்த்துத்தான் தெரிவு செய்யலாம். ஒரு கறுப்புப் பெண் உள்ளே வந்து உடுப்புகளைத் தொட்டால் அதனை வெள்ளைப் பெண்கள் வாங்கமாட்டார்கள். இது என் மனதைக் கடுமையாக உறுத்தியது. ஒரு நாள் என் மகளுக்கு ஒரு நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்ற கறுப்பு உடை தேவையாக இருந்தது. மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு அந்தக் கடைக்குப் போனேன். அங்கே வெள்ளைப் பெண்மணி கதவை மறைத்துக் கொண்டு நின்றாள். நானும் என் மகளும் அவள் எதிர்பாராத நிலையில் அவளைத்தாண்டிக் கொண்டு உள்ளே சென்று விட்டோம். அவள் எங்களுக்கும் பின்னால் வந்து “வெளியே போ” என்று கத்தினாள்.

“நீ உள்ளே வரமுடியாது. தேவையானால் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று கடைக்குள் போ” என்று தன் தொண்டை கிழியக் கத்தினாள். நாங்கள் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் உடுப்பை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வரும் போது நூற்றுக்கதிகமான வெள்ளைப் பெண்கள் வெளியில் காத்து நின்றார்கள். பொலிசாரையும் கூப்பிட்டார்கள். பொலிசார் பிராண்ட் போட்டிலிருந்து வரவில்லை. பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் என்று கூறி புளும்பொன்ரெயின் (*Bloemfontein*)

பொலிசார் வந்திருந்தார்கள். பொலிசாரால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

இதற்குப் பின்பு அந்தக் கடைக்குச் செல்வதை நூறுவீதம் கறுப்பு இனத்தவர்கள் தவிர்த்தார்கள். காலக் கிரமத்தில் அந்தக் கடை நட்மடைந்து மூடிவிட்டார்கள். மனிதர்களை மிருகங்களாகக் கருதிய வெள்ளையினத்தவர்களின் கொழுப்பு மெல்ல மெல்ல அங்கு குறையத் தொடங்கியது.

பிராண்ட்போட்டின் (Brandford) நிலை மிகப் பயங்கரமானது. அங்கிருக்கும் மக்கள் பசியால் வாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்களால் அவர்களுக்குச் சிறு உதவிதான் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அங்கிருக்கும் குடும்பங்கள் ஆதரவற்றவர்களாகவே இருந்தார்கள். அவர்களது பிள்ளைகளுக்கு ஒரு கவளம் சோறுதானும் இல்லாமல் துன்பப்பட்டார்கள். உங்களுக்குத் தெரியும் நாங்கள் வழமையில் மூன்று நேரமும் உணவருந்திப் பழக்கப்பட்டவர்கள். என்ன ஆனாலும் இங்கு கூடுதலான குடும்பங்கள் காலை உணவு உண்பதேயில்லை. பிள்ளைகள் காலை உணவு அருந்தாமல் வெறும் வயிற்றுடன் பாடசாலை செல்வார்கள். இவர்களில் அதிஸ்டமுள்ள

பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலையில் ஒரு துண்டு பாண் கிடைக்கும். பாடசாலையில் உணவு நேரத்திற்கு நேரம் மாறும்.

சில வேளைகளில் பொறிட்சும் (Porridge) அவித்த கோவாவும் கொடுப்பார்கள். இந்த பிள்ளைகள் ஒரு நேர உணவு தான் நிறைவாக உண்பார்கள். அதுவும் அவர்கள் பாடசாலை விட்டு வந்த பின் தான் பெற்றார் உணவு சமைத்துக் கொடுப்பார்கள். நான் முன்பு வாழ்ந்த பிரதேசம் வசதிகள் நிறைந்த பிரதேசம். அங்கு பல பிரச்சனைகளை எதிர் கொண்டு தீர்த்துமிருக்கிறேன். ஆனால் வறுமையின் கொடுமையை இங்குதான் முதன்முதலில் எதிர்கொண்டேன். என் கண்ணால் கண்ட பல கொடுமையான காட்சிகள் பல. அவர்கள் இரவு உணவாக பொறிட்சின் ஒரு கட்டியை உப்புத்தண்ணியில் போட்டுப் பின் சிறிது குளிர் நீரும் குளுக்கோஸ் நீரும் விட்டுக் குலுக்கி உண்பார்கள். குழந்தைகளுக்குக் கொடுப்பதற்குச் சரியான பால்மா அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. சாதாரண கேக் செய்யும் மாவை முதலில் குளிர் நீர் விட்டுக் கரைப்பார்கள். அது கரையாவிட்டால் சுடுநீர் விடுவார்கள். பின் குளுக்கோஸ் நீர் விடுவார்கள். அதனை நன்றாகக் கலக்கிய பின் போத்தலில் விட்டுக் குழந்தைகளுக்குப் பருக்குவார்கள். இது குழந்தைகளுக்கு உகந்ததில்லை. இதனால் எம்மவர் மத்தியில் இறப்பு வீதம் கூடிக்கொண்டிருந்தது. கடந்த கிழமை ஆறு பேர் இறந்திருந்தார்கள். அவர்களில் மூவர் குழந்தைகள். பெரும்பாலும் இறக்கும் குழந்தைகள் இரண்டு வயதுக்குட்பட்டவர்களாக இருப்பது மிகுந்த கவலைக்குரியதாகும்.

இதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தாக வேண்டும் என்று என் மனம் எண்ணத்தொடங்கியது. ஒவ்வொரு நாள் காலையும் ஜந்து வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைகளை அவர்கள் வீட்டிலிருந்து ஏற்கனவே ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட தேவாலய மண்டபத்துக்குக் கொண்டு வருவேன். மாலையானதும் வீடுகளில்

திரும்பவும் கொண்டு சென்று விட்டுவிடுவேன். சில பிள்ளைகள் சரியான ஊட்டச்சத்து இல்லாததனால் நடக்கவே முடியாமல் துன்பப்பட்டார்கள்.

இவர்களின் நிலையைப் பார்த்து பீற்றர்ஸ் பேர்க்கிலுள்ள (Petersburg) ஒரு நல்ல விவசாயி பால்மா வாங்கித் தந்தார். அதன் பின் பட்டினிக்கு எதிரான அமைப்பு இந்தப் பிள்ளைகளுக்கான உணவுக்கு ஒழுங்கு செய்தார்கள். இந்தச் சிறிய சிறுவர் காப்பகத்தில் 100 இறகு மேற்பட்ட சிறுவர்கள் வந்து விட்டனர். இவர்களைப் பாதுகாக்க நான்கு பெண்களே முன் வந்தனர். இப்போது எங்கள் முன் உள்ள பிரச்சினை இந்தப் பெண்களுக்கு வேதனம் எப்படி வழங்குவது என்பதே. நாங்கள் முழுமையாக நண்பர்களின் உதவியைக் கொண்டே இந்தக் குழந்தைகளைப் பார்த்து வந்தோம்.

ஒரு நாளைக்கு நான்கு முழுப் பாண்களை வாங்கி ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் ஒரு துண்டு அவர்கள் சூப்பில் (Soup) தொட்டு உண்ணும்படி கொடுப்போம். நகரத்தின் நிலை மாறவில்லை. தொடர்ந்து கீழ் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. வைத்தியசாலை கூட இல்லை. கூப்பிடு தூரத்தில் உள்ள வைத்தியசாலை வெள்ளையர்களுக்கு மட்டுமே. இன்னு மொரு வைத்தியசாலை எவரும் செல்லக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த வைத்தியசாலையை நிர்வாகித்த தாதி ஒரு வெள்ளைப் பெண் மிகக் கொடுமானவள். இவள் ஒரு முதலை. யாரையும் மதிக்கமாட்டாள். இந்த வைத்தியசாலையில் எப்போது போனாலும் மருந்து இருக்காது. அரசாங்கமும் இதனைக் கவனிப்ப தில்லை. எப்போது பார்த்தாலும் அந்த வைத்தியசாலை பூட்டப்பட்ட நிலையிலேயே இருக்கும்.

ஒரு உதாரணம் சொல்லலாமென்று நினைக்கிறேன். என்னால் தத்தெடுக்கப்பட்ட பெண் கர்ப்பமாகிவிட்டாள். அவளுடைய நிலை கொஞ்சம் சிக்கலாகவே இருந்தது. நான் நினைக்கிறேன் அவளின் பிள்ளை உள்ளுக்குள்

திசைமாறியிருக்க வேண்டும். அவளை அருகிலுள்ள வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அவர்கள் தங்களிடம் வசதி இல்லை என்று கை விரித்துவிட்டார்கள். நான் அவளை புளும்பொன்றைன் (Bloem Fontein) வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றேன். அங்கும் அவளுக்கான உதவி எதுவுமில்லை என்று கை விரித்துவிட்டார்கள். இப்போ அவளின் வாழ்வு கேள்விக்குறியாகிவிட்டது. நான் எவ்வளவோ போராடியும் அவளுக்கான வைத்தியவசதி கிடைக்கவில்லை. இறுதியில் நாம் அவளை இழந்துவிட்டோம். இந்த நிகழ்வுகளெல்லாம் என் மனதைக் குத்திக் கிழித்தன. நிறவாதத்தின் இந்தக் கொடுமைகள் ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாதவை. எனக்குள் ஒரு அடக்க முடியாத சுவாலை எரிய ஆரம்பித்திருந்தது.

இது ஒரு உதாரணம் மட்டுமே. இன்னும் எத்தனை இப்படி? நான் வரும் போது இப்பகுதியில் 5000 பேர் அளவில் இருந்தார்கள். இப்போது இரட்டிப்பாகிவிட்டது. புதிய அங்கத்தவர்களை இவர்கள் பதிவதில்லை. பதிந்தால் தங்களை வெளியேற்றி விடுவார்களோ என்கின்ற மனப்பயம்தான். இந்த மனப்பயத்தை இங்குள்ள அரச அதிகாரிகளே உருவாக்கியிருந்தார்கள்.

இவ்வளவு மக்களுக்கு உணவில்லை. உறங்க இடமில்லை. நோய் தீர்க்க மருந்துகள் இல்லை. இதையிட்டு உலக நாடுகளும் கண்டுகொள்ளவில்லை. என்ன உலகமிது? என்னுடைய வீடுதான் அவர்களின் மருத்துவநிலையம். எங்களால் ஆகக்கூட முதலுதவி மட்டும் தான் செய்ய முடியும். அதற்கு அப்பால்....

உலகத்தில் எங்குமே நடைபெறாத துன்பங்களை நாம் அனுபவித்திருக்கிறோம். சென்ற அத்தியாயத்தில் எமது பகுதியிலுள்ள வைத்திய வசதி பற்றிக் கூறியிருந்தேன். என் வீட்டில் ஆகக் கூடியளவு முதல்தவி மட்டுமே செய்யக் கூடியதாக இருந்தது என குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

இங்குள்ள வைத்தியசாலையில் இருவைத்தியர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் முதலில் வெள்ளையர்களையே கவனிப்பார்கள். கறுப்பர்களை இவர்கள் ஐந்து மணிக்குப் பின்பு தான் பார்ப்பார்கள். அதுவும் தனியாக உள்ள ஒரு பகுதியில் வைத்துத்தான் பார்ப்பார்கள். அவசர அவசரமாகப் பார்த்து அனுப்பி விடுவார்கள். இந்தப் பகுதியில் சில

கறுப்பு இன வைத்தியர் களும் இருக்கின்றார்கள். எங்களுடைய பாதையால் போகும் போது மட்டும் எமக்கு உதவி செய்வார்கள். அம்புலன்சைக் கூப்பிடவும் முடியாது. அதற்கும் காசு அறவிடத் தொடங்கி விட்டார்கள். அம்புலன்சைக்குக் காசு கொடுக்குமளவுக்கு இங்குள்ளவர்கள் வசதி படைத்தவர்களில்லை. எம்மால் அப்படிச் செய்வது மிகமிகக் கடினம்.

யாருக்காவது கடினமான சுகயீனம் ஏற்பட்டால் அரசாங்க வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். அரசாங்க வைத்தியசாலை இங்கிருந்து 55 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் உள்ள இன்னொரு நகரத்தில் உள்ளது. அங்கு என்னால் அவர்களோடு செல்ல முடியாது. என்னுடைய நகர்வுகள் இந்த நகரத்தோடு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அங்கு செல்வதற்கான வசதிகளைச் செய்து தருமாறு அரசாங்கத்தையும் கேட்டோம். நாங்கள் கறுப்பர்கள் என்பதால் மறுக்கப்பட்டோம். எங்களுக்கு சிறு உதவி ஜெர்மனியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அது எல்லாச் செலவுக்கும் போதுமானதாக இல்லை.

பல பிள்ளைகள் சூழ உள்ள பகுதிகளில் இருந்து தான் வருகிறார்கள். அவர்கள் 10 அல்லது 20 கிலோமீற்றர்கள் நடந்துதான் பாடசாலைக்கு வரவேண்டும். எல்லோரும் காலை உணவு உண்ணாமல் வெறும் வயிற்றுடன் தான் வருவார்கள். காலை ஏழு மணிக்கு வரும் இவர்கள் மாலை நான்கு மணிக்குத்தான் வீடு செல்வார்கள். வீட்டை அடைவதற்கு மீண்டும் அவர்கள் 10 அல்லது 20 கிலோமீற்றர் நடக்க வேண்டும். ஆகவே கட்டாயமாக அவர்கள் சூப் குடித்தாக வேண்டும். இதனால் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் பிள்ளைகளுக்காக மதியத்தில் சூப் கொடுப்பதற்காக பாடசாலையிலேயே சில ஆசிரியைகளின் உதவியோடு ஆரம்பித்தோம். அந்த பாடசாலையின் அதிபர் அரசாங்கத்தின் சேவகர் ஆனதால் மனிதாபிமான ரீதியாகக்கூட எந்த உதவியும் செய்வதில்லை. இந்தப் பிள்ளைகள் அவரது பாடசாலைப் பிள்ளைகளாக இருந்தபோதும் அவர் கடுமையா

கவே இருந்தார். அரசாங்கத்தைத் திருப்திப்படுத்துவதுதான் அவரின் நோக்கமாக இருந்தது. இப்படியான சூழ்நிலையில் எப்படி இந்தப் பிள்ளைகள் படித்துத் தங்கள் பரீட்சையில் சித்தி எய்த முடியும்?

இதனால் இந்த மக்களின் சுகாதார விடயங்களிலும் உடலுக்குத் தேவையான அத்தியாவசிய உணவுகளிலும் கவனம் எடுத்தாக வேண்டிய தேவையுமுள்ளது. இவர்கள் தங்கள் வீட்டுத்தோட்டங்களில் தங்களின் தேவைகளுக்கான வெங்காயம் கீரை கோவா போன்ற மரக்கறிகளையும் பயிரிடலாமென்று ஆலோசனை வழங்கினேன். அவர்களும் சந்தோசமாக பயிரிடலுக்குத் தயாரானார்கள். ஆனால் அப்போதுதான் அடுத்த பிரச்சினை பூதாகரமாக முன்னுக்கு வந்தது. பயிரிடலுக்கான நீருக்கு எங்கே போவது? நீரினை இவர்களுக்கு மேலதிகமாகவும் வழங்கமாட்டார்கள். அங்கு இருக்கக் கூடிய வெள்ளை இனத் தோட்டக்காரர்களுக்கு மட்டுமே யாவும் வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் இவர்களுக்கு எதையும் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இல்லை. அப்படிக் கொடுத்தால் தாங்கள் உற்பத்தி செய்யும் மரக்கறிகளை யார் வாங்குவது என்ற பிரச்சினை அவர்களை நீர் வழங்குவதிலிருந்து இடை நிறுத்தியது.

இங்குள்ள கறுப்பின மக்களுக்கு ஒரு துண்டு நிலம் தானும் சொந்தமாக இருக்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் இந்த நிலங்களெல்லாம் இவர்களின் மூதாதையர்களுடையதாகவே இருந்தது. ஆங்கிலேயர் வந்ததும் யாவும் அவர்களுடையதாகிவிட்டது. இவர்கள் இப்போ மூன்றாம் நாலாம் தலைமுறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள். இது சம்பந்தமாக அரச அலுவலர்களை அணுகியபோதும் அவர்களின் முதற்பெயரினை (surname) அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. இந்த நாட்டின் சட்டங்கள் எல்லாம் கறுப்பினத்தவர்களுக்கு எதிராகத் திட்டமிட்டே வகுக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த நிலங்களை விட்டு வேறு இடங்களுக்குச் சென்று வேலை தேடவும் இவர்களைச்

சட்டங்கள் அனுமதிப்பதில்லை. அதே நேரம் இவர்கள் வாழும் பிரதேசத்தில் கூட இவர்கள் பதிந்து கொள்ள அனுமதிப்ப துமில்லை. பதிந்தால் தாங்கள் வேறு பிரயோசனமற்ற கடின மான நிலப்பகுதிகட்கு அனுப்பப்பட்டு விடுவோமோ என்ற அச்சத்தினை இவர்கள் மனதில் உண்டு பண்ணியிருந்தார்கள்.

இந்த சூழ்நிலையில் பெண்கள் கிளர்ந்தெழுந் தார்கள். தையல், பின்னல் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கான உடுப்புகள் என யாவற்றையும் செய்வதற்காக ஏழு பெண்கள் முன்னுக்கு வந்தார்கள். கடைகளிலே கூடிய விலையிலிருந்த பாடசாலை உடுப்புக்களைக் குறைந்த விலையிலே வழங்கி னார்கள். அத்தோடு வசதி குறைந்த பெற்றோருக்குப் பணத்தைத் தவணை முறையில் கட்டும் ஒழுங்குகளையும் செய்தார்கள். 100 மீற்றர் துணியும் இரண்டு தையல் மெசின்களும் ஒரு நல்லவரால் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டன. அங்கு பிரண்ட் போட் (Brandford) இளைஞர்கள் குழு என்ற ஒரு அமைப்பும் இருந்தது. அது சேர்ந்த நிலையிலிருந்தது. பெண்களின் உத்வேகம் இவர்களுக்கும் உந்துசக்தியாக இருந்தது. அவர்கள் துணிகளில் படங்கள் இடும் தொழிலைத் தொடங்கினார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது ஒரு புதிய எழுச்சி உருவானது போல் இருந்தது.

இவை எல்லாவற்றையும் நடைமுறைப்படுத்த எங்களுக்கு இடம் தான் பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது. நாங்கள் இதற்கான முழு முயற்சியும் எடுத்தோம். அரசாங்கம் இவை எல்லாம் செய்வதற்கான அறிவிப்புகளைச் செய்தது. ஆனால் இவை எல்லாம் கனகாலமாக கடதாசியில் மட்டுமே இருக்கிறது. எங்களுடைய எண்ணங்களெல்லாம் வெறும் கனவுகளாகவே இருந்தன. நாங்கள் நிறத்தை மாற்றுவதா? போராடுவதா? என்ற வினாக்கள் என்னுள் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

5

உலகத்தில் எந்த இடத்திலும் அடக்கப் பட்டவர்களின் பிரச்சினைகள் இளையவர்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. குழம்பிய குடும்பங்களும் மதுவின் தாக்கமும் இளையவர்கள் மத்தியில் பலவிதமான பிரச்சினைகளை உண்டு பண்ணுதல் வெகு சாதாரணமாக உள்ளது. ஒரு அடக்கப்பட்ட இனத்தை மேலும் அடக்க வேண்டுமெனின் அவர்களின் கலாசார பழக்க வழக்கங்களை சுக்குநூறாக உடைப்பதுதான் உலக நியதி. இங்கும் அப்படித்தான் நடந்தது.

வெள்ளையர்களின் நிர்வாகம் திட்டமிட்டு மதுக்கடைகளை மலிவுவிலையில் கறுப்பர்கள் வாழும் இந்தப் பிரதேசங்களில் திறந்தனர். துன்பத்தின் எல்லைக்கே சென்ற

இந்த மக்கள் அந்தத் துன்பத்தினை உடைத்தெறியும் வழி வகைகளைக் காண முனையாது மதுக்கடையை தஞ்சமென எண்ணி வரையறையின்றிக் குடிக்க ஆரம்பித்தனர். இவர்களின் குடியினைக் காரணமாக வைத்து பொலிசார் அவர்களை அடித்துத் துன்புறுத்திப் பொலிஸ் நிலையங்களில் அடைக்க ஆரம்பித்தனர். குறிப்பாக வெள்ளிக்கிழமைகளில் இவர்களைப் பொலிஸ் நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்றால் சனி ஞாயிற்றுக் கிழமை வெளியே விடவே மாட்டார்கள். இவர்களைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும்.

இரு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை பென்சன் வழங்குவார்கள். இந்தப் பென்சன் நாளில் சுவையான நாடகங்கள் நடக்கும். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் பென்சன் எடுப்பதற்காக கிராமப்பகுதிகளிலிருந்து இங்கு வருவார்கள். அதிகாலை நான்கு மணிக்கே வந்து விடுவார்கள். பென்சன் எடுத்த கையோடு மதுபானக் கடைகளுக்குச் சென்று மூக்கு முட்டக் குடிப்பார்கள். இந்த குடியினால் அவர்களுக்கிடையில் சண்டை நிகழும். இதற்கென்றே காத்திருந்தவர்கள் போல் பொலிசார் வந்து அவர்களைக் கைது செய்வார்கள். மாலை மூன்று மணியளவில் பொலிஸ் நிலையம் இவர்களால் நிரம்பிவிடும். அவர்கள் குடித்துப் பொதுமக்களுக்கு இடைஞ்சல் செய்ததாக வழக்கு எழுதுவார்கள். இந்தக் கறுப்பின மக்களுக்குச் சட்டம் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. அவர்களைப் பார்க்கும்போது வருத்தமாக இருக்கும். என்னாலும் எதுவும் செய்ய முடியாதிருந்தது. நானும் அதி உச்ச கண்காணிப்பிலேயே இருந்தேன்.

வழமைபோல் என்னுடைய நடவடிக்கைகளை அவதானிப்பதற்குப் பொலிசார் வருவார்கள். அவர்களின் முழுநோக்கம் நான் என் இனமக்களைத் தூண்டிவிடுகிறேனா என்பதை அவதானிப்பதுதான். பலவிதமான கேள்விகள் கேட்பார்கள். பின்பு எச்சரித்துவிட்டுச் செல்வார்கள். ஒரு

சமயம், நான் நினைக்கிறேன் ஜப்பசி 1983, நான் உடல் நிலை பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன். எனது காலில் கடுமையான தொற்று ஏற்பட்டிருந்தது. நான் இறந்து விடுவேனோ என்றும் நினைத்தேன். எப்படியாவது வைத்தியரைப் பார்க்க வேண்டி இருந்தது. வழமையாக எங்களது நடமாடும் வைத்திய நிலைய வைத்தியர் உடனே வந்துவிட்டார். எனக்கு வாய்மூலமாக எதிர்ப்புச் சக்திக்கான மருந்து கொடுத்தால் சுகமாகி விடும் என்று நினைத்தார். அவருடைய முடிவு தவறாகி விட்டது. அவரால் எனது நோயை அடையாளம் காண முடியவில்லை. தனித்திருந்து துன்பப்பட்டேன். என் கால்கள் நாளுக்கு நாள் வீங்கிக் கொண்டிருந்தது.

என்னுடைய நல்ல காலம் டீவால் (Dewal) வந்திருந்தார். இவர் என்னுடைய வழக்கறிஞர். எனக்கு வந்த தந்தி ஒன்றைத் தருவதற்காக வந்திருந்தார். அவர் வந்து கதவைத் தட்டிய போது என்னால் எழும்பித் திறக்க முடியவில்லை. நான் நன்கு பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன். மெதுவாக அனுங்கினேன். என் அனுங்கல் அவருக்குக் கேட்டிருக்கவேண்டும். கதவை உடைத்துத் திறந்து உள்ளே வந்தார். வந்தவர் என் நிலையைப் பார்த்து அதிர்ந்து போனார். என் மகளும் இல்லை. என் மகள் சிம்சி(Simsi) யோகனாஸ் பேர்க் சென்ற இடத்தில் அவளைக் கைது செய்து விட்டார்கள். வந்திருந்த டீவாலுக்கு எனது நிலைமை புரிந்து விட்டது. உடனடியாக என்னை வைத்திய சாலைக்கு அனுப்பும் அலுவலில் இறங்கி என்னைப் பல்கலைக் கழக வைத்தியசாலைக்கு (university hospital) அனுப்பி வைத்தார்.

அது முழுமையாக வெள்ளையர்களின் வைத்திய சாலை. அங்கு எந்தக் காரணம் கொண்டும் கறுப்பர்களை அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால் பொலிசாருடனும் வைத்தியசாலையுடனும் கதைத்து என்னை அனுமதிக்க வைத்துவிட்டார். அங்கே போனபின் நான் பட்ட துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை. என்னுடைய கால்கள் எனக்குச் சொல்ல முடியாதளவுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தன. பிராண்ட் போட்டை விட்டு நான்

வெளியேறுவதற்கு மந்திரியின் அனுமதி வேண்டுமென்பதால் காத்திருந்தோம்.

மந்திரியின் அனுமதி வந்ததும் பல்கலைக்கழக வைத்தியசாலைக்குப் புறப்பட்டோம். நான் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தபோது மதியம் இரண்டு மணியாகிவிட்டது. நான்கு மணியாகியும் என்னை எந்த வைத்தியரும் வந்து பார்க்கவில்லை. என்னால் வேதனையைத் தாங்க முடியவில்லை. அவர்கள் எனக்குச் சத்திரசிகிச்சை அந்த வைத்தியசாலையில் செய்யலாமா என்பது பற்றி இன்னும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வெள்ளையர்களுக்கான ஒரு வைத்தியசாலையில் கறுப்பியான எனக்கு வைத்தியம் பார்க்க முடியுமா என்பது பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

என்னால் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. என்னுடைய பொறுமையை அதிகமாகவே சோதித்தனர். என்னை பிராண்ட் போட்டுக்குத் திரும்பக் கொண்டு போகும்படி சத்தமிட்டேன். நான் இறந்தாலும் இவர்களால் சத்திரசிகிச்சை செய்யப்படுவதை விரும்பவில்லை. என்னை யோகன்னாஸ் பேர்க்குக்குக் (Johannes burk) கொண்டு செல்லுங்கள் என்று சத்தமிட்டேன். அந்த வைத்தியசாலை அதிரும் வண்ணம் சத்தமிட்டேன்.

இதன் விளைவாக மறுநாள் நான் யோகன்னாஸ் போர்க்குக்கு செல்ல மந்திரியின் அனுமதி கிடைத்து விட்டதாக கூறினார்கள். அடுத்த மணியில் நான் விமான நிலையம் கொண்டு செல்லப்பட்டு யோகன்னாசுக்குப் பயணமானேன். எனக்குப் பாதுகாப்பாக பல பொலிஸ்காரர்கள் நின்றிருந்தார்கள். நான் யோகன்னாசில் இருக்கும் போது என்னை வந்து யாரும் சந்திக்கவிடாமல் காவல் புரிந்தார்கள். வைத்தியசாலையின் வராண்டாக்கள் ஏன் என்னுடைய அறை எல்லாவற்றிலும் பொலிஸ்காரர்கள் துப்பாக்கிகளுடன் நின்றிருந்தார்கள்.

வைத்தியசாலையில் சத்திரசிகிச்சை முடிந்ததும் நான் போக முடியாதென்றும் பத்து நாட்கள் தங்களின் அவதானிப்பில் இருக்க வேண்டும் என்றும் வைத்தியர்கள் கூறினார்கள். நான் ஓர்லண்டோ (orland) வில் உள்ள என்னுடைய வீட்டில் தங்குகிறேன் என்று கூறினேன். என்னுடைய வீடு வைத்தியசாலைக்குச் சமீபமாகவே இருந்தது. பொலிசார் அதற்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. நான் திரும்பவும் பிராண்ட்போட் சென்று மறுபடி அனுமதிக்கு விண்ணப்பித்து வரவேண்டும் என்று வாதிட்டார்கள். ஆதலால் உடனே பிராண்ட்போட் போக வேண்டும் என்று கூறினார்கள்.

நான் என்னால் முடியாது என்று கூறினேன். என்னுடைய கால் அதற்கு ஒத்துழைக்காது என்று கூறினேன். அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளவேயில்லை. நானும் விட்டுக் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இல்லை.

துணிவுடன் நான் இவர்களையும் மீறி என் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டேன். அவர்களால் என்னைத் தடுக்க முடியவில்லை. அதன்பின் அவர்கள் என் வீட்டுக்கு வந்து ஒவ்வொரு நாளும் “திருமதி மண்டேலா நீங்கள் இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்தில் புறப்பட வேண்டும்” என்பார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் வந்து கூறுவார்கள். நானும் மறுத்துக் கொண்டேயிருப்பேன். சில வேளைகளில் அவர்களுக்கு நான் பதிலளிப்பதுமில்லை. என்னுடைய பிடிவாதமும் துணிவும் அவர்களைப் பயப்பிடவைத்தது. சில வேளைகளில் என்னை ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலில் தங்கச் சொல்வார்கள். நான் மறுப்பேன். நான் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் தங்கலாம் ஆனால் என் வீட்டில் தங்கக் கூடாது என்பது அவர்களின் பிடிவாதம். எனக்குக் கோபத்தைவிடச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. உடனே அவர்கள் கோபத்தில் கத்திவிட்டுச் செல்வார்கள். என்னை என் வீட்டில் இருப்பதற்கு பொலிசார் அனுமதிக்க

காததால் எனக்கும் பொலிசாருக்குமிடையில் முறுகல் அதிகமாகியது. அது ஒரு கட்டத்தில் உச்சத்தை எட்டியது.

ஆரம்பத்தில் நான் தொடர்ச்சியான கண்காணிப்பிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தேன். நான் அந்தப்பிரதேசமொழியான சோத்தோவினை (Sotho) கற்பதனையே தடைசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். அதை நான் கற்றுவிட்டால் அந்தப் பிரதேச மக்களோடு பழக ஆரம்பித்து விடுவேன் என்று பயந்தார்கள். என்னை அரசுக்கெதிரான ஒரு கிளர்ச்சியாளர் என்றே அப்பிரதேச மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி இருந்தார்கள். ஆனால் இவர்களின் இந்தத் தந்திரம் அந்த மக்களிடம் எடுபடவில்லை. அந்த மக்கள் என்னிடம் நேரடியாக வந்து பழகத் தொடங்கினார்கள். என்மீது ஒவ்வொரு நாளும் ஏதோவொரு குற்றம் சுமத்தினார்கள். இதனால் நான்

ஒவ்வொரு நாளும் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டியதாக இருந்தது. எந்த நேரமும் என் வீட்டில் பொலிசார் நிற்பார்கள். மொத்தத்தில் என் வீடு பொலிஸ் நிலையத்தின் இன்னொரு கட்டிடமாகவே இருந்தது.

ஜேட் பிறின்ஸ்லோ (Gert Prinsloo) என்ற பொலிஸ்காரனை எனது அசைவுகளைக் கண்காணிப்பதற்காக நியமித்தார்கள். இவன் தான் நல்ல பெயர் எடுப்பதற்காக என்னை அளவுக்கதிகமாகப் பின் தொடர்ந்தான். முதல் வருடத்தில் சில சமயங்களில் இந்தப் பொலிஸ்காரன் சாமத்தில் வந்து என் வீட்டுக் கட்டிலின் கீழ், அலுமாரியின் உள் எல்லாம் தேடுவான். நான் யாரும் அரசுக்கு எதிரானவர்களை ஒழித்து வைத்திருக்கிறேனா என்று பார்க்கவே அப்படிச் செய்தான். இப்போதெல்லாம் அவன் அப்படி நடப்பதில்லை. தூரத்திலே ஒரு மலையோரம் தன் காரினை நிறுத்திவிட்டுத் தூரநோக்கி மூலமாக என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். என்மீது நம்பிக்கை வந்து விட்டதா அல்லது அவன் பார்க்கும் வேலை அவனுக்கே சலித்துவிட்டதா என்று எனக்கு ஐயமாகவிருந்தது.

இந்தத் தடைகள், வேவு பார்த்தல், சிறைக்குச் செல்லல் எல்லாம் எனக்குப் பழகிப்போனவையே. என்னை முதலில் 1962 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தடை செய்யத் தொடங்கி இருந்தார்கள். அதுவும் முதலாவது தடை உத்தரவு என்னை வீட்டுக் காவலில் வைக்கத்தொடங்கியமையே.

இதற்குப் பின்பு வைகாசி 1977 ஆம் ஆண்டு 16 ஆம் திகதி யோகன்னாஸ் பேர்க்கிலிருந்து இந்தப் பிரதேசத்துக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அன்றிலிருந்து என் சாதாரண வாழ்க்கை முறை முற்றாகப் பாதிப்படைந்தது. நான் 24 மணி நேரம் யாரோ ஒருவரது தீவிர கண்காணிப்பில் இருந்தேன். இது என்னை மனரீதியாகப் பாதித்தது.

என்மீது தாங்கள் நினைத்தபடியெல்லாம் குற்றப்பத்திரிக்கைகளைத் தாக்கல் செய்தார்கள். திடீரென

உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு சம்பந்தமாக என்மீது குற்றப் பத்திரிகை தாக்கல் செய்தார்கள். இதற்கு முந்தியதெல்லாம் என்னை ஒரு கொம்யூனிஸ்ட்டாகக் கருதிக் குற்றப் பத்திரிகை தாக்கல் செய்திருந்தார்கள். இப்போ நான் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு இடைஞ்சலானவள் என்று தாக்கல் செய்துள்ளார்கள்.

நான் தேவாலயத்திற்கும் போகமுடியாது. அதற்கு நான் அனுமதி வாங்க வேண்டும். ஆனால் நான் அதற்கான அனுமதி கேட்க விரும்பவில்லை. இது என் அடிப்படை உரிமையை மீறுவது போன்றிருந்தது. கடவுளைப் பார்ப்பதற்கும் அவர்களிடம் அனுமதி கேட்பது கடவுளைவிட அவர்கள் மேலானவர்களாக எண்ணி விடக்கூடாதென்பதற்காக தேவாலயம் போகாமலே இருந்தேன்.

இந்தச் சிறு நகரத்தில் பத்துத் தேவாலயங்கள் இருந்தன. எல்லா இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் போகக் கூடிய தேவாலயங்கள் இல்லை. சுறுப்பர்களுக்காக அங்கிலிக்கன் தேவாலயம் ஒன்று மட்டும்தான் இருந்தது. இந்தத் தேவாலயத்தில் குருவானவர் இல்லை. எங்கள் குடும்பத்தோடு நட்பாக இருக்கும் குருவான ஜோன் றஸ்டன் (John Rustan) கிழமைக்கொரு தரம் என்னிடம் வந்து இறை வழிபாட்டிற்கான கடமைகளைச் செய்வார்.

இவர் என் வீட்டிற்குள்ளும் வர அனுமதிக்க மாட்டார்கள். வைத்தியரும் வழக்கறிஞரும் மட்டுமே என் வீட்டுக்குள் வருவார்கள். குருவானவர் வந்ததும் நான் வெளியே சென்று அவர் கார் அருகில் நின்றே வழிபாடு நடக்கும். மழை பெய்யுமாயின் அவரது காருக்குள் நடக்கும்.

நான் தெற்கு ஆபிரிக்க வெள்ளையர்களையிட்டு வெட்கப்படுவது உண்டு. கடவுளையும் தங்களின் கட்டுப் பாட்டில் வைக்க முனையும் அவர்களின் நடத்தைகள் என்னைச் சிலவேளை சிரிக்கவும் தூண்டும். இன்னுமொரு நிகழ்வு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

இது நடந்த வருடம் 1977. வழக்கத்தில் என்னுடைய நண்பிகள் ஹெலன் ஜோசப் (Helen Joseph), பார்பராகைட் (Barbrahade) உணவு எடுத்து வருவார்கள். வழக்கத்தில் குருவானவர் ரக்லேதான் (Rakle) அவர்களைக் கூட்டி வந்து எனக்கு அறிவிப்பார். நான் போய்ப் பெற்றுக் கொள்வேன். இந்தத் தடவை அவரால் வரமுடியவில்லை என்ற தந்தி மட்டுமே வந்தது.

ஆகவே நான் அவர்களைச் சந்திக்க நகர மத்திக்குச் சென்றேன். என்னுடைய காரை அவர்களுடைய காருக்குச் சமீபமாக நிறுத்திவிட்டு அவர்களுடைய கார் அருகில் சென்று உணவுப் பொருட்களை எடுத்து என் காருக்குள் வைத்துவிட்டு அவர்களின் கார் அருகில் நின்று கதைத்தேன்.

மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. ஆகவே அவர்கள் இருவரும் காருக்குள் இருக்க நான் வெளியில் நின்றபடி கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று பொலிசார் வந்து எங்களைச் சுற்றி வளைத்து “உங்களைக் கைது செய்கின்றோம்” என்றார்கள். நாங்கள் அடங்கிப் போகாமல் ஏன்? என்று கேட்டுச் சத்தமிட்டோம். “நீங்கள் அரசு விதித்த சட்டத்தை மீறிவிட்டீர்கள்” என்று கூறி அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள்.

என் நண்பிகள் மீது வழக்குத்தாக்கல் செய்து அவர்களுக்கு நான்கு மாதங்கள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. என்னுடைய நிலை இப்படித்தான் ஒவ்வொரு நாளும் ஏதோவொரு காரணத்திற்காகக் கைது செய்யப்படுவேன். பின்பு என்னிடம் விளக்க அறிக்கை வாங்கிவிட்டு அனுப்பி விடுவார்கள்.

ஒருமுறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஹெலன் சுசாமன் (Helen Susaman) என் வீட்டுக்கு வரவிருந்தார். இவர் ஒரு வர்தான் எங்களுக்காகப் பாராளுமன்றத்தில் குரல் எழுப்புவவர். அவர் வந்த போது எங்களுடைய வீட்டிற்குப் பொலிசார் வந்து எதையோ சல்லடை போட்டுத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். புத்தகங்களை எல்லாம் தூக்கி வீசித் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹெலன் வந்தபோது ஹெலனும் அவர்களைப் பொருட்டாகக் கருதவில்லை அவர்களும் ஹெலனைப் பொருட்டாகக் கருதவில்லை. அவர்கள் எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்கள் வீட்டில் எதையாவது கண்டு பிடித்து எங்களைச் சிறையில் அடைத்துவிடவேண்டுமென்ற முனைப்பில் அக்குவேறு ஆணிவேறாகத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அரசுக்கு நான் என்ன செய்கிறேன் என்பது துல்லியமாகத் தெரியும். ஏனென்றால் என்னைச் சுற்றி எல்லாத் திசைகளிலும் செய்தி வழங்கும் உளவாளிகளை நியமித்திருந்தார்கள்.

இந்த உளவாளிகளை எங்களுடைய சமூகத்திலிருந்தே நியமித்திருந்தார்கள். இந்த நடைமுறை அடக்கப்பட்ட எல்லா இனங்களிலும் உண்டு. வறுமையில் இருக்கின்ற அவர்களிற்கு ஆசைகாட்டிச் சிறியளவு பணத்தைக் கொடுத்து என்னைப் பின் தொடரும் உளவாளிகளாக்கினர். ஆனால் இது நெடுங்காலம் நீடிக்கவில்லை. அவர்கள் எங்களைப் புரிந்து கொண்டதோடு வெள்ளையர்களின் தந்திரத்தையும் புரிந்து கொண்டு தங்கள் செயலுக்காக என்னிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். எனக்கு அவர்களைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

ஹெலன் என்னைக் காண வரும்போது உணவு கொண்டு வருவார். ஒரு தடவை ஒரேஞ்

பழம் கொண்டு வந்தார். நான் அவற்றில் சிலவற்றைப் பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தேன்.

இதனைப் பார்த்த எனக்குப் பொறுப்பான பொலிஸ்காரர் பாடசாலை சென்று அதிபரை மிரட்டி எல்லாப் பிள்ளைகளையும் கூட்டத்துக்கு வரும்படி அழைப்பித்து அதிபரைக் கொண்டு பிள்ளைகள் எந்த ஒரு கொம்பூனிஸ்ட் தரும் உணவுப் பொருட்களையும் வாங்கக்கூடாது என்று உத்தரவிட்டார். எவ்வளவு குறுகிய மனங்கொண்ட மனிதர்கள்.

இன்னுமொரு வழக்கின் பொருட்டு நான் பிரண்ட் போட் (Brandford) கோர்ட்டில் இரண்டு கிழமைகள் தங்க வேண்டியதாயிற்று. சரியான குளிர். குளிரைப் போக்கு வதற்காக ஒரு பழைய சூடேற்றியைக் கொண்டு வந்து தந்தார்கள். அது ஒழுங்காக வேலை செய்யாது. நான் ஏற்கனவே நோயாளி. தங்க வைத்த வீடு ஒரே தூசியாக இருந்தது. ஏதாவது தொற்று ஏற்பட்டு விடுமோவெனப் பயந்தேன். ஆனால் அவர்கள் இதைப்பற்றிக் கடுகளவும் சிந்திக்கவில்லை.

நான் யாருடனும் கதைக்கக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டார்கள். ஒரு கடையில் சென்று ஒரு பொருளின் விலை கேட்பது கூடத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. வீதியில் போவோரைப் பார்த்து “ஹலோ” சொல்வது கூடத் தவறு என்று மறுத்தார்கள்.

எம்.கே. மலிபேன் (M.K. Malifane) ஒரு இளம் வரைகலைஞர் அவரும் அவரது குடும்பமும் எங்களோடு நீண்ட கால நட்புறவு கொண்டவர்கள். இதனால் அவர்களும் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். அவர் என் வீட்டிற்கு வந்தால் தங்க விடமாட்டார்கள். நான் இதற்கு எதிராக வழக்குப் போட்டேன். நான் தடை செய்யப்பட்டேனே ஒழிய நான் என்ன என்ன பொருட்களை வைத்திருக்கலாம் யாரோடு கதைக்கலாம் எனத் தடை உத்தரவில் சொல்லப்படவில்லை என்று வாதிட்டேன். என் வாதம் வென்றது.

சட்டரீதியாக நான் யோகன்னாஸ் பேர்க்கினைச் சேர்ந்தவளே. பிராண்ட் போட்டில் நான் வசிப்பதற்கான எந்த வித சட்ட ஏற்பாடுகளும் இல்லை. ஆனால் தண்டனை என்ற பெயரில் என்னை அனுப்பி வைத்தார்கள். நானோ அல்லது என் மகளோ எந்த ஒரு நகரத்திற்கும் செல்வதை அரசாங்கம் சட்டரீதியாகத் தடைசெய்துள்ளது. என் மகள் சட்டத்துறையில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்போது நோய்வாய்ப்பட்டுள்ள எனக்கு அவளின் தேவை அவசியமாக இருந்தது. ஆனால் இவர்கள் அவளைக்கூட என்னருகில் வரவிடவில்லை. எவ்வளவு கொடுமை?என் மனம் கொதித்தது.

நான் எப்பொழுதும் பியற் றிவாலின் (Fiat Dewal) மீது மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தேன். இவர் எனது சட்டத் தரணி. எனக்குச் சட்டத்தரணியாக இருந்ததால் அவரும் அவர் குடும்பமும் பட்ட துயரங்கள் சொல்லி மாளாது. ஒரு தடவை சமாதானத்துக்கான அமைச்சர் ஜிம்பி குருகர (Jimmy Krugar) டிவாலினை அழைத்துக் கண்டித்திருக்கிறார்.

“நீ ஏன் அவளுக்கு வழக்கறிஞராகச் செல்கிறாய் அவளை ஒரு யூவிஸ் வழக்கறிஞரை ஒழுங்கு படுத்தச் சொல்லு” என்று கண்டித்திருக்கிறார். டிவால் ஒரு புன்னகையோடு அவரின் கண்டிப்பினைத் தவிர்த்து விட்டார். ஆரம்பத்தில்தான் டிவாலிடம் சென்ற போது அவர் பதத்

டப்பட்டிருந்தாலும் என்னைத் தன் வழக்காளியாக ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கவில்லை.

பிரண்ட்போட்டில் இவர் ஒருவர் மட்டுமே வழக்கறிஞராக இருந்தார். நான் பிரண்ட்போட்டுக்கு வரமுன்னம் இவருக்குப் பொலிஸ் நிலையம் செல்ல வேண்டிய தேவைகள் இருக்கவில்லை. ஆனால் நான் வந்த பின் என்னைப் பிணையில் எடுப்பதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் பொலிஸ் நிலையம் வர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் வெள்ளையினத்தவர்கள் அவரையும் அவர் குடும்பத்தையும் ஒதுக்க ஆரம்பித்தனர். இதன் காரணமாக அவர் எங்களுடனேயே அதிகம் பழகத் தொடங்கினார். நாங்கள் இருவரும் உண்மையிலேயே நல்ல நண்பர்களாக இருந்தோம். நான் அவரை முதலில் சந்தித்தபோது இருந்த அவருக்கும் இப்போதுள்ள அவருக்கும் இடையில் எவ்வளவு வேறுபாடு.

ஒரு தடவை அதை மட்டும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். 1977 என்று நினைக்கிறேன் ஓரேக்கர் (Voortrecker) வீதியிலுள்ள அவரின் காரியாலத்துக்குச் சென்றேன். நான் உள்ளே நுழைந்ததும் அங்கு அமர்ந்திருந்த பெண் திடுக்கிட்டு விட்டாள். அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. ஏனென்றால் அந்த அலுவலகத்துக்குள் கறுப்பர் எவரும் இதுவரை முன் கதவால் வந்ததில்லை. எல்லோரும் பின் கதவால்தான் வருவார்கள். எனக்கு இருக்கை தருவதா விடுவதா என்றும் அவளுக்கு புரியவில்லை.

பதட்டத்தில் டிவால்.... டிவால் என்று சத்தமிட்டாள். தன் அறையைவிட்டு வெளியே வந்த டிவாலும் குழம்பிப்போய் நின்றிருந்தார். அவரையறியாமலே அவர் கையில் இருந்த பேனா கை நழுவி விழுந்தது. ஆனால் அவரின் மனைவி அடெலி (Adelle) முற்று முழுதாக அவரிலிருந்து வேறுபட்டவளாக இருந்தாள். அங்கே வந்த அவள் என்னைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படவில்லை. பதட்டப்படவுமில்லை. அமை

தியாக என்னை வரவேற்றாள். இருக்கும்படி வேண்டினாள். சிறிது நேரம் என்னைப்பற்றிய விபரங்களை அறிந்தாள். நாங்கள் வந்தது தனக்குத் தெரியுமென்றும் கூறினாள்.

“நீங்கள் தனிமையில் இருந்து கஸ்டப்படுவீர்கள் அல்லவா. நேரம் கிடைக்கும்போது எங்கள் வீட்டிற்கு வாருங்கள். எங்கள் வீட்டில் பல புத்தகங்கள் உள்ளன. நீங்கள் அவற்றை எடுத்து வாசிக்கலாம்” என்று கூறினாள். எனக்கு அதிசயமாக விருந்தது.

முதல் முதல் இந்த வெள்ளையர் வாழும் பிரண்ட்போட்டில் மனிதாபிமானம் மிக்க வரவேற்புரையைப் பெற்றேன். எங்களை இருக்கும்படி கூறிவிட்டு அருகிலிருந்த தன் வீட்டிற்குச் சென்று அவசர அவசரமாகச் சமைத்து எனக்கும் என் மகளுக்கும் உணவு பார்சலாகக் கட்டித் தந்து வீட்டுக்குக் கொண்டு போகும் படியும் கூறினாள். எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

நான் பல விடயங்களை அந்தப் பெண்மணியிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டேன். ஒரு நாள் அவளிடமிருந்து தன் வீட்டுக்கு வந்து போகும்படி அழைப்பு வந்தது. நானும் அங்கே போனேன். அங்கே அவளின் வயதான பெற்றோரும் இருந்தனர். அவள் அவர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். அவர்கள் முகத்தில் ஆச்சரியம் படர்ந்தது. அவர்களோடு என்னால் உரையாட முடியவில்லை. அவர்கள் எதற்கு ஆபிரிக்காவின் இன்னுமொரு நகரத்தில் இருந்து வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் முழுக்க முழுக்க நிசமான ஆபிரிக்கர்கள். அவர்கள் பேசும் மொழி வேறு ஆனாலும் அவர்களோடு அளவளாசிக் கொண்டோம். அன்று மாலை அற் புதமான மாலையாக மலர்ந்திருந்தது. நாங்கள் புறப்படும் போது இருவரும் எழுந்து நின்று எங்களை வாழ்த்தி அனுப்பினார்கள். நான் மனதளவில் திகைத்துப் போயிருந்தேன்.

அவ்வி கூறினாள்
“திருமதி மண்டேலா உங்கள் மீது
எங்களுக்கு எந்தவிதமான கோபமும்
இல்லை”

நான் சிறிது நேரம் குழம்பிவிட்டேன். நான் அவர்களைப் பற்றிப் பிழையாக நினைத்ததையிட்டு வெட்கப்பட்டேன். நாங்கள் அவர்களோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் வேறு மாதிரிக் கதைக் கிறார்கள். அடெலி எங்களோடு பழகத் தொடங்கிய பின் அவளது வெள்ளைக்கார நண்பர்கள் அவளை ஒதுக்கத் தொடங்கி விட்டனர். இதனால் எல்லாம் அடெலி குழம்பியதாகத் தெரியவில்லை. சில வேளைகளில் நான் அங்கு போகும் போது அடெலி

தனிமையில் இருந்து தையல் வேலையில் ஈடுபடுவதை அவதானித்திருக்கிறேன். நான் குற்றமிழைத்து விட்டேனோ என மனதிற்குள் கவலைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடெலி மகளுக்கும் இதனால் பிரச்சினை ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. அவளின் பெயர் சோனியா. சோனியாவை அவளின் பள்ளிக்கூடத்தில் ஓரங்கட்டத் தொடங்கியிருந்தனர். இதனால் அவள் மனம் நன்கு பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒழுங்காக உணவு உண்ணாமல் இருந்தாள். அவளையிட்டு நான் நிரம்ப வருந்தினேன். எங்கள் குடும்பமே மறைமுகமான காரணம் என நினைத்து வருந்தினேன். இந்த நிலைமை இரண்டு வருடங்களுக்குத் தொடர்ந்தது. என்னுடைய மகள் சிம்சி சோனியாவுடன் பழக ஆரம்பித்தாள். இதன் பின்பு சோனியாவின் நடவடிக்கையில் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது.

சிம்சி (Simsi) சுவாசிலாண்ட் இல் உள்ள தனது பாடசாலையைப் பற்றி சோனியாவுக்குக் கூறுவாள். அதன் பெயர் வற்போட். அது இரு இனத்தவர்களும் கலந்து படிக்கும் பாடசாலை. அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றி சிம்சி சொல்லச் சொல்ல தானும் அங்கு படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் சோனியாவுக்கு ஏற்படத் தொடங்கியது. சோனியா பெற்றாரிடம் தன்னையும் அந்தப் பள்ளிக்கு அனுப்புமாறு நச்சரிக்கத் தொடங்கினாள். இது அடெலிக்கும் பிரச்சினையாக இருந்தது. டிவால் குடும்பம் மிகத் தைரியமான குடும்பம். இவர்கள் உண்மையான இந்த நாட்டுக்குரிய ஆபிரிக்கானக் குடும்பம். எங்களைப்போலத்தான் அவர்களும் நாட்டுக்கு உரித்தானவர்கள். அவர்களின் தோல் வெள்ளை. எங்களின் தோல் கறுப்பு. அவ்வளவு தான் வித்தியாசம். ஒரு சமயம் உரையாடும்போது தங்களது மூதாதையர் இந்த நாட்டை ஆங்கிலேயர்களிடம் இருந்து மீள்பெற நடாத்திய போராட்டங்களைப் பற்றிக் கூறினார்கள் அதனாலேயே அவர்கள் எங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள்.

எங்களோடு பழகத் தொடங்கிய பின் அவர்களது போக்கில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கி இருந்தது. முதன் முதல் நெல்சன் சிறையிலடைக்கப்பட்டது தவறு என்று நினைக்கத் தொடங்கினார்கள். நெல்சனைப் போன்றவர்கள் தான் தங்களுக்காகப் போராடுகிறார்கள் என்று நினைக்கத் தொடங்கினார்கள். கம்யூனிஸ்ட்டுகள் என்று அரசாங்கத்தால் அழைக்கப்படுபவர்கள் உண்மையில் எங்களுக்காக போராடுபவர்கள் என்றும் எமது நாட்டை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து மீட்பதற்காகப் போராடுபவர்கள் என்றும் உண்மையைப் புரியத் தொடங்கி இருந்தார்கள். இது ஒரு அற்புதமான மாற்றம். முழு ஆபிரிக்கானர்களையும் ஒன்று திரட்ட வேண்டும் என்ற உந்து சக்தியை எங்களுக்குத் தந்தது எனலாம்.

10

என்னுடைய இன்றைய சிந்தனைகளுக்கும் நிகழ்வுகளுக்கும் என் ஆரம்பகாலம் தந்த அத்திவாரமே காரணமாகும். நான் பிறந்து வளர்ந்த பூமி பொண்டோலாண்ட்(pondoland) இந்த மண் கொந்தளிப்புக்கள் நிறைந்த பூமி. இங்குள்ள மக்கள் மலைகளின் மீது மறைந்திருந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான தங்கள் எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை நடத்தி வந்தார்கள். நான் ஒரு கிராமத்து பாடசாலை யில்தான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சமகால அரசியல் எல்லாம் அப்போது எனக்கு விளங்கவில்லை. அதில் எனக்கு ஈடுபாடும் இருக்கவில்லை. என்னுடைய தகப்பனார் அரசாங்கப் பாடசாலை ஒன்றில் சரித்திர ஆசிரியாக இருந்தார். ஒரு சமயம் ஒரு சிறிய கிளர்ச்சிக் குழுவுக்கு தலைமை தாங்கும்

சந்தர்ப்பம் என் தந்தையாருக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் ஏதோ காரணத்தால் அதனை என் தகப்பனார் மறுத்துவிட்டார். அந்த நேரம் அது எனக்கு புரியாத ஒன்றாக இருந்தது. எனது நாட்டின் சரித்திரத்தை என் வகுப்பறையில் ஆசிரியர்கள் மூலமாகவே அறிந்து கொண்டேன். என் தந்தை சரித்திரத்தை கற்பிக்கும்போது முதலில் பாடப்புத்தகத்திலுள்ளதைப் படிப்பிப்பார். பின்பு புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு இந்தப் புத்தகங்களை எல்லாம் எழுதியவர்கள் ஆங்கிலேயர். இவர்கள் எங்கள் நாட்டை ஆக்கிரமித்தவர்கள். தங்களுக்கேற்றமாதிரி வரலாற்றைப் பிழையாக எழுதியுள்ளார்கள். இப்படிக் கூறி அவர்கள் எப்படி எங்களை ஆக்கிரமித்தார்கள் எப்படி எங்கள் நிலங்களைத் தமது ஆக்கினார்கள் என்பதன் உண்மைக் கதைகளைக் கூறுவார்.

என்னுடைய அம்மா ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியை. மதவெறி கொண்ட ஒரு பெண். எனக்கு இன்னும் ஞாபக மிருக்கிறது. ஒரு தடவை அம்மா என்னையும் தங்கையையும் ஒரு அறையினுள் வைத்துக் கதவைப் பூட்டி விட்டுக் கடவுளை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்யும்படி வற்புறுத்தினார். அப்போது எனக்கு எட்டு வயது. எங்களுடைய அப்பா இருந்த காலத்தில் ஒரு வாரத்தில் இரு முறையாவது எமது வீட்டுத் தோட்டத்தின் மூலைக்கு அழைத்துச் சென்று கடவுளை நோக்கிச் சத்தமாக வேண்டும்படி வற்புறுத்துவார். இதற்கு ஏன் தோட்டத்தின் மூலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். தோட்டத்தின் மூலையில் புல் பூண்டுகள் பற்றையாக வளர்ந்திருக்கும். அந்தப் பற்றையின் மறைவு இறைவழிபாட்டுக்கு ஏற்றதென்று அம்மா நம்பினார்கள். அம்மாவினால் சொல்லப்படும் எதுவும் எனக்குப் புரிவதில்லை. எங்களுக்கு புரியுதோ இல்லையோ அம்மாவின் ஆட்சிதான் வீட்டில். அப்பா எதுவும் கூறாது பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். இந்த நிலையால்தான் நான் வளர்ந்த பிறகு தேவாலயங்களை

வெறுக்கத் தொடங்கினேன் என நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அவள் எப்பொழுதும் தன் பிள்ளைகளுக்காகவே கடவுளிடம் யாசிப்பாள். எப்போதும் தனக்கு ஒரு ஆண் பிள்ளை பிறக்க வேண்டும் என்றே கேட்பாள். இதுவும் எனக்குள் ஒரு விதமான உணர்வை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பெண்ணால் எப்படி எல்லாம் சாதிக்க முடியும் எனக்காட்ட வேண்டுமென்று மனத்திற்குள் எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொள்வேன். இவைகள் எல்லாவற்றாலும் என் சிறிய வயதில் கடவுள் பற்றிய நம்பிக்கை உடைந்து போயிருந்தது. கடவுளைப் பற்றி நான் அறிவதையே வெறுத்தேன்.

என்னுடைய தங்கைக்கு வந்த நோய் என்னைக் கடவுளிடமிருந்து தள்ளி வைத்தது. ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று முறை என் தங்கைக்காகக் கடவுளிடம் அம்மா வேண்டுவார். என் தங்கை ரத்தம் ரத்தமாக வாந்தியெடுத்தாள். நான் தூக்கி எறிந்த கடவுளை நானும்தான் வேண்டினேன். கடவுளே உன்னுடைய ஏஞ்சல்களை அனுப்பி என் தங்கையைக் காப்பாற்ற மாட்டாயா என்று நானும் அம்மாவும் வேண்டினோம். அவளுடைய நோய்காச நோய். அவளை அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தின்று கொண்டிருந்தது. எப்போதும் அவள் பிரியலாமென்ற நிலை. அன்று தொடக்கம் அம்மாவின் நிலையும் சரியாக இல்லை. வீட்டின் ஒரு மூலையில் இருந்து கடவுளை வணங்கிய படியே இருந்தாள். சோர்வுற்றவளாக இருந்தாள். ஒன்பது பிள்ளைகளைப் பெற்றதனாலோ என்னமோ அவளின் உடம்பு பலமிழந்து இருந்தது. நாளுக்கு நாள் அவள் மெலிந்து கொண்டிருந்தாள். ஒரு பக்கத்தில் தங்கை துடித்துக் கொண்டிருந்தாள் இன்னொரு பக்கம் அம்மா துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கு கடவுள் மீது வெறுப்பு வந்தது. அம்மாவின் இறுதி நாள் நெருங்கியது. அவளின் நாற்பதாவது வயதில் எங்களை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டாள்.

கடவுள் மீது நிரம்பக் கோபம் கொண்டு வளாக இருந்தேன். காலையும் மாலை யும் தவறாமல் வழிபட்ட என் தாயை கடவுள் ஏன் காப்பாற்றவில்லை என்ற வினா என்னைத் துன்புறுத்தியது. என் அம்மாவின் மரணம் எங்கள் வாழ்க்கையில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. என்னுடைய ஒன்பதாவது வயதில் என் தம்பிக்கு பால் போத்திலில் பால்விட்டுப் பருக்குவதும் பின் அவனுக்குப் பருக்க வைப்பதுமான பணிகள் நான் செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது.

அம்மா இறந்தபின் பாடசா லையை விட்டு விலகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியது. வருடத்தில் அரைவாசி நாட்களும் வயல்களில் வேலை செய்தேன்.

வீட்டிலிருந்து படிக்கவும் செய்தேன். இவ்வளவு நெருக்கடிகளுக்கிடையிலும் நான் ஆறாந்தரத்தைச் சித்தியெய்தியது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அப்பாவின் ஆசிரிய சம்பளத்தால் எங்கள் ஒன்பது பேரையும் பார்ப்பது இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை. என்னுடைய அப்பா எனக்குச் சரித்திரத்தை போதித்தபோது தான் உண்மைகளை உணர்ந்து கொண்டேன். குறிப்பாக ஒன்பது “கோசா” யுத்தம் பற்றிய உண்மை நிலையை எனது மனது நன்றாகப் புரிந்து கொண்டது. எங்களுடைய சரித்திரப் புத்தகங்களில் அவை இருந்தனதான் ஆனால் அவையாவும் ஆங்கிலேயர்களினால் அவர்கள் எண்ணத்துக்கு மாற்றி எழுதப்பட்டவையே. உண்மையில் ஆங்கிலேயர்கள் எமது நிலத்தையும் ஆடுகளையும் மாடுகளையும் வலுக்கட்டாயமாக எமது மூதாதையர்களிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டமையேயாகும். கல்வியில் கூடத் தரம் பிரிக்கத் தொடங்கினார்கள். இதற்கு முன் ஆங்கிலேயப் பிள்ளைகளும் நாமும் ஒரே விடயங்களையே படித்தோம். ஆனால் திடீரென்று “பான்ரு” கல்வித் திட்டம் என்ற ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார்கள். இந்தக் கல்வித்திட்டம் எங்களைப் புறந்தள்ளியது. வெள்ளைப் பிள்ளைகள் அமெரிக்காவையும் சீனாவையும் பற்றிப் படிக்கும் போது நாங்கள் உள்ளூர் விடயங்களையே படிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். எங்களுக்கு வெளியுலகம் பற்றி எதுவும் தெரியாதிருக்கும் வண்ணம் எல்லாவற்றையும் திட்டமிட்டு அமைத்தார்கள். இதன் காரணமாக வெள்ளைப் பிள்ளைகள் தாங்கள் கறுப்புப் பிள்ளைகளைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணப்பாட்டை உருவாக்கியது.

இந்த நிலைமை கறுப்பினப் பிள்ளைகளின் மத்தியில் ஒருவித எதிர்ப்புத்தன்மையை வளர்க்கத் தொடங்கியது. கறுப்பினத் தலைவர்களும் கறுப்பர்களாகிய நாம் எமது உரிமைகளையும் சொத்தையும் மீட்டெடுக்க எமது பொது

எதிரிக்கெதிராக கிளர்ந்தெழவேண்டும் என்ற கோசத்தை முன் வைத்தார்கள்.

நான் “சோபெறி” (Soberly) உயர் பாடசாலையில் சேர்ந்த போது அங்குள்ள வெள்ளையினப் பிள்ளைகள் அழகான உடைகள் அணிந்து வந்திருந்தார்கள். எங்களால் அப்படி முடியவில்லை. ஒரே உடையை மாறிமாறித் தோய்த்தே அணிவோம். அவர்கள் பாடசாலை வருவதற்கு வாகன வசதிகள் இருந்தன. நாங்கள் எந்த வாகனத்திலும் ஏற முடியாது. பல மைல்கள் தூரம் நடந்துதான் நாங்கள் பாடசாலைக்கு வரக் கூடியதாக இருந்தது.

அந்தப் பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியரை எனக்கு நன்கு பிடிக்கும் அவர் படிப்பிக்கும்விதமே தனி. பெயர்போன யுத்தங்களைப் பற்றிப் படிப்பிக்கும் போது அவர் பரவசப்பட்டுப் படிப்பிப்பார். அவரிடமிருந்துதான் நான் எமது விடுதலையை நாம் பெறுவதற்கு இரத்தம் சிந்தவேண்டும் என்ற உணர்வினை பெற்றுக் கொண்டேன்.

என்னுடைய அப்பா ஜெர்மன் மக்கள் தொழிற் துறையில் அடைந்த வெற்றிபற்றியும் ஆர்வமாகக் கூறுவார். அதனால்தான் எனக்கு “வின்னிபிரம்” என்று பெயரிட்டார். அந்தப் பெயர் நாளடைவில் “வின்னி” என்று வந்து விட்டது. என்னுடைய அப்பாவுக்கு கத்தேலிக்க பெயர்கள் நன்கு பிடிக்கும் எங்களை கண்டிக்கும் கணங்களெல்லாம் ஜெர்மானியர்களையே உதாரண புருசர்களாக எம்முன் காட்டுவார். நாங்கள் தைரியம் உள்ளவர்களாக வளர வேண்டுமென்பதில் மிகுந்த கவனத்துடன் இருந்தார். அவரிடமிருந்துதான் என்னுள் எரியும் போர்க்குணம் வந்தது.

ஒரு சமயம் எமது பாடசாலையில் அரசியல் விவாதம் நிகழ்ந்தது. நான் நினைக்கிறேன் என்னுடைய முதல் அரசியல் பிரவேசமே இதுதான். அப்போது நான் உயர்வகுப்பின் இறுதி வருடத்தில் இருந்தேன். அப்போது மிகப் பெரியதொரு அரசியல் நிகழ்வும் நடைபெற்றது. இது நடந்த வருடம் 1952

என்று நினைக்கிறேன். உலகம் முழுவதிலுள்ள பல ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் இனரீதியான சட்டத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த நிகழ்வு அது. நான் என் இறுதிப் பரீட்சையை எழுதுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த காலம். கிராமப் புறங்களிலிருந்து வந்த மாணவர்களுக்கு என்ன நடக்கிறதென்றே புரியவில்லை. அவர்கள் மிகவும் குழம்பிப் போயிருந்தார்கள். இது ஒரு மீறல் போராட்டமே. அதிகாரத்திலிருந்து வெளியேறுதற்கான மீறல் போராட்டமாக இருந்தது. பாடசாலைகளும் மூடப்பட்டன. எங்கள் பாடசாலையும் பரீட்சை எடுக்கும் மாணவர்கள் தவிர்ந்த மற்ற மாணவர்கள் யாவரும் இந்தப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக பாடசாலையைப் பகிஸ்கரித்தனர்.

நாங்கள் மாணவநிலையில் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாதென அறிவுறுத்தப்பட்டோம். எங்களின் பாடசாலையின் ஆதரவாளராக நெல்சன் மண்டேலா உள்ளார் என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். எங்களுடைய பாடசாலையில் அடிப்படைச் சித்தாந்தம் “உன்னையே நீ அறி” என்பதாகும். நான் இருந்த விடுதி “யப்பே” வீதியில் இருந்தது. அந்தப் பகுதி முழுவதும் தொழிலாளர்கள் நிரம்ப வாழும் பகுதியாகும். இந்தத் தொழிலாளர்களில் 95 வீதமானவர்கள் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசில் அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர்.

அந்த விடுதியில் இருந்த பெண்கள் பலர் பல்வேறுபட்ட தொழிற்சங்கங்களில் அங்கத்துவர்களாக இருந்தனர். இந்தப் பெண்கள் தங்களுக்கு நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் மண்டலோ, ரம்போ, நோக்வீ ஆகியோரைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அந்த நேரம் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசின் தலைவராக இருந்தவர் “லுட்ருவி” (Lutruvi) என்பவர். அந்த விடுதியில் அடிலெய்டி ருஸ்குடுவும் (Adileidee ruskudu) இருந்தாள். அவள் பின்பு ஒலிவர் ரம்போவைத் (Oliver Rambo) திருமணம்

செய்து கொண்டாள். அவள் பொது வைத்தியசாலையில் பிரதான தாதியாகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தாள். நான் இந்த யோகன்னாஸ் நகரத்துக்கும் புதியவளாகவும் இருந்தேன். இந்தப் பாடசாலையில் நான் ஒருவளே கிராமப்புறத்திலிருந்து வந்தவளாகவும் இருந்தேன். அடிவெய்டி ஒலிவர் ரம்போவில் மிகுந்த அன்பு கொண்டவளாக இருந்தாள். அவள் ஒலிவரைச் சந்திக்கச் சென்ற சந்தர்ப்பங்களில் நானும் கூடச் சென்றிருக்கிறேன்.

சில வேளைகளில் அவர் தன் காரில் எங்களை ஏற்றி விடுதியில் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கிறார். இதன் பின்பு விடுதியில் உள்ள பெண்கள் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசின் கூட்டங்கள் நடக்கும்போது நானும் செல்வேன். அங்கு பல நூறு தொழிலாளர்கள் வருவார்கள். இதுதான் நான் தெற்கு ஆபிரிக்க காங்கிரசில் தொடர்பு கொள்ள முற்பட்ட காலம். என்னுடைய பட்டதாரிப் படிப்பு முடிந்த பின் பிராக்வேரத் (Brack werath) வைத்தியசாலையில் தாதியாகப் பணிபுரிய ஆரம்பித்தேன். இந்த நிகழ்வுகள் நடந்தகாலம் 1955 ஆகும். இதற்குப் பின்தான் நான் நெல்சன் மண்டேலாவைச் சந்தித்தேன்.

12

நான் நெல்சன் மண்டேலாவை முதன் முறையாக யோகன்னாஸ் பேர்க் வட்டார நீதிமன்றத்தில்தான் சந்தித்தேன். என்னுடைய நண்பி ஒருவருக்காக வாதாட கோர்ட்டுக்கு வந்திருந்தார். அந்த உயர்ந்த கட்டுமஸ்தான மனிதரான நெல்சன் மண்டலோவைப் பார்த்த போது எனக்குள் ஒருவித கிளுகிளுப்பு உருவானது. அவர் நீதிமன்றத்துக்குள் நுழைந்த போது மக்கள் அவரின் பெயரை முணுமுணுத்தது எனக்குக் கேட்டது ஆனால் அவருக்கு அது கேட்டதாக தெரியவில்லை. இரண்டாவது தடவை ஒலிவர் ரம்பு, அடிலெய்டி ருஸ்குரு ஆகியோருடன் சந்தித்தேன்.

ஒலிவர் “பிசானாவில்” இருந்து

தான் வந்திருந்தார். நானும் அந்தக் கிராமத்திலிருந்துதான் வந்திருந்தேன். அதனால் அவரை எனக்கு ஓரளவு முன்பே தெரியும்.

அடிலெய்டியும் நானும் ஒரே விடுதியில்தான் தங்கியிருந்தோம் என்றும் முதலில் கூறியிருந்தேன். ஒரு தடவை நான் வேலையால் வரும்போது அவ்வழியால் வந்த ஒலிவர் என்னையும் அடிலெய்டியையும் காரில் ஏற்றினார். வரும்போது அடிலெய்டி தனக்குப் பசிப்பதாகக் கூறினாள். ஒருவரிடமும் காசிருக்கவில்லை. அப்போ ஒலிவருக்கு நெல்சனின் ஞாபகம் வந்தது. “சரி வாருங்கள் நெல்சன் இந்தக் கடையில்தான் இருப்பான். அவனைக் கட்டச் சொல்வோம்” என்று கூறி எங்களை அங்கு கூட்டிச் சென்றார்.

அங்கு ஒலிவர் கூறியதுபோல் நெல்சன் இருந்தார். மூவரும் சேர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். என்னைப் பிசானாவில் இருந்து வரும் வின்னி என அறிமுகப்படுத்தினார். அவரின் தோற்றம் பார்வை எனக்குள் ஒரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்த ஆரம்பித்தது. அமைதியாக இருந்து உணவருந்தினோம். சாப்பிடும்போது அடிக்கடி என்னை நிமிர்ந்து பார்ப்பார். சில வேளைகளில் எனது கண்களும் அவரது கண்களும் நேரெதிரே சந்திக்கும்.

அடுத்த நாளே நெல்சனிடமிருந்து எனக்கு அழைப்பு வந்தது. அழைக்கும் போது அன்று மத்தியானம் சாப்பிட வரும்படியும் என்னை அழைத்துவர நண்பர் ஒருவரை அனுப்புவதாகவும் கூறினார். எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அவர் என்னைவிட மிக வயது கூடினவராக இருந்தார். அவர் என்னுடைய பாடசாலையின் பாதுகாவலர். நாங்கள் அவரைப் பார்த்ததில்லை. அவருடைய பெயரைப் பள்ளிக்கூடக் கடதாசிகளிலேயே பார்த்திருக்கிறோம். இதனால் அவருடைய தொலை பேசி அழைப்பு எனக்கு வந்தபோது எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

அவரைக் காணப்போகும் போது என்ன உடுப்பு அணிவதெனப் பதட்டப்பட்டேன். ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துப் போட்டேன். எதுவுமே சரியாக என் மனதிற் படவில்லை. இறுதியாக ஒரு உடுப்பில் மனம் லயித்தது. அதை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு தயாராகினைன் அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. அவரது அலுவலகத்துக்குப் போனேன். அலுவலகம் நிரம்பக் கோப்பு(file)கள் அவற்றின் நடுவே அவர் இருந்தார். நான் சென்ற பின்பு இருவரும் ஒரு இந்தியன் உணவகத்துக்குச் சென்றோம். முதன் முதலில் அங்கேதான் நான் இந்திய உணவைச் சுவைத்தேன். நான் என் தொழில் சம்பந்தமான நண்பர்களுடன் மட்டும்தான் பழகி இருந்தேன். அதனால் எனக்கு யோகன்னாஸ் பேர்க்கின் சமூக வாழ்வு பற்றி எதுவும் தெரியாது. எனக்குச் சாப்பிட மிகவும் கஸ்டமாக இருந்தது. என்னால் உணவை விழுங்க முடியவில்லை. உணவின் உறைப்புத் தன்மையால் என் கண்கள் அழுவதற்குத் தயாராகிவிட்டன. என்னுடைய இந்த அவஸ்தையைக் கவனித்த அவர் ஒரு குவளைத் தண்ணீரை என்னை நோக்கி நகர்த்தி விட்டார்.

“உன்னால் உறைப்பான உணவு சாப்பிட முடியாவிட்டால் சிறிது நீரைப் பருகினால் எல்லாம் சரிவரும்” என்று கூறியும் விட்டார். அவர் அந்த உறைப்பை வெகு லாவகமாக ரசித்து ரசித்துச் சாப்பிட்டார்.

அவரால் ஒரு கவளம் உணவைக்கூட தொடர்ந்து சாப்பிட முடியாமல் அவரிடம் ஆலோசனை கேட்கப் பலர் வந்து போனார்கள். எனக்கு அந்தரமாக இருந்தது. சில சமயம் நான் தனித்துவிட்டதுபோல் உணர்ந்தேன். உணவு நிலையத்திலிருந்து கார் நிறுத்திய இடத்துக்கு நடந்து செல்ல 30 நிமிடமாகி விட்டது. உண்மையில் 5 நிமிடமே கூட. அந்தச் சிறிய நேரத்தில் எத்தனை பேர் தங்கள் பிரச்சினைகளோடு அவரை அணுகினார்கள். அவரால் மக்களின் பிரச்சினைகளைவிட்டு வாழ முடியாது என்பதுவே உண்மை நிலை.

அவர் மக்களுடைய மனிதர். அங்கிருந்து காரியாலயம் சென்ற பின்பும் அதே நிலைதான். அங்கும் எத்தனை பேர் அவருக்காகக் காத்திருந்தார்கள். அதனால் யாருடைய தொந்தரவும் இல்லாமல் இருக்க நாங்கள் நகரத்துக்கு அப்பால் சென்றோம். அதன்பின் காரைவிட்டு இறங்கி கதைத்துக் கொண்டு நடந்தோம். டிரெசன் வழக்கு பிரபலமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதற்கு பணம் சேர்த்து தரும்படி கேட்டிருந்தார்.

என்னுடைய அரசியல் என்ன என்றெல்லாம் அவர் விசாரிக்கவேயில்லை. திரும்பி நாங்கள் காரை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தோம். பாதை கல்லும் சுகதியுமாக இருந்தது. மிகக் கஸ்டப்பட்டு நடந்து கொண்டிருந்தேன். அதை அவ தானித்த அவர் ஒரு பிள்ளையைத் தகப்பன் கூட்டிச் செல்வ தைப்போல் என் கரத்தைப் பிடித்துக் கூட்டிச் சென்றார். காருக்குள் ஏறும் போது இன்று ஒரு இனிமையான நாள் என்று கூறிக் கொண்டே காரில் ஏறிய வண்ணம் மிக அழகாக ஒரு முத்தம் தந்தார். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அதிர்ந்து போய் நின்றுருந்தேன்.

அடுத்த நாள் தொலைபேசியில் என்னைக் கூப்பிட்டு வேலை முடிந்து நிற்கும் படியும் தான் என்னை வந்து கூப்பிடுவதாகவும் கூறினார். அவர் கூறியது போல் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு உடற்பயிற்சி செய்யும் இடத்துக்குச் சென்றார். அங்கு அவர் உடற்பயிற்சி செய்யும் போது நான் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அவர் உடற்பயிற்சி செய்து வேர்த்து ஒழுக மட்டும் நானும் சிரித்தபடி அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

இது ஒரு கிழமையாக நடந்தது. இந்த ஒரு கிழமையும் அவரோடு போவது அவரை ரசிப்பது பின் அவர் தன் வாடிக்கையாளரோடு கூட்டம் நடத்துவார். அதனை அங்கிருந்து செவிமடுப்பது. இடையில் அவருக்கு நேரம்

கிடைக்கும் போது என்னைக் கொண்டு வந்து விடுதியில் விடுவார்.

இப்படித் தொடர்ச்சியாக நடந்து கொண்டிருந்தேயொழிய எந்தக் கட்டத்திலாவது எங்களுக்கிடையில் காதலுக்கான சாத்தியம் எதுவும் இருக்கவில்லை. நானும் அப்படி நினைத்திருக்கவில்லை. அதற்கு அங்கு நேரமும் இருக்கவில்லை. அந்தளவுக்கு அவர் மக்கள் பணியாளனாக இருந்தார். ஆனால் அவர் இல்லாமல் ஒரு வாழ்வு இல்லையென்ற உணர்வு எனக்குள் மெல்ல மெல்ல ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை உணரத்தொடங்கினேன். இதைக் காதல் என்று சொல்லமுடியாது.

தன்னுடைய பல நண்பர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் கூட்டங்கள் நடக்கும். எல்லோரும் தோழர்கள். நானும் இவற்றுக்குப் பழக்கப்பட்டுப் பெண்கள் சம்பந்தமான சமூக வேலைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டேன்.

ஒரு நாள் காரில் போய்க் கொண்டிருந்தோம். திடீரெனக் காரை வீதி அருகில் நிறுத்தினார்.

“நாளைக்கு நீ உடுப்புகள் தைக்கும் தையல்காரியைச் சந்திக்க வேண்டும். அவளிடம் உன் அளவுகளைக் கொடுத்து கல்யாணத்துக்கான உடையைத் தைத்துக்கொள். உனக்கு எத்தனை கல்யாணத்தோழிகள் வேண்டும்?”

இப்படி அவர் கூறியபோது எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. யாருடைய கல்யாணம் என்று வேறு கேட்டு விட்டேன். அவர் ஒரு புன்முறுவலோடு உன் கல்யாணம்தான் என்றார். இப்படித்தான் என் கல்யாணம் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது வற்புறுத்தலல்ல. இது அன்பு நிறைந்த வேண்டுகலே. எனக்கு அது நான் கேட்காமலே வழங்கப்பட்டது. எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆக நான் என்ன நேரம் என்றுதான் கேட்டேன்.

“பொண்டேலாண்டில்” இருக்கும் என் பெற்றாரைச் சந்திக்க ஒழுங்கு செய்து அனுப்பி வைத்தார். நான் வீட்டுக்குப் போய் அன்று முழுவதும் என்னால் எதையும் கூறமுடியவில்லை. அடுத்த நாளும் என்னால் அப்பாவிடம் நேரடியாகக் கூற முடியவில்லை. என்னுடைய சித்தி மூலமாகவே அப்பாவிடம் கூறினேன். அவருக்கு இந்தச் செய்தி அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஏனென்றால் நெல்சன் நாட்டில் மிக முக்கியமான மனிதர். அவரைத் தெரியாதவர்கள் யாருமில்லை. அவர் தனக்கு மருமகனாக வருவதை நம்ப முடியவில்லை. எப்படித் தன் மகள் அவரோடு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டாள் என்பது அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதேநேரம் தன் மகளையிட்டு பெருமைப்படவும் செய்தார். என்னுடைய குடும்பத்தினர் பெருமைப்பட்டாலும் என் பக்கத்திலிருந்து பல விடயங்களைச் சிந்தித்தனர். நெல்சன் ஏற்கனவே கல்யாணமானவர். அவருக்கு மூன்று குழந்தைகள் உள்ளனர். அவர் சட்டரீதியாக விவாகரத்துப் பெற்றுவிட்டாரா? இவையெல்லாவற்றையும் நான் சமாளிப்பேனா? என்று பல கோணங்களில் என் நன்மை கருதிச் சிந்தித்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அரசுக்கெதிராகக் குற்றங்கள் புரிந்தார் என்பது சம்பந்தமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வழக்கு இப்படிப் பல சிந்தனைகள் இருந்தாலும் எது நடந்தாலும் இறுதியில் நானே எல்லாவற்றையும் சந்திக்க வேண்டும் என்றும் சாதக பாதகங்களைக் கூறினர்.

நெல்சன் தன்னை மக்களுக்காக முழுமையாக அர்ப்பணித்தவர். தன் மூதாதையரின் மண் இது என்றும் தான் அதனை மீட்டாக வேண்டும் என்றும் இரவு பகலாகக் களவு காண்பவர். தனது மக்களின் விடுதலைதான் தன் வாழ்வின் வெற்றி என்று அடிக்கடி சொல்வார்.

நெல்சன் மீதுள்ள வழக்கின் காரணமாக யோகன்னாஸ் பேர்க்கினை விட்டு வெளியேறத் தடை இருந்தது. நான் என் திருமணம் நான் பிறந்த கிராமத்திலேயே நடக்க

வேண்டும் என்றும் அதில் பிடிவாதமாகவும் இருந்தேன். 1958 ஆம் ஆண்டு இது நடைபெற்றது. என் வேண்டுகதலின் பிரகாரம் அவருக்குக் கல்யாணத்திற்காக நான்கு நாட்கள் அனுமதி கொடுத்தனர். எங்களுடைய திருமணத்தின் ஒரு பகுதி மரபு சார்ந்ததாகவும் மறுபகுதி மேற்குலக கலாச்சார முறையாகவும் இருந்தது. ஆனால் திருமணத்தின் முழுக் கொண்டாட்டமும் முற்றுப் பெறவில்லை.

இப்பொழுதும் நினைக்கிறேன். நெல்சன் சிறையிலிருந்து வந்ததும் எமது திருமணத்தின் இரண்டாம் பகுதியை அங்கு போய் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று.

13

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து அறுபத் தேழாம் வருடம் நெல்சன் மீதான வழக்கு முடிவுக்கு வந்திருந்தது. இதுதான் எங்களது ஒன்பது வருட குடும்ப வாழ்வுக்கும் முடிவு நாளாக இருந்தது. அன்றே நெல்சனும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் மறைந்து வாழத் தொடங்கினர்.

அன்று வழக்கின் பின் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர்களோடு வீட்டுக்கு வந்த நெல்சன் என்னைப் பார்த்து “என்னுடைய முக்கியமான பொருட்களை ஒரு சூட்கேசில் போட்டுத்தா” என்று கூறினார். அவர் வீட்டுக் கதவடியில் நின்றிருந்தார். நானும் அவர் கூறியபடி எல்லாவற்றையும் எடுத்து வந்த போது அவர் அங்கு இல்லை. வேறு ஒருவர் வந்து அவைகளை வாங்கிச் சென்றார்.

அன்றுதான் என் கணவனை ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராகப் பார்த்த கடைசி நாள் என்று நினைக்கிறேன். அவர் முழுமையாக மக்களிற்காக முடிவெடுத்துவிட்டது போலிருந்தது. தன்னுடைய முடிவை எனக்குக் கூறுவதற்கு முடியாதவராக இருந்தார். எவ்வளவுதான் பலம்வாய்ந்தவராகவும் திறமைசாலியாகவும் உள்ளவராயினும் உள்ளுக்குள் மிக மிகப் பலவீனமானவராகவே உள்ளார் என்பது எனக்குப் புரியும். அந்தக் கிழமை முழுவதும் அமைதியாகவும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராகவுமே இருந்தார்.

ஒருநாள் அவருடைய மேற்சட்டையைக் கழுவும்போது அதில் ஒரு கடதாசி இருந்தது. அந்தத் துண்டில் ஆறு மாதங்களுக்கான வாடகை செலுத்தப்பட்டிருந்தது. இது வழக்கத்துக்கு மாறாக இருந்தது. எங்களின் காரினை நன்கு திருத்தி வைத்திருந்தார். இவை என்மனதில் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணியிருந்தது. அன்றுதான் அவர் தலைமறைவு வாழ்க்கைக்குச் சென்ற நாள். அதன் பின் நாள் மிகக் கடுமையான நாட்களைச் சந்தித்தேன். மிகமிகச் சிறிது காலம்தான் அவரைக் காதலிக்க முடிந்தது. அந்தக் காதல் அதன் வலிமையால் அவரைப் பிரிந்திருந்த நாட்களிலும் என்னுள் இருந்தது.

அவர் தலைமறைவு வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த பின்பு எப்போதாவதுதான் நாங்கள் சந்தித்துக் கொண்டோம். சில சமயங்களில் காலையில் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கும். வெளியில் அவர் நிற்பார். ஒரு மணித்தியாலம் என்னோடு இருந்து கதைப்பார். சில வேளைகளில் வேறு ஒருவர் வந்து என்னைக் காரில் ஏறச் சொல்வார். எனக்கு எங்கே போகிறேன் என்பதும் தெரியவராது. சொல்லவும் மாட்டார்கள். குறிப்பிட்ட இடத்தை நாள் போய்ச் சேர்வதற்குள் பத்துக் கார்களில் ஏறி இறங்கவேண்டும். இறுதியாக ஒரு வெள்ளை வீட்டின் முன் கார் நிற்கும். அங்கே அவர் இருப்பார். அவர் மறைந்து இருக்கும் இடங்கள் நாட்டின் எந்தக் கிராமமாகவும் இருக்கும்.

என்னையும் பொலிசார் 24 மணித்தியாலங்களும் கவனிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஒரு நாள் றிவோனியா (Rivonia) வில் உள்ள லில்லிஸ்லீவ் (Lillies leaf) என்ற இடத்தில் நானும் பிள்ளைகளும் நெல்சனைச் சந்தித்தோம். அன்று நான் சமையல் செய்து அவர்கள் உணவருந்தினார்கள். அது ஒரு பண்ணை வீடு. அவர்களின் இயக்க வீடாகவும் இருந்தது. இங்கு நாம் நிற்கும்போது மகள் செனி(Zeni)யை கையைப் பிடித்து நடப்பார். இதனால் செனி இந்த வீட்டை எங்கள் வீடாக நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். ஏனென்றால் இங்கே தானே தன் தகப்பனைக் காண்கிறாள். அவள் அடிக்கடி

“அம்மா அப்பாவை எப்போ பார்க்கப் போகிறோம்?” என்று கேட்டபடி இருப்பாள். சிலவேளைகளில் நாங்கள் அவரைக் கண்டு பல நாட்களாகிவிடும். அவர் நாட்களாக ஆக தன்னை முழுமையாக மக்களின் நலன்களுக்காக அர்ப்பணிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். ஒரு நாள் நான் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது என்னுடைய வேலை இடத்துக்கு வந்த ஒருவர் என்னை அந்த வீதியின் மூலைக்குச் செல்லும்படி கூறினார்.

நானும் அங்கு சென்றேன். அங்கு முழுமையாகக் கோட்டுப் போட்டபடி கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்த மனிதன் ஒருவன் கார் அருகில் நின்றிருந்தான். அவன் என்னைப் பார்த்து சாரதியின் இடத்தில் அமரும்படி கூறினான். நானும் அமர்ந்தேன். காரை எடுக்கும்படி கூறினான். நான் எடுத்தபடி அவனைப் பார்த்தேன் அது நெல்சனே தான். காரை நேராக ஓட்டும்படி சொன்னார். ஓட்டிக்கொண்டிருந்த போது தூரத்தில் பொலிசார் நிற்பது தெரிந்தது. காரை அருகில் நிற்பாட்டும்படி கூறினார். அவ்வளவுதான் மறைந்து விட்டார். சிலவேளைகளில் ஐரோப்பா.. லண்டன் என்று செல்லும் போது கடிதமூலமாகத் தொடர்பு கொள்வார். எப்படித்தான் கடிதம் அனுப்புகிறாரோ தெரியாது.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த நெல்சனை ஒரு தடவை மிகமிகத் தனிமையான சூழலில் சந்தித்தேன். அதற்குப் பிறகு அவர் கைது செய்யப்பட்ட செய்திதான் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் மிகக் குழம்பி இருந்தேன். மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அகப்பட்ட அவரை சும்மாவைத்திருக்கமாட்டார்கள் என்பதும் தெரியும். என்னை அறியாமலே என் கண்கள் அழத் தொடங்கி விட்டன.

றிவோன்னியா நீதிமன்றத்தில் கடைசி நாள் விசாரணை நடந்து கொண்டிருந்தது. நீதிமன்றத்தில் எல்லோரும் கவலையோடு நின்றுருந்தனர். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வெளிவரத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. எனக்கு இந்த நாட்டின் சட்டம் புரியும். தீர்ப்பு வாழ் நாள் முழுக்க சிறை என்றதாகவே இருக்கும். நாங்கள் எங்கள் தலைவர்களின் அருகில் நின்றுருந்தோம். எங்கள் தலைவர்களை அனுப்புவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தோம். இன நிறபாகுபாடுகள் வேண்டாமென்ப போராடிய எங்கள் தலைவர்கள் சிறைக்குச் செல்லவுள்ள அந்தக் காலத்துக்காகக் காத்திருந்தோம். என் மனதிற்குள் எங்கள் தேசிய கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தது. இன்று நாங்கள் எங்கள்

கணவர்களையும் சகோதரர்களையும் அநியாயத்துக்குப் பலி கொடுத்துவிட்டுச் செல்லப் போகிறோம். ஆனால் என்றோ ஒருநாள் எமக்கு விடுதலை வரும் என்ற வைராக்கியம் எங்களுக்குள் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

எனது மகள் சிம்சிக்கு நான்கு வயது. மகள் செனிக்கு ஐந்து வயது. இருவரது கைகளையும் இறுகப்பற்றி யபடி நின்றிருந்தேன். நாங்கள் மூவரும் வெளியில் காத்திருந்தோம். இந்த வழியாகத்தான் அவர்களை மத்திய சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு செல்வார்கள். அவர்களுக்கு இறுதியாகக் கையசைத்து எங்கள் துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் காத்திருந்தோம். பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் காத்திருந்தார்கள். தங்கள் மகன்களை, கணவன்களை, சகோதரர்களை, கடைசியாக ஒரு தடவை தொட்டுப் பார்க்க விரும்பி எங்களை நெருக்கித் தள்ளினார்கள். ஆனால் இவையெல்லாம் முடியாத விடயங்கள் என்பது தெரியாத அப்பாவி மக்கள் இந்த நெருக்கடிக்கிடையில் ஒரு பருத்த பொலிஸ்காரன் என்னைத் தட்டி “ரூபகம் வைத்துக் கொள். நீ 12 மணிக்கிடையில் யோகன்னாஸ் பேர்க்குக்கு செல்ல வேண்டும்” என்றான்.

எனக்கு அவனைப் பார்க்க எரிச்சலாக இருந்தது. அவனைத் தள்ளிவிட்டேன். என்னுடைய கணவர் வாழ்நாள் சிறைக்கு செல்லவிருக்கும் போதும் நான் யோகன்னாஸ் பேர்க்கை விட்டு விலகக்கூடாது என்று ரூபகப்படுத்தும் இந்த மிருகங்களை எப்படிச் சொல்வது? என்னுடைய மனம் துயரத்தால் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் இப்படி ஒரு துயரமான வாழ்க்கை வருமென்று எண்ணி என்னை அவர் நன்கு தயார்படுத்தி இருந்தார். இவையெல்லாம் நடந்து நான் அவரைச் சிறையில் சென்று சந்திக்கும்போது என்னை நன்கு உற்சாகப்படுத்துவார். தன்னுடைய பணிகளை முன்னோக்கிக் கொண்டு செல்லுமாறு அறிவுரை வழங்குவார்.

ஒரு சின்னச் சம்பவத்தைக் கூறுகிறேன். இது நெல்சன் குற்றவாளி எனத் தீர்மானிக்கப்படுவதற்கு இரு நாளைக்கு முன் நடந்தது. சிலவயது போன பெண்கள் என்னிடம் வந்து ஒரு பவுடரைத் தந்து அதனை என் பாதணிக்குள் போட்டுச் சென்றார்கள். நெல்சன் மீதான முடிவு மாறுமென்று சொன்னார்கள். எனக்கு அவர்களின் ஆர்வத்தை மறுக்க விருப்பமில்லாதிருந்தது. நான் வளர்க்கப்பட்ட விதமும் வளர்ந்த விதமும் மனதளவில் அதனை ஏற்கவில்லை.

பின்பு நான் நீதிமன்றத்துக்கு வந்தபோது அவர்கள் என்னிடம் ஒரு குப்பி தந்தார்கள். அந்தக் குப்பிக்குள் எண்ணெயும் மயிரும் இருந்தது. இதனை உன் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு செல் என்று கூறினார்கள். என்னால் மறுக்கவே முடியவில்லை. பரவாயில்லை கொண்டு செல்வோம் என்று வாங்கிக்கொண்டேன். இதனால் நெல்சன் விடுதலை செய்யப்படுவார் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அவர்களின் நம்பிக்கையை ஏன் குழப்புவான் என்று வாங்கிக் கொண்டேன். ஆனால் எதுவுமே நடக்கவில்லை. அவர்களின் நம்பிக்கையும் பொய்த்துப் போயிற்று.

ஆரம்ப காலங்களில் நான் நெல்சனின் ஒரு படப்பிரதிபோலவே செயற்பட்டேன். என்னுடைய தனித்துவம் கொஞ்சமும் வெளிப்படவேயில்லை. நான் என்ன சொன்னாலும் இது நெல்சனின் மனைவி கூறியது என்றுதான் சொல்வார்கள். ஒரு கட்டத்தில் நான் என்னையே வெறுத்தேன். எனக்கென்று ஒரு தனி அபிப்பிராயம் உண்டு என்பதை எப்போ இவர்கள் நம்பப் போகிறார்கள் என்று வேதனைப்பட்டேன்.

எங்களுடைய சமூகத்தில் கறுப்பினப் பெண்கள் எத்தனையோ விடயங்களுக்காகப் போராட வேண்டியுள்ளது. அரசியலில் மட்டுமல்ல அவர்களுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் நாளாந்தம் அவர்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்காகப் போராட வேண்டும். ஆண்கள் பெண்களைவிடத்

தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்பதும் பெண் எதற்குமே லாயக்கற்றவர்கள் என்ற எண்ணத்திற்கு எதிராகவும் அவர்கள் போராட வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. ஒரு பெண் எங்கள் சமூகத்தில் ஆணுக்குச் சமனாக அரசியலிலோ அல்லது வேறு எதிலோ முன்னுக்கு வருவதென்பது அவ்வளவு இலகுவல்ல.

நெல்சன் சிறைக்குச் சென்ற பின்பு எங்கள் குடும்பம் ஒரு இக்கட்டான நிலையில் இருந்தது. எனக்கோ அல்லது என் பிள்ளைகளுக்கோ யாராவது உதவி செய்ய முன் வந்தால் அவர்கள் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ தண்டிக்கப்பட்டார்கள். எங்களோடு நெருக்கமாகப் பழகிய பீற்றர் மகு பேனே (Peter Magubane) பல மாதங்கள் சிறை வாழ்க்கையை அனுபவித்தார். அவர் நெல்சனின் குழந்தைகளுக்கு உதவி செய்தார் என்பதே காரணமாகவிருந்தது. எங்களைத் தனிமைப் படுத்துவதில் அரசாங்கம் பல மணிநேரங்களைச் செலவிட்டது என்பதே வரலாறு. அந்த நேரங்களில் பெரும்பாலும் பத்திரிகைகளின் தலையங்கங்கள் சில கீழ்த்தரமான தலைப்புகளைப் போட்டுச் சந்தோசமடைந்தார்கள். உதாரணமாக “நெல்சனின் வீட்டில் ஒரு ஆண்” என்று போடுவார்கள். இதற்கென்றே பல பத்திரிகை நிருபர்களை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டார்கள். அவர்களில் “கும்பி” (Gumbi) என்ற நிருபர் பிரபலமானவர். பல வருடங்களாக எங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றி எழுத இவரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். இப்படியான என்னைப் பற்றிய அவதூறான செய்திகளைப் பிரசுரித்துவிட்டு அவற்றின் பிரதிகளை நெல்சனின் பார்வைக்கும் உட்படுத்தி விடுவார்கள். ஆனால் நெல்சன் இவர்கள் இப்படிச் செய்வார்கள் என்பதை முன்கூட்டியே தனக்குள் தீர்மானித்திருந்தார். அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்பெல்லாம் என்னையும் நெல்சனையும் பிரிப்பதாகவே இருந்தது.

நெல்சன் சிறைக்குப் போன முதல் இரு வாரங்களும் மிகவும் கஸ்டப்பட்டேன். தனிமை என்னை வாட்டியது.

சோர்வாக இருந்தேன். பயம் என்னைத் துரத்தியது. ஆனால் என்னை நானே சுதாகரித்துக் கொண்டேன். நான் ஒரு சமுசுத்தின் விடுதலைக்காகச் சிறைக்குச் சென்ற பெரு மகனின் மனைவி என்ற எண்ணம் என்னை விழித்தெழ வைத்தது. எனக்குள் என்கணவர் ஒரு தூணாக எழுந்திருந்தார். அவருடைய அன்பான கடிதங்கள் என்னை ஆற்றுப்படுத்தின. ஆறுமாதங்களாக நான் அவரைக் காண வில்லை. இந்தக் காலப் பகுதியில் ஒரே ஒரு கடிதம் அனுப்ப மட்டுமே அனுமதித்தார்கள். அந்த ஒரு கடிதம் எனக்குத் தெரியத்தைக் கொடுத்திருந்தது. திரும்பத் திரும்ப அதனைப் படிப்பேன்.

அவர் என்னோடு வீட்டில் இருந்த காலங்கள் அற்புதமானவை. எங்களுக்குள் உருவாகி இருந்த அந்த அந்நியோன்னிய உறவு சுவையானது. அவற்றின் நினைவுகள் எனக்குள் சந்தோசமான துயரத்தை அள்ளிக்கொடுத்தன.

கலாசாரத்தின் மீதான அவரின் காதல், மரபுகளின் மீதான அவரின் நம்பிக்கை, நாட்டின் மீதான அவரின் நேசம் இவை யெல்லாம் நிதர்சனமான உண்மைகள். அவர் ஒரு அற்புதமான மனிதன். அவரோடு மீண்டும் நான் விரும்பியபடி வாழ்வேன். அந்த நாள் வந்தே தீரும்.

நெல்சன் ஒரு இயற்கையின் ரசிகர். நெல்சன் சில தக்காளி மரங்களை வளர்த்தார். ஒரு நாள் தவறுதலாக ஒரு தக்காளி மரம் அவரால் காயப்பட்டுவிட்டது. அந்தத் தக்காளி மரம் பற்றி இரு கடிதங்கள் எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தில் அந்தத் தக்காளி விதையை மண்ணுள் புதைத்ததிலிருந்து அது வளர்ந்த விதத்தையும் பின் அது தன்னாலேயே காயப்பட்டு இறந்ததையும் எழுதியிருந்தார். அதன்பின் அதன் வேரினை மண்ணிலிருந்து உருவி எடுத்துக் கழுவி ஞாபகமாக வைத்திருந்தது பற்றியும் எழுதியிருந்தார். அது கடிதமல்ல. அவரின் கண்ணீர். அவரால் எனக்கு அரசியல் கடிதங்களை எழுதவே முடியவில்லை. பாவம் அவர்.

நெல்சன் இல்லாத இந்த நாட்களில் எனக்கு உதவி செய்தவர்களில் வணக்கத்துக்குரிய பங்குத் தந்தை “லியோ ராக்கேல்” (Leo rakel) அவர்களை என்னால் மறக்க முடியாது. அங்கிலிக்கன் தேவாலயத்தின் பங்குத் தந்தைதான் இவர். இவரின் தொடர் புதான் எனக்கு சமயத்தில் ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. நாளடைவில் இவர் எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவராக மாறி விட்டார். பெரும்பாலும் எனது கடினமான காலங்களில் ஒவ்வொரு நகரத்திலுமுள்ள பங்குத் தந்தைகளே எங்களுக்கு உதவி புரிந்தனர். இவை எனக்குள் நாங்கள் தனித்தவர்களல்ல என்ற உணர்வை உரமாக நிறுத்தியது என்பேன்.

நான் ஏதாவது கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டால் நான் மண்டேலாவின் குரல் என்றே கூறிக் கொண்டார்கள். இதனால் என் பிள்ளைகளுக்காகவும் எனக்கும் விதிக்கப்பட்ட தடைகளின் பொருட்டும் கவனமாக இருக்கவேண்டுமென மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

என்னுடைய தனித்துவத்தை நான் வெளிக் காட்டவேண்டும் என்று மனதுள் நினைத்துக் கொண்டேன். அவர் காட்டிய வழியில் நான் நானாக நகரவேண்டும் என்பதே என் அவாவாக இருந்தது. இதற்காக அழைக்கப்படும் கூட்டங்களிற்கெல்லாம் சென்று உரையாற்ற ஆரம்பித்தேன். இது என்மேல் அரசாங்கத்திற்கு ஒருவித பயத்தை உருவாக்கத் தொடங்கியது. ஆதலால் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்திரண்டாம் ஆண்டு முதல் முறையாக என் நடவடிக்கைகள் கட்டுப்படுத்தப் பட்டன. ஒரு தடவை நான் இந்திய இளைஞர் காங்கிரசினால் அழைக்கப் பட்டேன். இந்த நிகழ்வில் நான் நிகழ்த்திய உரைபற்றி ஒரு வருடத்தின் பின் விசாரிக்

கப்பட்டேன். ஆபிரிக்கர்கள் சொல்லும் பழமொழி ஞாபகத் திற்கு வந்தது. பூசணிக்காய்கள் நிறைந்த தோட்டத்தில் பூசணிக்காய்க்கு அருகே பன்றி நின்றாலும் அது பூசணிக்காய் சாப்பிட்டதாகவே சொல்வர். இந்த நிலைதான் என்னுடைய நிலையும்.

நான் இருபது வருடங்களாகத் தடை செய்யப் பட்ட நிலையிலேயே இருக்கிறேன். நான் நெல்சனின் மனைவி என்றதைத் தவிர என்னிடம் வேறு எந்தக் குற்றங்களையும் அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நான் யோகன்னாஸ் பேர்க்கைத்தவிர வேறு எங்கும் போக முடியாதவாறு தடை விதித்தார்கள். நான் நீதிமன்றம் செல்லக்கூட அவர்களின் அனுமதி பெறவேண்டும். நான் என்னுடைய பாரம்பரிய உடை அணியவும் தடை விதித்தார்கள். உங்களின் கலாசாரத்தை அவர்களே தீர்மானிப்பார்கள். நான் நினைக்கிறேன் நான் ஒருத்தி மட்டுமே இந்த நாட்டில் பாரம்பரிய உடையை அணியத் தடுக்கப்பட்டேன். ஏனென்றால் நான் நெல்சனின் மனைவி.

1977 ஆம் ஆண்டு ஒரு நீதிமன்ற விசாரணையின் போது வழக்கறிஞர் கேட்ட வினாவை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். “திருமதி மண்டேலா, நீங்கள் வர்ணங்கள் நிறைந்த உங்கள் பாரம்பரிய உடையை இந்த நீதிமன்றத்துக்கு அணிந்து வந்தது ஏனென்று கூறுவீர்களா?” நான் பதிலளித்தேன்.

“வழக்கறிஞர் அவர்களே, இந்த நாட்டில் வாழும் பிரசையான எனக்கு என் உடுப்புகளைத் தேடும் உரிமை உண்டு” என்று கூறினேன். உடனே அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர் வேறு கேள்விகளில்லை என்று கூறிவிட்டு அமர்ந்து விட்டார்.

வெள்ளையர்களின் நீதிமன்றங்கள் எந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலும் நீதியாகச் செயற்பட்டதில்லை. அப்பாவிக்களான எங்களுக்கு எதிராகவே தீர்ப்புகளைக் கூறினார்கள்.

மேல் முறையிட்ட நீதிமன்றங்கள் ஓரளவுக்கு

எங்கள் வாதங்களைச் செவிமடுத்தன. ஆனால் கீழ் நீதிமன்றங்கள் முற்று முழுதாக எங்களுக்கு எதிராகவே இயங்கின. கீழ் நீதிமன்றங்களில் எந்த வழக்குகளிலும் என்னால் வெற்றிபெற முடியவில்லை. எப்பொழுதும் எனக்கெதிரான தீர்ப்பையே எதிர் கொண்டேன். எப்பொழுதும் நீதிபதியின் நாசியிலிருந்து சூடான காற்றே எங்களை நோக்கி வரும்.

ஒரு நாள் பொலிஸ் சார்ஜண்ட் போர்கி (Fourie) “ஓர்லண்டோ”வில் உள்ள என் வீட்டினுள் கதவைத்தட்டாமலே நுழைந்தான். நுழைந்தவன் வாயிலிருந்து அசிங்கமான சொற்பிரயோகங்கள் வந்தன. நான் அப்போது என் படுக்கை அறையில் உடுப்பு மாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த நாய் என் படுக்கை அறையில் நுழைந்து என் தோளில் கை போட்டான். அப்போது என் கையில் கத்தி இருந்திருந்தால் கொன்றே போட்டிருப்பேன். அருகிலிருந்த அலுமாரியை தள்ளி விட்டேன். அதன் தாக்கம் அவன் நிலத்திலே விழுந்தான். அவன் கழுத்து அலுமாரிக்கிடையில் அகப்பட்டு விட்டது.

இத்தணைக்கும் வெளியில் பல இராணுவத்தினர் நிற்கிறார்கள் என்பதை நான் மறந்து விட்டேன். சத்தம் கேட்டு திடுதிடுவென உள்ளே வந்தவர்களில் ஆறுபேர் சேர்ந்து என்னைத் தூக்கிச் சென்று வாகனத்துள் எறிந்தார்கள். பின்பு என்னை நீதிமன்றம் கொண்டு சென்றார்கள். என்னுடைய வழக்கறிஞர் ஜோர்ஜ் பிசோஸ் (George Bizos) அங்கு வந்து விட்டார். அவர் என்ன சொன்னாலும் நான் கேட்பதுண்டு. அவர் என் காதுக்குள் வந்து “நீதிமன்றத்தில் பெண்ணாகச் செயற்படு. அடங்காப் பிடாரியாக நிற்காதே” என்று கூறினார். நெல்சன் அடிக்கடி என்னைப் பார்த்து “நீ ஒரு கட்டுப்பாடுகள் ஏதுமற்ற அடங்காப்பிடாரி” என்று கூறுவார். அதே போல் இன்று என் வழக்கறிஞரும் கூறிவிட்டார்.

ஆனால் நான் கட்டுப்பாடுகளற்றவளல்ல.

என்னை வலுக்கட்டாயமாகப் பிடிக்க வரும் பொலிசாருக்கு அவர்கள் மொழியில் தானே பேச முடியும். அதனால் நான் கட்டுப்பாடுகளற்ற அடங்காப் பிடாரியாக இல்லவே இல்லை. நான் அமைதியாகக் காரியமாற்றிய எத்தனை சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன. நான் நல்லவர்களுக்கு நல்லவள். கெட்டவர்க்குக் கெட்டவள் தான்.

நீதி மன்றங்களில் நான் எனக்குச் சார்பான முடிவுகளை எதிர்பார்ப்பதில்லை. நான் என்றுமே எனக் கெதிராக விதிக்கப்பட்ட ஒரு தலைப்பட்சமான தடை உத்தரவுக் கெதிராக வழக்குப் போட்ட தில்லை. ஏன் என்றால் அரசியல் சட்டத்தின்படி அப்படிச் செய்ய முடியாது. என் மனதை என் உணர்வை மிகவும் பாதித்த விடயம் என் பிள்ளைகள் பற்றி யதுதான்.

என் பிள்ளைகள் என்னை நன்கு புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு தடவை என் மகள் சிம்சி தன் நண்பிக்கு என்னைப் பற்றிக் கூறியதை நான் கேட்கும் சூழ்நிலை உருவானது. “எனது அம்மா தனக்கென்று சில விதிமுறைகளை வைத்திருக்கிறா. அதிலிருந்து அவ விலகமாட்டா. அவவிடம் இரட்டை வாழ்க்கை இல்லை. எதையும் நேராகவும் நேர்மையாகவும் செய்பவள் என் அம்மா. அவ தன் நோய்களுக்கு மாத்திரைகள் எடுக்க மாட்டாள். நாள்தோறும் பயிற்சி செய்வதும் நல்ல தேக ஆரோக்கியம் நிறைந்த உணவுகளை உண்பதுமே அவவின் வாழ்க்கையாகும். அம்மா அன்பு நிறைந்தவள். ஆனால் அவள் பொலிசாரிடம் கதைக்கும்போதும் வாதிடும்

போதும் எடுக்கின்ற தோற்றம் மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கும். அவள் எங்களையும் மிகத் தைரியமானவர்களாகவே வளர்த்திருந்தாள். ஒரு தடவை 1971 என்று நினைக்கிறேன். அம்மாவைக் குற்றவாளியெனத் தீர்த்து சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. கோர்ட்டில் இருந்த நான் அழுதேன். அப்பொழுது அம்மா சிம்சி நீ அழக்கூடாது. நீ அழுதால் அவர்கள் தங்கள் நோக்கம் நிறைவேறிவிட்டதாக மகிழ்வர். தைரியமாக இரு. அழுகையை நிறுத்து என்று கூறினார். அம்மாவைப் போன்ற ஒருவருடன் வாழ்ந்தால் பயம் என்ற ஒன்றே உங்களுக்கு வராது. அம்மாவைக் கைது செய்வதும் விடுவதும் எங்களுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. இதனால் என் வீட்டுக்கு வராமல்விட்ட நண்பர்களும் பலர் உண்டு. ஒவ்வொரு கறுப்புப் பிள்ளையும் பெறும் துன்பங்களை நானும் பெற்றேன். இதனால் எனக்குள்ளும் என் சமூகத்துக்கு ஏதாகிலும் நான் செய்தாக வேண்டும் என்ற உணர்வு வந்தது. நான்என் உரிமைகளுக்காகப் போராடத் தயாராகவே இருந்தேன். மண்டலோ தம்பதியினரின் புதல்வி என்பது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. அது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. அது எனக்குப் பாதுகாப்பாகவும் இருந்தது. ஒரு சமயம் இரவு நேரம் வீதியில் தனியாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது அந்த வீதியின் ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் என்னோடு தவறாக நடக்க முற்பட்டனர்.

அப்போது நான் “மண்டேலாவின் மகள்” என்று கூறியதும் ஒதுங்கிவிட்டனர். அந்தளவுக்கு என் அம்மா அப்பாவை மதித்தனர். சில சமயங்களில் ராக்கிசியில் போகப் பயமிருக்காது. ராக்கி சாரதியிடம் நான் மண்டேலாவின் மகள் என்று கூறியதும் பணம் கேட்கமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு கறுப்பினத்தவர்களுக்கும் என் அம்மாவும் அப்பாவும் கடவுளாகவே தோற்றமளித்தனர். அம்மா எப்பொழுதும் மக்களுக்காகவே வாழ்ந்தார். மக்களின் சிறுசிறு பிரச்சினைகளில்

எல்லாத்தலையிட்டு அவற்றைத் தீர்த்து வைப்பார். ஒவ்வொரு கறுப்பினப் பெண்ணும் அம்மாவை தங்களின் பெண் கடவுளாகவே பார்த்தனர்.”

இப்படி எனது மகள் தன் நண்பியிடம் கூறியதைக் கேட்டபோது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. உடல்மயிர்க் கூச்செறிந்தது.

1969 ஆம் ஆண்டு நானும் வேறு இருபத்தியொருபேரும் பயங்கர வாததடைச்சட்டத்தின்கீழ் கைது செய்யப்பட்டோம். இது எனது வாழ்க்கையில் தொடர்ச்சியானது தான். அவர்கள் நினைத்தபடி எல்லாம் குற்றங்களைச் சுமத்துவார்கள். அந்தக் குற்றச் சாட்டுகளுக்குச் சார்பாக நீதிமன்றங்களும் தீர்ப்புச் சொல்லும். ஒரு குற்றத்திற்கான தண்டனையை அனுபவித்துவிட்டு வெளிவரும் போது வாசலிலேயே வேறு ஒரு குற்றத்தைச் சுமத்தி நீதிமன்றம் கொண்டு செல்வார்கள். இவை அவர்களுக்கெப்படிப் பழக்கமானதோ அதேபோல் எனக்கும் பழக்கமாகிவிட்டது. என்னதான் பழக்கமானாலும் அந்தச்சிறை வாழ்க்கை பற்றி நான் கூறித்தானாக வேண்டும்.

1969ஆம் ஆண்டு பயங்கரவாதச் சட்டத்தின் ஆறாம் பிரிவின் கீழ் தண்டனை பெற்ற முதல்கைதிகள் நாங்களே. பிறிற்றோறிய மத்திய சிறை (Pretoria Central Prison) யில் என்னை அடைத்திருந்தார்கள். என்னுடைய அறையில் முன்னுக்கு ஒரு வலைத்தட்டியும் நடுவில் ஒரு கதவும் பின்பக்கத்தில் இன்னொரு வலைத்தட்டியும் இருந்தது. நான் கேள்விப்பட்ட வகையில் என்னுடைய அறை மிகக் கொடூரமாக இருந்தது. நான் நினைத்தேன் நான் தனியா இருப்பதாக. நான் மற்றைய கைதிகளோடு சேர்ந்து இருக்கிறேன் என்பது தெரியாமல் என்னுடைய அறை இருந்தது. முதல் கொஞ்ச நாள் சிறையில் இருப்பது கொடூரமாகவும் பாதுகாப்பற்றதாகவும் இருந்தது. அங்கே வருபவர்களை உளரீதியாகவும் உடலரீதியாகவும் துன்புறுத்தி இல்லாமற் செய்து விடுதலில் சூரத்தனமானவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் வகுத்துள்ள நடைமுறைகள் எந்த ஒரு மனிதனையும் மிக இலகுவாகச் செயலிழக்க வைத்துவிடும்.

நீங்கள் வெளியிலுள்ள யாருடனும் தொடர்பு கொள்ளமுடியாது. என்னுடைய அறையில் சுகாதாரப் பொருட்கள் நிரம்பிய வாளி ஒன்று மட்டும் தான் இருந்தது. சிலவேளைகளில் பிளாஸ்டிக் வாளி ஒன்றில் முகம் கழுவவதற்காக நீர் தரமாட்டார்கள். அவர்கள் கொண்டு வரும் பிளாஸ்டிக் வாளியின் மணத்தைச் சகிக்கவே முடியாது. நான் அவர்கள் கொண்டு வரும் நீரை முகம் கழுவப் பாவிப்பதில்லை. எனக்குக் குடிக்கத்தரும் தண்ணியில் எனது முகத்தைக் கழுவிக் கொள்வேன். மாதாந்தம் பெண்களுக்கு வரும் மாதவிடாய் காலத்தில் கழிப்பறையில் பாவிக்கும் கடதாசியையே தருவார்கள்.

படுப்பதற்கு ஒரு மெத்தையும் இரண்டு போர்வைகளும் தருவார்கள். அந்த இரண்டு போர்வைகளின் மணம் சகிக்கவே முடியாது. சிறையில் பகல்களும் இரவுகளும் மிக நீண்டதாகவே இருந்தன. நான் என்னோடு நானே கதைத்

துக் கொள்வேன். சிறை முழுவதும் நிசப்தமாக இருக்கும். இந்த நிசப்தத்தில் தனித்திருப்பது கொடுமையாக இருந்தது.

அந்த அமைதியான சூழ்நிலை எவருக்குமே மரணபயத்தை ஏற்படுத்தும். என்ன செய்வது என்று தெரியாத சூழ்நிலை. ஓட முடியாது. நடக்க முடியாது. துள்ள முடியாது. ஏன் எதுவுமே செய்ய முடியாது. அவ்வளவு சிறிய அறை. ஒரு தடவை என் அறையில் இரு எறும்புகளைக் கண்டேன். என் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவற்றை எடுத்து என் கையில் விட்டு உரையாடினேன். அவர்கள் என் நண்பர்கள் ஆகிவிட்டனர். இரவு நேரத்தில் விளக்குகளை அணைத்து விடுவார்கள். சும்மிருட்டாக இருக்கும் எதுவுமே செய்ய முடியாது. என்னால் சும்மா இருக்க முடிவதில்லை. அவர்கள் தந்த போர்வையைக் கிழித்துக் கயிறுபோல் பின்னுவேன். இப்படி நான் நேரத்தோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். பெரும்பான்மையான இரவுகள் இப்படித்தான் கழிந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் பகலில் என்னைப் பரிசோதிப்பார்கள். இரண்டு பெண் பாதுகாவலர்கள் வருவார்கள். என்னை எழுந்து நின்று உடுப்புக்களை முற்றாக களையச் சொல்வார்கள். அவர்கள் எனது சகல உடுப்புக்களையும் பரிசோதிப்பார்கள். என்னை நிர்வாணமாக நிற்கச் சொல்லி விட்டு என் உடுப்புக்களையும் பாதணிகளையும் பரிசோதித்துக் கொண்டு நிற்பார்கள். ஏன் என்னை நிர்வாணமாக நிற்கச் சொன்னார்கள் என்பது புரியவேயில்லை. இதன் அர்த்தம் எனக்குப் புரிவதில்லை.

என் சம்பந்தப்பட்ட விசாரணை ஒரு திங்கட் கிழமை ஆரம்பமானது. கேட்கக் கூடாத கேள்விகள் எல்லாம் கேட்பார்கள். தொடர்ச்சியாகப் பல மணி நேரங்கள் விசாரணை நடைபெறும். மனித மூளையைக் களைப்படைய வைப்பதில் அசகாய சூரர்கள். அடிப்பார்கள். பயங்கரமான வலியாக இருக்கும். செய்யக் கூடாததெல்லாம் என் உடலில் செய்வார்கள்.

கூச்சமாக இருக்கும். அவர்களின் சில செய்கைகள் மிக அருவருப்பாக இருக்கும். தொடர்ச்சியான இந்த விசாரணையால் எனது முழு உடம்பும் வீங்கிவிட்டது. மூத்திரத்துடன் இரத்தம் சென்றது. நான்கழிப்பறைக்குச் சென்றால் பெண் பாதுகாவலர்கள் கழிப்பறைக்கு உள்ளேயே வந்து விடுவார்கள்.

விசாரணையின்போது சாப்பிட ஏதோ தருவார்கள். அந்தச் சூழ்நிலையில் எதையும் சாப்பிட முடிவதில்லை. அங்கு சாப்பாடு எனக்குப் பொருட்டாக இருக்கவில்லை. ஆனால் விசாரணை என்ற பெயரில் நடைபெறும் சித்திரவதையை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. எல்லாச் சித்திரவதைகளையும் விட என் பிள்ளைகளைத் தனியே விட்டு விட்டு வந்து விட்டேன் என்ற மனச் சித்திரவதை என்னை வெகுவாகத் துன்புறுத்தியது.

விசாரணை முழுமையாகத் தடை செய்யப்பட்ட ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசைப் பற்றியும் கம்யூனிஸ்ட்களின் செயற்பாடுகள் பற்றியதாகவுமே இருக்கும். வெளியில் பல விதமான செயற்பாடுகள் இருந்தனதான். அரசு பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான செயற்பாடுகள் ஜனநாயக நாட்டில் சகஜம் தானே. இதிலென்ன தவறு உள்ளது.

நீற்றா நடன்கே(Rita Ndzanga)யும் நானும் யாருடனும் தொடர்பு கொள்ளக் கூடாது எனத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தோம். இந்தப் பெண் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசைச் சேர்ந்தவள். ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசைச் சேர்ந்த பல பெண்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் எங்கு அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியை உறவினர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த மாட்டார்கள். நினைக்க முடியாதளவுக்கு எம்மைத் துன்புறுத்துவார்கள். அவர்கள் கூறுவதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்வரை சித்திரவதை செய்வார்கள். எங்கனோடு இருந்த நீற்றாவை இறக்குமளவுக்குச் சித்திரவதை செய்தார்கள்.

நாங்கள் சித்திரவதை செய்யப்படும்போது “நீங்கள் முழுமையாகச் செயல் இழப்பீர்கள் உங்களுக்கு மீட்சியே இல்லை” என்று கூறிக் கூறிச் செய்வார்கள்.

“உனக்குத் தெரியுமா மக்கள் நினைக்கிறார்கள் நெல்சன் தங்களுக்காகச் சிறையில் இருப்பதாக அவன் சிறையில் இல்லை. அவன் உன்னோடை வாழப்பிடிக்காமல் ஓடியிட்டான். எந்தப் புருசன்தான் உன்னோடை இருப்பான்? உலகத்திலையே கேடுகெட்ட பொம்பிளை நீ தான்” என்று சொல்லிச் சொல்லிச் சித்திரவதை செய்வான். அந்த நாட்கள் மிகக் கொடூரமானவை. அவற்றைத் திரும்ப நினைப்பதையே நான் வெறுக்கிறேன்.

சிறைக்குப் போகும் போதே நான் உடல் நலமில்லாதவளாக இருந்தேன். சிறையில் என்னால் படுக்க முடியவில்லை. எதுவுமே செய்ய முடியாது. எல்லாவற்றையும் எதிர்த்தேன். “நீ எதிர்ப்பதனால் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. நாங்கள் மக்களிடம் திருமதி மண்டேலா எங்களுக்காக வேலை செய்யச் சம்மதித்து விட்டாள் என்று கூறிவிட்டோம். நீ எங்களுக்காக வேலை செய்வாயா? சம்மதித்தால் உன்னை விடுதலை செய்வோம்” என்று என்னை வற்புறுத்தினார்கள். நான் மறுத்து விட்டேன். நான் நினைத்திருந்தால் இலகுவாக வெளியே வந்திருக்கலாம். நான் மறுத்ததால் என்னை மிக மோசமாகச் சித்திரவதை செய்தார்கள்.

அங்கு இருக்கக்கூடிய சிறைப்பாதுகாவலர்களும் சிறைக் கைதிகள் போன்றே இயங்குகிறார்கள். கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்த எந்தப் பாதுகாவலர்களையும் எம்மை அணுக விடமாட்டார்கள்.

காலையில் உணவாகப் பொறிட்சினைக் கொண்டு வருவார்கள். அப்போதுதான் விடிந்துவிட்டது என்பது எமக்குப் புரியும். அதனைக் கொண்டு வந்துவிட்டு எங்களது சுகாதார வாளிகளை எடுத்துச் செல்வார்கள். திரும்ப அதனைக்

கொண்டு வரும்பொழுது கழுவாமலே கொண்டு வருவார்கள். அவர்கள் கொண்டு வரும் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடவே முடியாது. அதிலிருந்து எழும் மணத்துக் கெதிராக எந்த மணமும் உலகில் இருக்கமுடியாது என்றே நினைக்கிறேன். பொறிட்ஜ் நன்றாக அவிந்திராது. இதே போன்ற உணவு வெள்ளை நிறக் கைதிகளுக்கும் இந்தியக் கைதிகளுக்கும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அவர்களுக்கு கோப்பி, தேநீர், பாண், சீனி எல்லாம் கொடுப்பார்கள்.

மதிய உணவோடு கொடுக்கப்படும் கீரை, கரட் ஆகியவை அப்போது தான் தோட்டத்தில் பிடுங்கி வந்தவை போல் இருக்கம். அவற்றை உண்பது மிகக் கடினமாக இருக்கும். இதற்கெதிராக ஒருவாரம் உண்ணாவிரதம் இருந்தோம். யாரும் கவனிக்கவே இல்லை. கோபத்தில் சுவரில் அடித்துச் சத்தம் எழுப்புவோம்.

எங்களுடைய குறைகளை வைத்தியர் மூலம் அறிவிக்க முயற்சிப்போம். அவரும் அவசர அவசரமாக கேட்டதும் கேட்காததுமாகச் சென்றுவிடுவார். இந்தக் குறைபாடுகளால் எனக்கு விற்றமின் குறைபாடு உருவாகிப் பல வித நோய்களுக்கு ஆளானேன். நான் சிறைச்சாலை வைத்தியசாலைக்குப் பலதடவை எடுத்துச் செல்லப்பட்டேன். எங்களுடைய இந்தப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் வழக்கறிஞர்கள் மூலம் நீதிமன்றத்துக்கு எடுத்துச் சென்றோம். இது எங்களுக்கு ஓரளவு நிம்மதியைக் கொடுத்தது.

எங்களுடைய உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தினால் சிறைச்சாலை உணவில் சிறிதளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. எங்களின் உறவினர்கள் உணவு கொண்டு வருவதற்கும் அனுமதி அளித்தார்கள்.

எனக்கு வீட்டிலிருந்து ஒரு தடவை உடுப்புகளும் கிறீமும் கொண்டு வந்தார்கள். நான் அதனை வாங்கி உள்ளே

வந்ததும் என் பெட்டியைத் திறந்து நிலத்தில் கொட்டுவார்கள். அதனுள் உள்ள கிறீமெல்லாம் உடுப்புகளில் கொட்டப்பட்டு எல்லாவற்றையும் நாசமாக்கி விடுவார்கள்.

ஆனால் ஒன்றைச் சொல்கிறேன் இந்தச் சிறைவாழ்க்கை எனது ஆன்மாவை மிகவும் திடமாக்கி இன்னும் இன்னும் விடுதலைப் போரில் ஈடுபட வைத்தது. உண்மையில் சிறைக்கு உள்ளேயாகட்டும் வெளியில் ஆகட்டும் முழுநாடே கறுப்பு இனத்தவர்களுக்குச் சிறையே என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

என்னைப் பற்றி நானே சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். மற்றவர்கள் சொல்வதும் முக்கியமல்லவா?. என்னோடு சிறையிலிருந்த றீற்றாவின் வாக்குமூலமும் சுவாரசியமானது. “நான் றீற்றா நடன்ஸ்கா (Rita Ndzanga) நெடுங்காலமாக அரசியலில் ஈடுபட்டு வருபவள். தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களில் தீவிரமான ஈடுபாடு கொண்டவள். வைகாசி 1969 இலிருந்து நானும் சிறையிலடைக்கப்பட்டேன். நான் கைது செய்யப்பட்டபோது வின்னியும் கைது செய்யப்பட்டாளென நான் அறிந்து இருக்கவில்லை. நான் சிறைக்குள் சென்ற போதுதான் வின்னியும் அங்கிருப்பதை அறிந்தேன். அங்கு ஒரு பெரிய அலுமாரி இருந்தது. அதன் முகப்பில் வின்னி மண்டேலாவின் நகர்வுகளும் கண்டுபிடிப்புகளும் என எழுதப்பட்டிருந்தது.

நாங்கள் வெள்ளை இனச் சிறைப் பாதுகாவலர்களால் நிரம்பத் துன்பப்பட்டோம். அவர்கள் எங்களை வெறுத்தார்கள். அதுவும் குறிப்பாக வின்னியை அதிகம் வெறுத்தார்கள். வின்னி அந்த வெள்ளைப் பாதுகாவலர்களால் நாங்கள் தாக்கப்படுவதை மூர்க்கமாகத் தடுத்தாள். தன்னுடைய வழக்கறிஞர் மூலமாக இக் கொடுமைகளை வெளியுலகுக்குக் கொண்டு வந்தார். ஒரு நாள் மார்த்தா டிலமினி (Martha dilamini) என்னும் கைதியை ஒரு காவலன் தாக்க எத்தனித்தான். அந்தப்

பெண் மணி ஜம்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர். அதனை வின்னி மூர்க்கமாகத் தடுத்தாள். அதனால் வின்னிபட்ட துன்பம் மிகக் கொடுமானது”

இதனைக் கூறிய நின்றா இரு நாட்களில் மரணமாகி விட்டாள். அவளுடைய மரணம் என்னுள் ஒருவிதமான தீயை உருவாக்கியது. அது என்னுள் கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்தது.

சிறையிலிருந்து நான் வெளிவந்து சில மாதங்களில் இளைஞர்களின் எழுச்சி ஆரம்பமானது.

இந்த எழுச்சி நடந்த ஆண்டு 1976 ஆகும். இங்கு சோவியற்றோ என்று ஒரு இடம் இருக்கிறது. இந்தப் பிரதேசத்தில் முழுமையாக கறுப்பு இனத்தவர்களே வாழ்கிறார்கள். 1976 ஆம் ஆண்டு இங்கு ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது. இவ் ஆண்டு ஆனிமாதம் பதினாறாந்திகதி சோவியற்றோவைச் சேர்ந்த பாடசாலை மாணவர்கள் ஒட்டு மொத்தமாக அரசுக் கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தனர். கிட்டத்தட்ட 20,000 மாணவர்கள் பாகுபாடு நிறைந்த கல்வித்திட்டத்துக் கெதிராகவும் மண்டேலாவின் விடுதலைக்கு ஆதரவாகவும் கிளர்ந்

தெழுந்தனர். இந்தக் கிளர்ச்சிக்குப் பின்பே மண்டேலாவை பெருந்தலைவராக உலகம் கவனிக்கத் தொடங்கியது. இந்த எழுச்சி சோவியற்றோ எழுச்சி என்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்த நேரம் நான் அவர்களுடனேயே நின்றேன். அவர்களின் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுக்குகெதிராகக் கற்களையும் குப்பை போடும் பொருட்களையும் தூக்கி எறிந்தார்கள்.

எங்களால் அவர்களை நிறுத்த முடியவில்லை. அந்தக் கிளர்ச்சியை எங்களால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இது அடுத்த நாளும் தொடர்ந்தது. அடுத்த நாள் நாங்கள் 120 உயிர்களை இழந்தோம். நாங்கள் செய்வதறியாதிருந்தோம். பிரச்சினையின் நடுவில் நாங்கள் நின்றிருந்தோம். “நாங்கள் நிறுத்துவதாக இருந்தால் முதலில் அவர்களை நிறுத்தச் சொல்லுங்கள்” என்று சத்தமிட்டார்கள்.

நான் கருகர் (Kruger) உடன் கதைக்க முயற்சித் தேன். என்னைப் பார்ப்பதற்கே மறுத்தார்கள். இது நான் எதிர்பார்த்ததே. அது எனக்கும் சந்தோசம்தான். ஆனால் இந்த எழுச்சியை அர்த்தமுள்ளதாகக்குவதற்கும் இரத்தக் களரியைத் தடுப்பதற்காகவும் பல முயற்சிகளைச் செய்தோம்.

பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று துப்பாக்கிகளால் சுடும் செயற்பாட்டை நிறுத்தும்படி கேட்டோம். நாங்கள் பொலிஸ் நிலையத்துக்குள் நுழைந்ததும் அங்கு இருந்த பொலிஸ் அதிகாரி எங்களைப் பார்த்து “நீங்களே ஒழுங்கு செய்தீர்கள் அது இப்போது கட்டுக்கடங்காமல் போய்விட்டது. இப்போ எங்களிடம் வந்திருக்கிறீர்கள். வின்னிமண்டேலா நீங்கள் தான் இதன் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று சத்தமிட்டார். இது வழக்கமான குற்றச்சாட்டு.

மாணவர்களை நாங்கள் தூண்டி விடவில்லை. அது எங்களின் வேலையுமில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை “மாணவர்களை எங்களுக்கான படைகலன்களாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது அவர்கள் எங்களை ஆதரிப்பவர்களாக இருக்க

வேண்டும்” என பெற்றார் ஆசிரியர் கூட்டத்தில் பேசினேன். ஆனால் வழமை போல என்னை ஒரு கிளர்ச்சிகளை வழி நடத்துபவள் என்ற குற்றச்சாட்டுக்களைத் தொடர்ச்சியாக முன் வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். தன் கணவனை வெளியே கொண்டு வருவதற்காக மாணவர்களைப் பயன்படுத்துகிறாள் என்று அவதூறு பேசினர்.

ஆனால் என்னைப்பற்றி மக்களின் கருத்து வேறாக இருந்தது. என்னால்தான் மாணவர்களை வழிநடத்த முடியுமென பலர் கருதினார்கள். ஏன் மாணவர்களும் அப்படித் தான் கருதினார்கள். நான் என்ன செய்வது. மாணவர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்குமான தலைமுறை இடைவெளியை நிரப்பக் கூடிய ஆற்றல் எனக்கிருப்பதாகவே கருதினார்கள். என்னிடம் ஒரு ஆணை மிஞ்சிய சக்தி இருப்பதாகவே கருதினார்கள்.

வின்னி சக்தி வாய்ந்தவள். வின்னி நம்பிக்கை நிறைந்த ஒரு போராளி என்று மக்கள் கூறினார்கள். கருதினார்கள். என்னிடம் இல்லை என்று நான் கருதிய தைரியம் என்னிடம் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். பொலிசாரின் முன் துவக்குப் போல் நின்று கதைக்கும் திடம் நிறைந்தவள் என்று கூறினார்கள். உண்மை என்ன தெரியுமா? இவர்கள் கூறிய எதுவுமே என்னிடம் இருந்ததாக நான் என்றைக்கும் கருதியவளல்ல. ஒரு தடவை என்னைப் பார்த்துப் பொலிசார் உன்னைக் கைது செய்வோம் என்றார்கள். முன்னால் போய்க் “கைது செய்” என்று சத்தமிட்டேன். மிரண்டு போனார்கள். மாணவர்களின் போராட்டம் நடைபெற்றபோது பத்திரகாளி போன்று சத்தமிட்டேன். எல்லோரும் நடுங்கினார்கள். அப்போதுதான் எனக்குள் மறைந்திருந்த தைரியத்தை நான் புரிந்து கொண்டேன். என்னுடைய இந்தத் தைரியமான நிலையையிட்டு அரசாங்கம் மட்டுமல்ல ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்களும் பயப்பட்டார்கள்.

19

இளைஞர் எழுச்சியின்போது என்னால்தான் அந்த எழுச்சி நடந்ததாகவும் நான் ஒரு ஆயுத வெறிபிடித்தவள் என்றும் குற்றம் சாட்டி என்னைத் திரும்பவும் சிறையிலடைத்தார்கள். அங்கு நான் இருந்தபோது என்னைப் பார்க்கத் தான் பிறந்த இடத்திற்கு என் மகள் வந்திருந்தாள். என் மகள் நான் 1958 ஆம் ஆண்டு சிறையிலிருந்தபோது பிறந்திருந்தாள்.

அதேபோல் 1976 ஆம் ஆண்டு நான் அங்கிருந்தபோது என்னைப் பார்க்க அதே இடத்திற்கு வந்திருந்தாள். விதியின் வழியைப் பாருங்கள் எவ்வளவு கூர்மையானது.

1958 ஆம் ஆண்டு என்ன உரிமைக்காக நான் போராடினேனோ அதே உரிமைக்காக 18

வருடத்திற்குப் பின்பும் போராடிச் சிறைக்குச் சென்றேன். எவ்வளவு கொடுமை இது. அரசியல் நிலைமை ஒரு அங்குலம் கூடப் பின்னோக்கி அசையாமல் இருந்திருக்கிறது என்பதை நினைக்கும்போது எனக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. ஆனால் ஆபிரிக்கானர்களின் மனங்களில் பல மாற்றங்களை அவதானித்தேன். சில மாதங்களின் பின் ஒரு ஆபிரிக்கானப் பொலிஸ்காரன் எனக்கொரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தான். அந்தக் கடிதத்தில் நாட்டில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அரசியல் முரண்பாடுகள் பற்றிக் கூறியிருந்தான்.

1976 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சோவியற்றோ எழுச்சியில் பங்குபற்றியது பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தான். அவன் இப்படி எழுதியிருந்தான். “உன்னால் கற்பனை கூட பண்ண முடியாது. என் வயதொத்த ஒருவன் பாடசாலை மாணவர்களை அவர்கள் நிறத்தால் என்னை விட வேறானவர்கள் என்பதற்காகக் சாகக்கூடியதாகச் சுடு என்றும் கட்டளையிட்டான் ஆனால் என்னால் முடியவில்லை. நான் கூடவேயில்லை. எனக்கு கட்டளையிட்ட அந்த அதிகாரியை நான் கொலை செய்வேன். ஒரு தடவை அவன் நெல்சன் எழுதிய வாழ்க்கையே போராட்டம். (*The struggle is my life*) என்ற புத்தகத்தைக் காலால் மிதித்திருந்தான்.” இப்படி அந்த ஆபிரிக்கானன் கடிதம் எழுதியிருந்தான். அதுவும் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் ஆன எனக்கு எழுதியிருந்தான்.

ஒரு தடவை சர்வகலாசாலை (*University*) மாணவர்கள் எமது போராட்டத்தின் தார்ப்பரியங்களை எடுத்துக் கூறக் கூடிய புத்தகங்களைத் தரும்படி கேட்பார்கள். அதனை அறிந்தால் நாங்கள் எந்தவிதத்திலாவது உங்களுக்கு உதவுவதற்கான வழிவகைகளை கண்டறியலாம் என்று கூறினார்கள்.

யோகன்னாஸ் பேர்க்கிலுள்ள பத்திரிகை ஒன்று காரசாரமாக அரசாங்கத்தை விமர்சித்திருந்தது. நெல்சன் ஒரு கொம்யூனிஸ்ட் இல்லை என்றும் வேண்டுமென்றே அவர்மேல் குற்றம் சாட்டி வாழ்நாள் முழுக்கச் சிறைக்குள்

வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த அரசாங்கத்திற்கு நெல்சனைப் பற்றிய உண்மைகள் தெரியும் என்றும் எழுதியிருந்தார்கள். உண்மையில் இங்கு நடப்பது கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்கு எதிரான யுத்தம் இல்லை. இது முற்று முழுதாக கறுப்பினத்தவர்களுக்கெதிரான யுத்தமே என்றும் சாடியிருந்தார்கள். கம்யூனிஸ்ட்ஸ் பற்றிய கதையெல்லாம் போர்வைகளே என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் இனவாதத்துக்கெதிராகத் தனது கொள்கைகளையும் பிரகடனப்படுத்தியது. நாங்கள் யாரையும் கறுப்பர் வெள்ளையர் எனப் பாகுபடுத்தியவர்கள் இல்லை. எமது எதிரிகளே எம்மை அப்படியும் பெயரிட்டுக் கதைக்க வைத்தார்கள். எங்களுக்காக வெள்ளை இனத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் போராடுகிறார்கள். அவர்களும் எமது தோழர்களே. கேப்ரவுணிலுள்ள சர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த ஒரு வெள்ளை இன இளைஞன் அடித்துத் துவைக்கப்பட்டான். அவனை அடித்தவர்கள் தான் எங்கள் இனப் பிள்ளைகளையும் அடித்தவர்கள். எங்களது இந்தப் போராட்டம் வெள்ளை இனத்தவர்களுக்கெதிரானது அல்ல. அரசு இயந்திரத்திற்கு எதிரான ஒன்றே. அந்த இயந்திரம் தங்களுக்கெதிராகப் போராடுபவர்கள் வெள்ளையா கறுப்பா என்று பார்ப்பதில்லை. நாங்கள் உண்மையில் நாளை தெற்கு ஆபிரிக்காவுக்காகவே போராடுகிறோம்.

வெள்ளையர்களான பிராம் பிசர் (Bram Fisher) ஹெலன் யோசப் (Hel-en Joseph) கோல்ட் போர்க் (Gold Berk) பேயர்ஸ் நூடே (Beyers Naude) இவர்களை எந்தக் காரணம் கொண்டும் நிறத்தின் பெயரால் ஒதுக்கவே முடியாது. அவர்கள் சட்டப்படி வெள்ளையர்கள் ஆனால் எங்களின் நெருங்கிய தோழர்கள், எங்களோடு சேர்ந்து போராடும் சுதந்திரப் போராளிகள். அவர்கள் எங்களில் ஒரு பகுதியினர். இவர்கள்

எங்களோடு சேர்ந்து போராடுவதை எங்கள் மத்தியிலுள்ள சிலர் சந்தேகமாகவே பார்த்தார்கள்.

அதனால் வெள்ளையர்களைத் தவிர்த்துத் தனியாகக் கறுப்பர்களை மட்டும் கொண்ட ஒரு பிரிவு எங்களை விட்டு வெளியேறியது. இது கூட எங்களின் எதிரி களால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சதி முயற்சியே. விடுதலை இயக்கங்களைப் பிரித்து சின்னா பின்னமாக்குவதில் அரசு இயந்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் படுகில்லாடிகளாகவே இருந்தனர்.

இந்தப் பிரச்சினையின் போது எங்களோடு கரங்கோர்த்த வெள்ளையர்கள் அவர்கள் போகட்டும் விட்டு விடுங்கள் என்றனர். பிரிந்து செல்பவர்களும் எங்களால் தனியாகச் சாதிக்க முடியும் என்று கோசமெழுப்பினார்கள்.

முடிவில் எங்களது வெள்ளையர்களை அரவணைத்த ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் தடை செய்யப்பட்டது. நாங்கள் மறைவாக இயங்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. கறுப்பர்களை மட்டுமே கொண்ட அமைப்பு சுதந்திரமாக இயங்க அனுமதிக்கப்பட்டது. பிரித்தாளும் தந்திரத்தில் அரசு இயந்திரம் வெற்றிவாகை சூடியது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் நாளை ஆபிரிக்கா என்ற கோசத்துடன் ஐக்கிய ஜனநாயக முன்னணி (United Democratic Front) உருவாக்கப்பட்டது. இதை ருனுகு (Rumuku) எனச் சுருக்கமாக குறிப்பிடுவார்கள். இதன் அங்கத்தவர்களாக வர்க்கபேதமின்றி எல்லோரும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். இதன் அங்கத்துவ எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் பெருகத் தொடங்கியது. ஆசிரியர்கள், வைத்தியர்கள், சாதாரண மனிதர்கள், வித்தியாசமான கருத்துக் கொண்டவர்கள் ஆகிய பலதரப்பட்டவர்களும் இணைந்து கொண்டமை அரசு இயந்திரத்தைப் பயங்கொள்ள வைத்தது.

60வதுகளில் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் தொடங்கப்பட்டபோது எப்படி அரசு பயந்து நடுங்கியதோ

அதே போல் ருனுகு இன் தோற்றம் நடுங்க வைத்தது. உடனடியாகவே அரசு நடவடிக்கையில் இறங்கியது. ருனுகு இன் தலைவர்களையும் அமைப்பாளர்களையும் கைது செய்யும் நடவடிக்கையில் இறங்கியது. ANCயைத் தடைசெய்ய முன் என்ன செய்தார்களோ அதே நடவடிக்கையை ருனுகு இன் மீதும் செய்தார்கள்.

அரசு அதிகாரம் இன்னுமொரு யுக்தியைப் பயன்படுத்தியது. கறுப்பர்களுக்கிடையில் இருந்த பிரிவுகளைப் பயன்படுத்தி அவர்களைத் தனித்தொகுதியாக்கித் தேர்தல் மாயையால் அவர்களை உசுப்பேத்தி பாராளுமன்றம் வரலாமென்று ஆசையூட்டினார்கள். இந்த மாயையினால் எம்மவர்களின் போராடும் எண்ணத்தைப் பலவீனப்படுத்தினார்கள். நாங்கள் பாராளுமன்றத்திற்காகப் போராடவில்லையே.

நாங்கள் இந்த நாட்டின் குடிகளான கறுப்பின மக்களின் இருப்புக்காகவும் அவர்களின் அடிப்படை உரிமைக்காகவும் போராடுகிறோம் என்ற உண்மையை மறைக்க பாராளுமன்ற ஆசன ஆசைகளை உருவாக்கி வெற்றியடையப் பார்த்தார்கள்.

நாங்கள் கனவு காணும் எதிர்கால தெற்கு ஆபிரிக்கா பல இனங்கள் வாழும் சொர்க்கமாக இருக்கும். எல்லாம் எல்லோரிற்குமான உலகம். சுதந்திரமான வாழ்க்கை ஒவ்வொருவரிற்கும் சோசலிச அரசாக எமது எதிர்கால அரசு அமையும். அந்த அரசில் பசியால் வாடுபவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். மக்களிற்கிடையில் பேதங்கள் இருக்காது. நாட்டின் செல்வம் ஒவ்வொரு குடிமகனிற்கிடையிலும் சம அளவு பகிர்வு இருக்கும்.

1982 ஆம் ஆண்டு நெல்சன் கேப்ரவுணி
 லுள்ள போல்ஸ்மார் சிறைச்
 சாலைக்கு (Pollsmoor Prison) மாற்
 றப்பட்டதனை நான் பத்திரிகை வாயிலாகவே
 அறிந்தேன். ஏன் மாற்றினார்கள் என்பதற்கான
 எந்த விளக்கமும் தரவில்லை. வழக்கமாக
 இப்படியான மாற்றங்கள் செய்யப்படும்போது
 எனக்கு அறிவிப்பது வழக்கம். ஆனால் இம்
 முறை அந்த வழக்கத்தை மாற்றிவிட்டார்கள்.
 நான் கேப்ரவுணுக்குச் செல்வதற்கான ஆயத்
 தங்கள் செய்தேன். கேப்ரவுணுக்குச் செல்லும்
 வழியில் மனதுட் பதட்டம் இருந்தாலும் வழி
 நெடுக பசுமையாக இருந்த காட்சிகளை
 ரசித்துக் கொண்டு சென்றேன். சிறைக்குக்
 கொண்டு செல்லும் வழியில் அவரும் இந்தக்

காட்சிகளை ரசித்திருக்க வேண்டுமென என் மனம் விரும்பியது. ஏனென்றால் இந்த நாடு இப்படியான ரம்மியம் நிறைந்த பசுமையான காட்சிகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென தினமும் கனவு கண்டவர் அவர் தானே.

நான் அங்கு குறிப்பிட்ட விலாசத்திற்குச் சென்ற போது அது சிறைக்குரிய கட்டிடமாகத் தோன்றவில்லை. அது நவீன தொழில் நுட்பக்கல்லூரிபோல் இருந்தது. 6000 குற்றவாளிகளை வைத்திருக்கக் கூடியதான மிகப் பெரிய கட்டிடமாக இருந்தது. வாசலில் போடப்பட்ட காவலைப் பார்க்கும் போது கடுமையான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் கொண்ட பிரதேசமாகவே எனக்குத் தோன்றியது. குற்றவாளிகளைச் சந்திப்பதற்காகக் காத்திருக்கும் பகுதியானது ரொபோன் (Robon Island) தீவிலிருந்த சிறைச் சாலையை விட முற்றுமுழுதாக வேறுபட்டதாயிருந்தது.

எல்லாமே இங்கு நவீனமாக இருந்தது. குற்றவாளிகள் நிற்குமிடத்திற்கும் எமக்கும் நடுவில் கண்ணாடி இருந்தது. இங்கு அவர்களை முழுமையாகத் தெளிவாகப் பார்க்கக் கூடியதாக விருந்தது. தொலைபேசி மூலம் கதைக்கும் முறையை நீக்கிவிட்டார்கள். முன்பு குற்றவாளிகள் மறுபக்கத்தில் நிற்பார்கள். நாங்கள் மறுபக்கத்திலிருந்து தொலைபேசி மூலம் கதைக்கவேண்டும். கதைகூடத் தெளிவாக இருக்காது. தொலைபேசி இரைந்து கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் இப்போ அவர்கள் நிற்கும் பெட்டியில் அவர்கள் கதைப்பதை ஏற்று எங்களுக்குத் தெளிவாக வெளியில் அனுப்பும் கருவி பொருத்தியிருந்தார்கள். இந்த முறையில் மிகத் தெளிவாக நெல்சனின் குரலைக் கேட்கக் கூடியதாகவிருந்தது. நெல்சன் மிக அழகாக இருந்தார். நான் முதலில் அவரைப் பார்த்து “ஏன் இங்கே மாற்றினார்கள்?” என்றே கேட்டேன். அவர் தனக்குத் தெரியவில்லை என்றே கூறினார். மாற்றப்பட்ட அத்தினம் கேப்ரவுணிலுள்ள ஒரு வழக்கறிஞருடன் சிறையிலுள்ள இளம் குற்றவாளிகளின் கல்வி

பற்றி உரையாடியதாகக் குறிப்பிட்டார். அவர்களின் கல்விக்காக 14000 இன்று பெற்றுக்கொண்டதாக தகவல் வந்தது என்றும் கூறினார்.

1976ம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடு தழுவிய எழுச்சியின் போது கைதுசெய்யப்பட்ட இளைஞர்களே கூடுதலாக அங்கு இருந்தார்கள் என்று கூறி அவர்களின் படிப்புக்காகவேதான் வழக்கறிஞருடன் கதைத்ததாகக் கூறினார். என்னுடைய இந்த முயற்சிகளால் சிறைச்சாலை நிர்வாகம் கவலைப்படத் தொடங்கியதாகவும் கூறினார். அந்தப் பிரதேசத்தை பற்றி அவர் நிரம்பக் கவலைப்பட்டார். அவ்வளவு செழிப்பாக இருந்த அந்தப் பிரதேசம் இன்று அப்படி இல்லை என்று துன்பப்பட்டார். கடைசித் தடவையாகத் தான் அந்தத் தீவை விட்டு நீங்கிய போது பச்சைப்பசேல் என்று இருந்த நிலம் எல்லாம் இப்போது இல்லை என்று கூறிக் கவலைப்பட்டார்.

பெரிய பெரிய மரங்களெல்லாம் இப்போது காணவில்லை வெறுமனே வானம்தான் தெரிகிறது எனக்கூறித் துன்பப்பட்டார். சிறைச்சாலை பள்ளத்தில் அமைந்துள்ளது. அந்தச் சிறைச்சாலைக்குள் அவரால் ஒரு மலையைக் கூட காண முடியவில்லையே என்று துயரப்பட்டார். அழகான அந்தத் தீவு இப்போ அதன் அழகை இழந்து நிற்கின்றது. இப்போ அது பாலைவனமாக மாறிவிட்டது. அவரை அடைத்திருந்த அறைக்குமுன் அவர் பெயரைப் பொறித்திருந்தார்கள்.

நெல்சனும் வால்டர் மாமாவும் வேறு நான்கு பேரும் குளிர் நிறைந்த அறைக்குள் மற்றவர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவருடைய ஆன்மாவைக் கொல்லும் செயல்முறையில் சிறைச்சாலை நிர்வாகம் ஈடுபட்டிருந்தது. உடல்ரீதியான துன்புறுத்தல்களால் எதுவும் நடைபெறாததால் அவர்களின் ஆன்மாக்களின் இயங்கு தன்மையைக் குறைப்பதில் ஈடுபட்டார்கள்.

எங்களோடு பயணித்த அதிகாரி கிறேகரி (Gregary) அமைதியானவர். இந்த அதிகாரி கிறேகரியைப்பற்றிக் கூற மறந்துவிட்டேன். நான் இருந்த பிரண்ட் போட்டிலிருந்து வெளியே போவதானால் என்னோடு ஒரு அதிகாரியும் வருவார். அவர்களுக்கு நாட்டில் நான் வன் முறையைத் தூண்டும் சக்தி படைத்தவள் என்ற பயம் இருந்தது. அதனால் என் சம்பந்தப்பட்ட விடயத்தில் மிக அவதானமாகவே இருந்தார்கள். அப்படி என்னோடு இம்முறை அனுப்பப்பட்டவர்தான் கிறேகரி என்பவர். இவர் மிக நல்ல அதிகாரி. மற்றையவர்களைப்போல் இல்லை.

எங்களை முன் பகுதியில் விட்டுவிட்டு உள் நிலைமையை அறிந்து வரப்போனார். போனவர் சிறுது நேரத்தில் வெளியே வந்து “உங்களின் கணவர் இப்போ வந்திடுவார் அவர் குளித்து முகச்சவரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார் . உங்களுக்கு முன் வரும்போது அழகாக வரவேண்டுமல்லவா. இந்தத் தாமதத்தை பொருட்படுத்தமாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன் என்று கூறினார்.” இவர் அப்படிக்கூறியபோது பழைய இடத்தில் நடந்தவற்றை ஒரு தரம் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அங்கு நேரமாகி விட்டது. போகும் நேரம் வந்துவிட்டது போன்ற சத்தமே கேட்கும்.

அவர் திரும்பவும் “திருமதி மண்டேலா உங்கள் கணவர் ஐந்து நிமிடத்தில் வந்து விடுவார்” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டார்.

21

எனது இளைய மகள் 'செனி'யும் அவரது மகள் சமாஸ்வசி (zamaswazi) யுடன் வருவ தற்கு அனுமதி பெற்றிருந்தார்கள். அவள் சுவாசிலாண்ட (Swagiland) அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரை திருமணம் முடித்திருந்தாள்.

சமாஸ்வசியுடன் சென்ற சந்திப்பு மிகத் துயரமானது. கண்ணாடிக்கு அப்பால் நின்று ருந்த நெல்சனைத் தெளிவாக அவளால் பார்க்க முடியவில்லை. கண்ணாடியில் தன் பிஞ்சுக் கைகளால் சத்தம் போட்டபடி அடித்தாள். "திறவுங்கள்.... திறவுங்கள்... நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று சத்தமாகக் கூறியபடி கண்ணாடி மீது அடித்தாள்.

நெல்சன் சிரித்தபடி அங்கு நின்ற காவலர்களைச் சுட்டிக்காட்டி "அன்புக்குரி யவளே... அதோ அவர்கள்தான் திறப்புகள்"

என்று சுட்டிக்காட்டினார். அவரும் அவர்களை நோக்கி திறவுங்கள்... திறவுங்கள்... என்று சத்தமிட்டாள். அவளின் இந்தச் செய்கையால் என் கண்களில் கண்ணீர் வர ஆரம்பித்தது. ஏன் காவலர்கள் கண்களில் கூட கண்ணீர் தழும்பியது. இதை இப்போது நினைக்கும்போது வேதனையாகவும் கோபமாகவும் இருந்தது. ஆனால் இப்போ வந்துள்ள சிறைக்கூடமும் அதன் விதிகளும் வித்தியாசமாக இருந்தன.

ஐந்து நிமிடத்தில் வருவார் என கிறேகரி கூறியமையால் காத்திருந்தோம். சிறிது நேரத்தில் நெல்சன் வருவதற்குப் பதிலாக அதிகாரி கிறேகரி தன்னுடைய காரியாலயத்துக்கு வரும்படி அழைத்திருந்தார். வழமைக்கு மாறாக இந்த அழைப்பு இருந்ததால் நான் பயந்து விட்டேன். நெல்சனுக்கு ஏதும் சுகயீனமோ என்றெல்லாம் பலவிதமான கற்பனையில் மூழ்கிவிட்டேன். அவர்தன்னுடைய காரியாலயத்தில் என்னிடம் “திருமதி மண்டேலா இனிமேல் வித்தியாசமான வருவகை விதிகள் தங்களுக்கு கிடைக்கப் போகின்றன” என்று கூறினார். அது என்னவென்று எனக்குப் புரியவேயில்லை. பின்பு அவர் விளக்கமாகச் சொன்னார். வழக்கத்தைவிட நெல்சனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து கதைக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று கூறினார். என் உற்சாகத்திற்கு அளவேயில்லை. இந்தமுறை அவரைத் தொட்டும் பார்க்கக் கூடியதான அனுமதி கிடைத்தது. நான் கடைசியாக அவரின் கைகளைத் தொட்டது 1962 ஆம் ஆண்டு ஒரு தடவை என் நினைவுகளில் வந்து போனது. சிறிது நேரத்தில் நெல்சன் வந்தார் .

நெல்சன் எந்தவகையிலும் மாற்றமடையவில்லை. நாங்கள் ஆரம்பத்தில் பார்த்த நெல்சன் போலவே இருந்தார். அவருடைய உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழுந்து எரிந்து கொண்டிருக்கும் அந்த விடுதலைத்தீயானது கொஞ்சமும் குறையாமல் இருந்தது. நெல்சனைப் புரிந்து கொண்ட எல்லோருக்கும் இது புரியும். நெல்சனோடு உள்ளே இருந்த எல்லோருமே அப்படித்தான்

இருந்தார்கள். அவர்களின் ஆத்மார்த்தமான விடுதலை நேசம் யாராலும் நெருங்க முடியாத அளவிற்கு இருந்தது. புதிய புதிய இளையவர்கள் சிறைக்கு வரும் போது தாங்கள் விதைத்த விடுதலைக்கான வித்து இன்னும் வளர்ந்து கொண்டு இருப்பதாக எண்ணி அகமகிழ்வதன் மூலம் தம் மனதை இளமையாக வைத்திருந்தனர். மற்றவர்களைத் தன் குரலால் செவிமடுக்க வைக்கும் அவரது ஆளுமை கொஞ்சம்கூடக் குறையவில்லை.

நானும் நெல்சனும் அருகருகே இருந்தோம் அந்த உணர்வுகளை எப்படி நான் கூறுவது. அவரது கைகளை நெடுநேரம்பிடித்தபடி இருந்தேன். கடந்த இருபது வருடங்களாக இந்த உரிமை எங்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்தது. நான் அவருக்கு முத்தம் கொடுத்தேன். வாழ்நாள் முழுக்க சிறையில் இருக்கப் போகின்ற ஒருவருக்கு அவர் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்கத் தொட ஏன் மறுத்தார்கள் என்பது எனக்குள் கோபாக்கினியாக எரியத் தொடங்கியிருந்தது.

அவரைத் திரும்பத் திரும்ப சந்திக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. எவ்வளவு அழகான வாழ்க்கையை வாழ ஆரம்பித்திருந்தோம். அவற்றை இப்போது நினைக்கையில் இதயம்வலித்தது. இப்போ அவரைச் சந்திக்கும் போது தொடும் போது எனக்குள் புதிய தொரு சக்தி பரவுவதாகவே உணர்ந்தேன். இந்த சக்தி உற்சாகமாக என்னைச் செயற்பட வைத்தது.

அவர் நிச்சயம் வருவார். கறுப்பர்களால் ஆளும் அரசை அமைத்தே தீருவார் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொள்வேன். அவர் 'ரான்ஸ்கி' (Ransky) சிறையில் இருந்தபோது நிபந்தனைகளுடனான விடுதலை அளிக்க அரசாங்கம் முன் வந்தது. அன்று அவர் உடனேயே மறுத்து விட்டார்.

“இதனை நான் ஏற்றுக்கொண்டால் என் மக்களுக்காக இந்த இருபத்திரண்டு வருடங்களும் சிறைக்குள் இருந்தது அர்த்தமற்றதாகிவிடும்” என்று கூறினார். கடைசியாக அவருக்கு 1985ம் ஆண்டு மீண்டும் நிபந்தனையோடு கூடிய விடுதலையை

வழங்கினார்கள். அதைப் பற்றிக் கதைக்கவே விரும்பாமல் தூக்கி எறிந்தார்.

மக்களின் கோபத்தை இனியும் கட்டுப் படுத்த முடியாது. ஆயுதப் போராட்டம் ஒரு பக்கத்தில் வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆயுதப் போராட்டத்தில் கறுப்பின வெள்ளையின இளைஞர்கள் தாமாகவே முன்வந்து இணைந்து கொண்டிருந்தார்கள். தெற்கு ஆபிரிக்காவின் பொருளாதாரமும் அதாளபாதா ளத்திற்குள் சென்று கொண்டிருந்தது. சர்வதேச நாடுகளும் தெற்கு ஆபிரிக்காவின் இனவாதக் கொள்கைகளால் தெற்கு ஆபிரிக்காவிலிருந்து விலகிச் செல்ல ஆரம்பித்திருந்தன. இந்த நிலை தொடருமாயின் நாட்டில் வன்முறை அதிகரிக்கத் தொடங்கிவிடும்.

பழைய சரித்திர முடிவுகள் இதனைத்தான் சொல்கின்றன. இப்படியான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் வரும்போது இனங்களுக்கிடையேயான முறுகல் அதிகரிப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். ஆயுதப் போராட்டங்கள் மூலமாகத் தான் தீர்வு பெறப்படலாம் என்ற மனோநிலை மக்கள் மத்தியில் உருவாவதற்கான சூழ்நிலைகள் ஆங்காங்கு தெரிய ஆரம்பித்திருந்தன. அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை இதிலிருந்து தப்பிக் கொள்ளச் சிறையிறையிலிருக்கும் தலைவர்களை விடுதலை செய்வதுதான் ஒரேவழி ஆனால் எப்படி விடுதலை செய்வது? அவர்கள் எந்த உரிமைகளுக்காக இருபத்திரண்டு வருடங்களுக்கு முன்போராட ஆரம்பித்தார்களோ அந்த உரிமைகளை வழங்காது விடின் அவர்களது விடுதலை அர்த்தமற்றதாகிவிடும். இப்போ அரசாங்கத்தின் முன் இரண்டு வழிகள்தான் உள்ளன. ஒன்று தலைவர்களை விடுதலை செய்யாமல் ஆயுதப் போராட்டத்தை எதிர்கொள்வது! அல்லது தலைவர்களை நிபந்தனைகளோடு விடுதலை செய்வது.

ஆயுதப் போராட்டம் ஒன்றை எதிர்கொள்ள மளவுக்கு அரசு பலமற்றதாக இருந்தது. எந்த ஒரு வெளிநாடும்

அவர்களுக்கு உதவத் தயாராகவில்லை. தலைவர்களை விடுதலை செய்வதாயின் அவர்கள் கேட்ட கோரிக்கைகளைக் கொடுத்தாக வேண்டும். அரசாங்கம் திரிசங்கு நிலையில் இருந்தது. தெற்கு ஆபிரிக்காவின் அதிபர் போத்த (Bothe) இவர்களின் விடுதலை சம்பந்தமான பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பித்திருந்தார். ஆனால் இங்கு இருக்கக்கூடிய தலைவர்கள் தங்களின் சுதந்திரத்திற்காகச் சிறைக்கு வந்தவர்களல்ல. இவர்கள் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையை துச்சமாக நினைத்துத் தூக்கி எறிந்து விட்டு கறுப்பின மக்களின் சொந்த பூமிக்காகச் சிறைக்கு வந்தவர்களே. நெல்சன்குறிப்பிட்டதுபோல சுதந்திரமனிதர்களே பேச்சுவார்த்தைக்கு தகுதியானவர்கள் நாங்களல்ல. சிறைக்குள் எம்மை வைத்துக் கொண்டு எம்மோடு பேசுவது சாத்தியமில்லை என நெல்சன் ஒரேயடியாகக் கூறிவிட்டார். எவ்விதமான நிபந்தனைகளும் இன்றி விடுதலை செய்தபின் உங்களுடைய பேச்சு வார்த்தை மேடைக்கு வருகிறோம் என நெல்சன் கூறிவிட்டார்.

1985ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 31ம் திகதி ஜனாதிபதி P.W.Bothe பின்வருமாறு அறிவித்தார். அரசாங்கம் நெல்சன்மண்டேலாவை பின்வரும் நிபந்தனைகளுடன் விடுதலை செய்யத் தயாராகவுள்ளது. இந்த விடுதலைக்கு அவர் எந்த விதமான திட்டமிடல்களும் அரசுக்கெதிராகச் செய்யக்கூடாது. எந்த விதமான ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் ஈடுபடக்கூடாது. இந்த நிபந்தனைகள் அவரோடு உள்ளவர்களுக்கும் பொருந்தும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இதற்கான நெல்சன் மண்டேலாவின் பதில் அவரது மகள் சிம்சியினால் 1985 மாசி மாதம் Jabulani Sta இல் மக்கள் முன் படித்துக் காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த அறிக்கையை நான் மக்களுக்குப் படித்துக் காண்பிப்பதையும் தடை செய்து செய்துவிட்டார்கள். அதனால் மகள் சிம்சி அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

“ஒரு வெள்ளிக்கிழமை நானும் அம்மாவும் எங்களது

வழக்கறிஞரும் போல்ஸ்மார் சிறைக்கு அப்பாவைக் காணச் சென்றிருந்தோம். அவரோடு போத்தாவின் (Bothe)வின் நிபந்தனையோடு கூடிய விடுதலைபற்றிக் கூறினோம். அவர் எங்கள் மூலமாக மக்களாகிய உங்களுக்கு ஒரு செய்தியைத் தந்துள்ளார். இந்தச் செய்தியை வெளியில் சொல்வதை சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் தடுக்கவே முற்பட்டனர். அவர்களையும் மீறி இன்று உங்கள் முன் வந்துள்ளோம். போத்தாவின் அறிக்கை பற்றி அப்பா தன் அபிப்பிராயத்தைக் கூறவுள்ளார். ஆனால் அவர் கூறுவதை இந்த அரசாங்கம் தடை செய்துள்ளது. அதேபோல் என் அம்மாவையும் தடை செய்துள்ளார்கள் அதனால் நான் இன்று உங்கள் முன் வந்துள்ளேன்.

எனது அப்பாவும் அவரது தோழர்களும் உங்களுக்குத் தங்கள் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர். உங்களது உரிமைக்காகவும் உங்களது நிலத்திற்காகவும் துணிந்து தொடர்ந்து போராடுங்கள். Bishop Tuta க்கு தங்கள் வாழ்த்துக்களையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறார்கள். என்னுடைய அப்பாவும் அவரின் தோழர்களும் இந்த அறிக்கையை உங்களுக்காகத் தயாரித்துள்ளார்கள்.

இந்த அறிக்கை மக்களுக்கானதே. அவர்கள் இந்த அறிக்கை மக்களாகிய உங்களுக்கு மட்டுமே உரித்தானது. என்னுடைய அப்பா தனக்காக மட்டும் அல்ல தன்னோடுள்ள தோழர்கள் சார்பாகவும் சிறையிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான தோழர்களுக்காகவும் வெளியிடுகின்றார். போராட்ட வாழ்க்கையில் பல பொம்மைகள் உங்களுக்காக உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பேசி இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் பச்சோந்திகள் இவர்களை எனது அப்பாவும் அவரின் தோழர்களும் நிராகரிக்கிறார்கள். எனது அப்பா சொல்கிறார்.

நான் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசின் அங்கத்தவன். நான் இன்றும் என்றும் அங்கத்தவராகவே இறப்பேன். ஒலிவர் தம்பு எனது சகோதரருக்கு நிகரானவர். என்னுடைய மிக நெருங்கிய

உயர்ந்த நண்பன் தோழன் எல்லாமே அவர்தான். என்னுடைய விடுதலையை நீங்கள் விரும்பினால் ஒலிவர் தம்புவும் அதற்குத் தகுதியானவரே. அவரது பார்வையும் என்னுடைய பார்வையும் ஒன்றே வேறல்ல.

அரசாங்கத்தின் நிபந்தனைகளைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். நான் வன்முறையாளனல்ல. 1952ஆம் ஆண்டு நானும் என் நண்பர்களும் வட்டமேசை மகாநாட்டின் மூலம் இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்போமெனக் கூறினோம். ஆனால் அந்தக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது. பின்பு Strijdom அதிகாரத்தில் இருக்கும் போது அதே கோரிக்கையை முன் வைத்தோம். அதுவும் நிராகரிக்கப்பட்டது. பின்பு Vevwoerd அதிகாரத்தில் இருந்தபோதும் முயற்சித்தோம். அதுவும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

இப்படி எல்லாவகையான அமைதியான எங்கள் முயற்சிகள் எல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டதனால் தவிர்க்க முடியாமல் ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தோம். இப்போ Botha வந்துள்ளார். அவர்தான் Malan, Strijdom, Verwoerd ஆகியோரை விட வித்தியாசமானவர் என்பதை வெளிக்காட்டட்டும். அவர் ஆயுதங்களை துறக்கட்டும். அவர் நிறுவெறியை இல்லாமற் செய்யட்டும். அவர் எங்கள் அமைப்புகள் மேலுள்ள தடைகளை நீக்கட்டும். அவர் சிறையிலுள்ள சகலரையும் விடுதலை செய்யட்டும். அவர் அரசியிலுக்குத் தடைபோடாமல் மக்களைச் சுதந்திரமாக அவர்களுக்கு விரும்பிய அரசைத் தேர்ந்தெடுக்க வழிவிட்டட்டும்.

நான் என்னுடைய சுதந்திரத்தை விட உங்களின் சுதந்திரத்தையே நேசிக்கிறேன். நான் சிறைக்குச் சென்ற நாளிலிருந்து பலர் இறந்துவிட்டார்கள். எத்தனையோபேர் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்காது துன்பப்பட்டுள்ளனர். விதவைகள், அநாதைகள், அம்மாக்கள், அப்பாக்கள் இவர்கள் யாவருக்குமாகவே நான் கதைக்கிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கை எனக்குப் பெரிதல்ல. நான் உங்களுக்காகவும் எங்கள் கட்சிக்காகவுமே இச்சிறையில் உள்ளேன். என்னுடைய கட்சியும் நீங்களும் தடை செய்யப்பட்டிருக்கும்

போது எனக்கு எப்படிச் சுதந்திரம் தரமுடியும்? என்னுடைய அன்பு மனைவியும் குடும்பமும் Brand fort இல் தடைசெய்யப்பட்டு தடுத்து வைத்திருக்கும் போது எனக்கு எப்படி சுதந்திரம் தர முடியும்? என்னுடைய தாய்நிலத்தில் நான் வாழ அனுமதி கேட்க வேண்டுமாயின் எனக்கு எப்படிச் சுதந்திரம் தர முடியும்? நான் உரத்துச் சொல்கிறேன். என் உயிர் போன்ற மக்களாகிய உங்களுக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்குமட்டும் நான் எதனையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். நான் மக்களுக்கானவன். மக்களுக்கு மட்டுமே ஆனவன்.

எமது தெற்கு ஆபிரிக்காவின் குடியரிமை எந்த வகையிலும் மதிக்கப்படவில்லை. சுதந்திரமான மனிதன் ஒருவனால் மட்டுமே அடுத்த கட்டத்திற்கான பேச்சு வார்த்தைகளில் கலந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் நானும் என் தோழர்களும் அப்படியில்லையே! எனது அன்புக்குரிய மக்களே உங்களின் விடுதலையும் எனது விடுதலையும் வேறு வேறானவையல்ல. நான் வருவேன். நிச்சயம் வருவேன்!” மண்டேலாவின் இச் செய்தியினை சிம்சி வாசித்து முடித்ததும் மக்களின் கரகோசம் வாணைத் தொடட்டது.

தெற்கு ஆபிரிக்காவின் அதிபர் போத்தாவுடன் மண்டேலா பலசுற்றுப் பேச்சு வார்த்தைகளைச் செய்தார். மண்டேலா மக்களுக்காகச் சிறை சென்றவர். மக்களுக்காகவே பேசினார். இருபத்தேழு வருட சிறை வாழ்க்கையை மக்களுக்காவே அனுபவித்தார். மக்களுக்கு என்ன தேவையோ அவற்றையெல்லாம் கேட்டார். இங்கு நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். நாட்டில் எழுந்த ஆயுதக் கிளர்ச்சி யினை தடுக்க முடியாத அரசினால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இந்த நெருக்கடி நிலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவே செல்சனுடன் பேச்சு வார்த்தையைத் தொடங்கினர். இது நெல்சனுக்கும் தெரியும். ஆதலால் தன்னுடைய விடுதலையைத் தவிர மக்களுக்கான

தொலைந்து போன உரிமைகள் எல்லாவற்றையும் கேட்டார். மக்களின் குடியுரிமையை ஸ்திரப்படுத்தினார். மக்களின் வாக்குரிமையை வழங்கச் செய்தார். தெற்கு ஆபிரிக்காவின் எல்லாக் குடிமக்களும் சம உரிமை கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டுமென வாதிட்டு வெற்றி கொண்டார். அரசு தவித்தது. ஒரு பக்கம் ஆயுதம். இன்னொரு பக்கம் தாமாக உருவாகிய பேச்சு வார்த்தை. இறுதியில் ஆயுதத்தில் இருந்து தப்பிக்கொள்ள நெல்சன் கேட்ட எல்லாவற்றுக்கும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். அத்தோடு நெல்சனுக்கும் அவரோடு சேர்ந்தவர்களுக்கும் விடுதலைக்கான திகதியும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆம் 1990 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 11ம் திகதி மூன்று மணிக்கு விடுதலை யாவார் என்ற செய்தி உலகத்திற்குத் தெரியப்படுத்தப்பட்டது. தெற்கு ஆபிரிக்கா விழாக்கோலம்புண்டது. மக்கள் ஆரவரித்தனர். துள்ளிக் குதித்தனர்.

விடுதலையாகும் நாளன்று நானும் அவரும் ஒரே காரில் பயணிக்க வேண்டும் என்ற அவரின் விருப்பமும் அறிவிக்கப்பட்டது. விடுதலை பெற்றபின் கோப்ரவுணில் தங்க விரும்புவதாகக் கூறினார். ஆனால் நானும் மற்றவர்களும் அவரின் பாதுகாப்பு கருதி சங்கைக்குரிய டெஸ்மண்ட் குரு அவர்களோடு தங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டோம். அவரும் சம்மதித்தார்.

நெல்சன் வெளி வந்தபோது மக்களின் ஆர்வமும் உற்சாகமும் என்னை மெய் சிலிர்க்க வைத்தது. ஒரு கட்டத்தில் மக்கள் வீதியில் நின்று மறித்தார்கள். நெல்சனைத் தொட்டுப் பார்க்க ஆசைப்பட்டார்கள். நெல்சன் எழுந்து நின்று பின்வரு மாறு கூறினார். “நண்பர்களே, தோழர்களே, மற்றைய ஆபிரிக்க மக்களே சமாதானத்தின் பெயரிலும் ஜனநாயகத்தின் பெயரிலும் உங்களுக்கான விடுதலை கிடைத்து விட்டது. நான் உங்கள் முன் உங்களுக்குச் சேவை செய்யக் காத்திருக்கும் ஒரு சேவகனாக நிற்கிறேன். உங்களின் கடினமான உழைப்பினாலும் அர்ப்ப

ணிப்புகளாலும் இழப்புகளினாலும் மட்டுமே இது சாத்தியமானது. என்னுடைய வாழ்வின் மீதிக்காலங்களையும் உங்களின் கரங்களில் தந்துவிட்டேன்” என்று கண்ணீர் மல்க உரையாற்றினார்.

அவர் உண்மையில் இதய சுத்தியான மனிதர். அவர் அந்த உரையை நிகழ்த்தும் போது தன் இதயத்திலிருந்தே அந்த வார்த்தைகளை வெளிக் கொணர்ந்தார். அவர் எப்பொழுதும் தன்னை ஒரு சாதாரண மனிதனாகவே கருதிக்கொள்வார். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளே தன்னைத் தலைவனாக ஆக்கியதாக அடிக்கடி கூறிக்கொள்வார். அவர் உண்மையை உணர்ந்தவர். ஒரு தடவை தன் உரையின்போது என்னுடைய மனைவி பிள்ளைகள் குடும்பத்தினர் பட்ட துன்பங்களும் துயரங்களும் நான் பட்டதைவிட அதிகமானவை என்று கூறினார்.

அவர் அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில் சிறையிலிருந்து வெளிவந்த சிலர் வதந்திகளைப் பரப்பினார்கள். அதாவது நெல்சன் மாறி விட்டதாகவும் அவர் வசதியோடு சிறையில் வாழ்கிறார் என்றும் கூறியிருந்தார்கள். அவரின் உண்மை நிலை தெரிந்த நான் துன்பப்பட்டேன். ஆத்திரமடைந்தேன். நெல்சனைக் காணும் போதெல்லாம் கூறுவேன். அவர் ஒரு புன்சிரிப்போடு அந்தக் கதையை நிறுத்தி விடுவார். எதிரியையும் நண்பனாகப் பார்க்கும் தன்மை உடையவராகவே அவரின் மனப்பக்குவம் இருந்தது. பலவிதமான முயற்சிகளின் பின் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசுக்கும் அதிபர் டி கிளார்க்கிற்கும் (De Klerk) இடையில் நேரடிப் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிக்கும் திகதி குறிக்கப்பட்டது. இதனில் நானும் கலந்து கொள்வதாக இருந்தேன்.

இதே நேரம் எமது இனத்தவர்கள் செய்த ஆர்ப்பாட்ட உணர்வலத்தினரை நோக்கிப் பொலிசார் சுட்ட தினால் 12 பேர் இறந்தனர். இது சர்ச்சைக்குரிய விடயமாக மாறியது. நெல்சன் மிகுந்த கோபம் அடைந்தார். ஒரு கையில்

பேச்சுவார்த்தையும் ஒரு கையில் துவக்கையும் வைத்திருக்கும் உங்களுடன் பேச முடியாது என டி. கிளார்க்குக்கு அறிவித்தார். டி. கிளார்க்கும் ஆயுதப் படையினருக்கு சகல தாக்குதல்களையும் நிறுத்தும்படி உத்தரவிட்டதோடு இறந்தவர்களுக்காக வருத்தமும் தெரிவித்தார். இதன்பின் பேச்சுவார்த்தைக்காக வேறு திகதி குறிக்கப்பட்டது.

நெல்சன் சிறையைவிட்டு வெளி வந்த பின்பு நாங்கள் இருவரும் முதன் முறையாக பாரிஸ் நகரத்திற்குப் பயணமானோம் அங்கு எங்களிருவருக்கும் மிகப் பெரிய அளவில் வரவேற்புக் கொடுத்தார்கள். இந்த சுற்றுலாவில் நாங்கள் இருந்தபோது நெல்சனைச் சந்தோசப்படுத்தும் ஒரு நிகழ்வு நடந்தது. எமது நாட்டில் டி கிளார்க்கின் அரசாங்கம் அவசரகாலச் சட்டத்தை இடைநிறுத்தியுள்ளதான செய்திதான் இது. இப்படியே நாங்கள் சுவிற்சிலாண்ட், இத்தாலி, நெதர்லாண்ட் ஆகிய நாடுகளுக்கும் சென்றோம். இங்கிலாந்திற்குச் சென்று இரு நாட்களைக் கழித்தோம். இங்கு நாம் ஒலிவரையும், அடெலி லெயிட்டையும் (Oliver and Adelaide) சந்தித்தோம். பின்பு அமெரிக்காவிற்குச்

சென்றோம். அங்கும் கறுப்பினத்தவர்கள் துன்பத்தில் உள்ளதைக் கேட்டு நெல்சன் மிகுந்த கவலையடைந்தார். இந்த நேரம் அங்கு அதிபராக இருந்தவர் புஸ் (bush) அவரையும் சென்று சந்தித்தோம். அங்கிருந்து கனடாவுக்குப் பயணமானோம். அவர்களது பாராளுமன்றத்திற்கும் சென்றோம். இப்படி எங்கள் பயணம் வரும் வழியில் அயர்லாந்திற்கு சென்று பின்பு திரும்பவும் லண்டனுக்குச் சென்று அப்போது அங்கு பிரதமராக இருந்த தட்சரை (Mrs Thatcher) யும் சந்தித்தோம். இறுதியாக நாங்கள் எங்கள் நாட்டுக்கு வந்தபோது நிலைமை விபரீதமாக இருந்தது. 1500க்கு மேற்பட்ட கறுப்பினப் போராளிகள் மடிந்திருந்தனர். பல ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ்சைச் சேர்ந்தவர்கள் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

இதனால் பல சுற்றுப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கண்டித்தனர். நான் அதற்கு எதிராக வாதிட்டேன். ஆயுதப் போராட்டமே இன்று அவர்களை பேச்சு வார்த்தை மேடைக்கு கொண்டு வந்துள்ளது என்று கூறினேன். என்னுடைய வாதத்தை நெல்சனும் ஏற்றுக்கொண்டார். இதன் விளைவு ஆவணி ஆறாந்திகதி அரசாங்கத்திற்கும் ஆயுதப் போராளிகளுக்குமிடையில் யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் கைச் சாத்தானது. நெல்சன் மக்களுக்கும் அரசுக்கும் பின்வருமாறு கூறினார். “நாங்கள் ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிடவில்லை. தற்காலிகமாக நிறுத்தி உள்ளோம். எங்களது கோரிக்கைகள் நிறைவேறாதவிடத்து மீண்டும் ஆரம்பிப்போம்”

இந்தத் தைரியமான அறிவித்தல் அரசாங்கத்தைக் குழப்பி நடுநடுங்க வைத்தது. இதற்குப் பின்னணியில் நான் இருந்ததாக ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் கருதியது. இதன் காரணமாக என்னைப் பற்றி எதிர்மறையான விமர்சனங்கள் பத்திரிகைகளில் வரத் தொடங்கியிருந்தன. இதனால் நான் மனச் சோர்வடைந்திருந்தேன். ஆனாலும் இதனைத் தீர்ப்பதற்காக

ANC (African National Congress) யைச் சேர்ந்த சிலர் முயற்சித்தார்கள். ஏனென்றால் பிரச்சினைகள் தீர்ந்து தேர்தலுக்கு முகங் கொடுக்கும் போது அவர்களுக்கு நான் தேவையாக இருந்ததுதான். பலர் எனக்கும் நெல்சனுக்கும் இடையில் இடைவெளி உருவாவதற்காக வேண்டுமென்றே கதைகட்டத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் நண்பர்கள் அவர் இன்னும் என்னைக் கதாலிப்பதாகவும் அவர் என்னை ஒரு உற்ற துணையாகக் கருதுவதாகவும் கூறினார்கள். ஆனால் எவர் என்ன சொன்னபோதும் சூழ்நிலைகள் என்னை யாரிலும் தங்கிக் கொள்ளாதவளாகவும் என்னுடைய பாதையை நானே வரையறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தின. உண்மையைச் சொன்னால் அவரோடு பல நாடுகளுக்குச் சென்று வந்தாலும் என்னால் அவருடனான பழைய வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப முடியவில்லை என்பதுதான் உண்மை. அதற்கான காரணம் எனக்குப் புரியவேயில்லை.

நெல்சன் மிக வெள்ளனவே படுக்கைக்குப் போய்விடுவார். என்னால் அப்படி முடிவதில்லை. என்னுடைய உடல் வருத்தங்கள் உறங்க விடுவதில்லை. இதனைப் புரிந்து கொள்ளாத நெல்சன் நான் வேண்டுமென்றே தன்னைப் புறக் கணிப்பதாக எண்ணினார். என்னைப் பொறுத்தவரை நான் ஒரு இருண்ட வாழ்க்கைக்குள் தள்ளப்படுவதாகவே உணர்ந்தேன். நீண்ட காலங்கள் பிரிந்திருந்தமையினால் என்னால் அவரோடு ஒன்றித்துப்போவது மிகக் கடினமாகவே இருந்தது. நானும் அவரும் எங்களிடையிலான கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்த இடைவெளியை மானசீகமாகவே உணர்ந்திருந்தோம்.

நெல்சனின் மதிப்பு அரசியலில் உலகம் முழுவதும் உயர்ந்த நிலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில் மண்டேலா உதைப்பந்தாட்ட கழகத்தின் பயிற்சியாளர் ஜெரி ரிச்சாட்சன் (Jerry Richardson) மீதான வழக்கு ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருந்தது. அங்கு ஸ்ரோம்பி செய்பி (Stompie Seipei) யின் கொலை பற்றியும் லெற்றோடி ஐக்கன்காங்ஜி (Lerotodi Ikeneng)

இன்கொலை முயற்சி வழக்கும் நடைபெறத் தொடங்கி இருந்தது. இந்த வழக்கில் நான் சம்பந்தப்படாதிருந்தும் என் முன்னிலையில் தான் இவை நடந்தன என்றும் வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். திட்டமிட்டு இவை நடந்தன. என் மீது அவதூறு பரப்பும் ஆபிரிக்க காங்கிரசாரின் தூண்டுதலாலேயே இந்த வழக்கு முன்னிலைக்கு வந்ததென்றும் கேள்விப்பட்டேன். இது நெல்சனுக்கும் தெரிந்திருந்தது. நான் அவர்கள் குறிப்பிடும் திகதிகளில் அங்கு இருக்கவில்லை. நான் பிரண்ட் போட்டில் தான் இருந்தேன். இதற்கான அத்தாட்சியும் என்னிடம் இருந்தன.

இந்த வழக்கின் பிரதான குற்றவாளியான றிச்சாட்சனை குற்றவாளியாக நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அவனுக்கு ஆயுள்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இவைகள் எல்லாம் எனது தூண்டுதலாலேயே நடைபெற்றது என்றும் கூறப்பட்டது. மாதக்கடைசியில் மண்டேலா உதைப்பந்தாட்டக் கழகத்தின் இன்றுமொரு பழைய பணியாளர் சால்ஸ் சுவானே (Charles Zwane) என்பவர் மீதும் குற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டது. அதுவும் நிறுவப்பட்டு அவருக்கும் தண்டனை வழங்கப்பட்டது அவையும் என்னுடைய தூண்டுதலாலேயே நடைபெற்றது எனவும் கூறப்பட்டது. ஆனால் நீதிபதி அழுத்தம் காரணமாக என்னையும் குற்றவாளியாகக் கருதினார். இது எனக்கு மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்தது. மன அழுத்தத்தையும் கொடுத்தது. எனக்கெதிராகப் பலர் வேலை செய்கிறார்கள் என்ற உண்மையும் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

புரட்டாதி மாதம் நெல்சன் என்னை ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசின் சமூக நலன்புரிப் பிரிவின் தலைவியாக அறிவித்தார். இதற்கு அமைப்பின் உள்ளிருந்து பல எதிர்ப்புகள் வெளிப்பட்டன. நான் ஒரு பொறுப்பற்றவள் என்றும் அந்தப் பதவிக்குத் தகுதியானவளில்லை என்றும் வாதிட்டார்கள். ஆனால் இதற்கெல்லாம் மேலாக எனக்கு வாக்களிக்க கூடிய வயது இளைஞர்களின் ஆதரவு பெருமளவில் இருப்பதால்

அவர்களின் எதிர்ப்புக் குரல் அடங்கிப் போனது.

1989 பெப்ரவரி 4ஆம் திகதி என் மீதான வழக்கை இல்லாமல் செய்வதற்கு பலரும் முயற்சித்தார்கள். ஏன் அதிபர் கிளார்க் கூட முயற்சித்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். எதிலுமே சம்பந்தப்படாத என்னை ஒரு சில அரசியற் காரணங்களுக்காக வழக்கிற் சிக்கவைக்க ஒரு சக்தி முறைமுகமாக முயன்று கொண்டிருந்தது. அவர்கள் அதில் வெற்றியும் டைந்தார்கள். எனக்கு ஐந்து வருட சிறைத்தண்டனை நீதிமன்றத்தால் விதிக்கப்பட்டது. ஆனாலும் நான் மீளாய்வு மனு சமர்ப்பிக்க அனுமதி தரப்பட்டது. இதனால் நான் உள்ளே செல்வது தடைப்பட்டு எனது பிணை நீட்டிக்கப்பட்டது.

இதன் காரணமாகவோ அல்லது நான் முதல் சொன்ன காரணத்தினாலோ மண்டேலாவினதும் எனதும் திருமண வாழ்வில் கண்ணுக்கெரியாதளவு விரிசல் தெரிய ஆரம்பித்தது. இதே நேரம் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசினுள் பதவிக்கான போராட்டமும் பெருமளவில் ஆரம்பித்தும் இருந்தது. நெல்சனுக்கும் எனக்குமிடையில் பல்வேறு விடயங்கள் பற்றி பல வாக்குவாதங்கள் நடக்கும். நெல்சனைப் பொறுத்தவரை நான் கொலைக்கு உடந்தையானவள் என்பதே. நான் இல்லை என்பதும் நெல்சனுக்கு நன்கு தெரியும். இதன்பின் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசில் நான் ஒரு ஆயுதப் போராளி என்றும் வன்முறையை ஆதரிப்பவள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். நான் சமூக நலன் பிரிவுக்குத் தலைவியாக இருப்பதால் அதற்கான பணத்தை என்னுடைய பயணங்களுக்காகவும் உடைகளுக்காகவும் செலவு செய்வதாகக் குற்றம் சாட்டினார்கள். இவற்றோடு இன்னுமொரு புரளியைக் கிளப்பினார்கள். மண்டேலா உதைப் பந்தாட்டக் கழக வழக்கு மூலமாக அறிமுகமான டாலி மோஃபு (Dail Mpofo) என்ற இளம் எழுதுவினைஞரோடு எனக்குத் தொடர்பு உள்ளதாகக் கூறினார்கள். அதனால்தான் மோஃபு வழக்கறிஞர் நிலையத்திலிருந்து ராஜினாமாச் செய்து எனக்கு உதவிப்

பணிப்பாளராக வந்துள்ளார் என கதை கட்டினார்கள்.

எல்லோரும் நெல்சன் வெளியே வந்தபின் கறுப்பினத் தவரின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது பற்றிச் சிந்தித்தார்களே யொழிய அவரின் கைதின் பின்பு தனி ஒருத்தியாக நான் பிள்ளைகளுடன்பட்ட துன்பங்கள் துயரங்கள் பற்றி எவருமே சிந்திக்கவில்லை. இந்த சமூகத்திற்காக நான் பட்ட துன்பங்கள் பாதிப்புகள் பற்றி எவருமே சிந்திக்கவில்லை. அந்த வழக்கும் தீர்ப்பும் வந்த பின்பு முற்று முழுதாக எனது கடந்த காலம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. மக்கள் மனதிலிருந்து என்னை அகற்ற திட்டமிட்டு எனது நடத்தையையும் களங்கப்படுத்தி வெற்றி கண்டார்கள் என்பதுவே உண்மை.

நான் கேப்ரவுனுக்குச் செல்வதற்காக சர்வதேச விமான நிலையத்தில் காத்திருந்தபோது எதிர்பாராதவிதமாக புகழ்பெற்ற நையாண்டி நடிகர் பீற்றர் ரேக் உயிஸ் (Pieter Dirk Uys) என்பவரைச் சந்தித்தேன். அவரை அணுகி என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன். நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்ததில்லை. கை குலுக்கிக் கொண்டோம். அவருடைய கையிலிருந்த பை என்னைக் கவர்ந்தது. அதற்குள் என்ன இருக்கிறது என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் “நான் ஒரு நிகழ்ச்சிக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன் அந் நிகழ்வில் நான் பெண்ணாக நடிக்க வேண்டும். அதற்கான உடுப்புகள் இருக்கின்றன” என்றார். தொடர்ந்து என்னுடைய பையுள் இருப்பவை என்னவெனத் தெரியுமா என்றேன். அவர் வியப்போடு என்னைப் பார்த்துக் கூறுங்கள் என்றார். “இதற்குள் Mrs மண்டேலா நான் Mr மண்டேலா வாக நடிப்பதற்குரிய வழிமுறைகள் இருக்கின்றன” என்றேன். அவர் குழப்பத்துடன் ஏன் உங்களால் அதைச் செய்ய முடியாதா? என்று கேட்டார். “எனக்கு நீண்டகாலமாக மறந்துவிட்டது” என்றேன். அவர் வியப்போடு என்னைப் பார்த்தார்.

1991 மார்கழி 21ஆம் திகதி தெற்கு ஆபிரிக்காவின் எதிர்கால விதியைத் தீர்மானிக்கும் உச்சக் கட்டப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. சர்வதேசமும் இதனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அதிகாரங்களைக் கையளிக்கும் செயற்பாடுகள் அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்தன. க்லிசா பலபி (*Xoliswa falafi*) என்னும் பெண் திடீரென என்னைப் பற்றியும் என் நடத்தைகள் பற்றியும் அமைப்புக்குள் குரல் எழுப்பினாள். அதனால் அவள் உடனடியாகவே கட்சியிலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டாள். அதனால் கோபங்கொண்டு என்னைப் பழி வாங்க ஆரம்பித்தாள். பத்திரிகைக்காரரைக் கூட்டி வைத்து என்னைப் பற்றி நான்

ஆட்கடத்தல் செய்ததாயும் பலரை அச்சுறுத்தியதாகவும் அவை பற்றித்தன்னிடம் ஆதாரம் இருப்பதாகவும் கூறித் தன்னிடமிருந்த பொய்யான இட்டுக் கட்டப்பட்ட ஆதாரங்கள் யாவற்றையும் பகிரங்கப்படுத்தினாள். இவைகள் எல்லாம் ஆபிரிக்க காங்கிரசின் திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளே. இவை பற்றித் தெரிந்திருந்தும் நெல்சன் வாய்மூடி மௌனியாகவே இருந்தார்.

ஆபிரிக்க காங்கிரஸ் என்னைப் பதவியிலிருந்து வெளியேற்றியது. மண்டேலா அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்து வின்னியைத் திரும்பவும் உள்ளே எடுக்கும்படி வற்புறுத்தினார். ஆனால் என்னைப் பற்றிய விடயங்கள் பத்திரிகைகளில் பரவலாக வர ஆரம்பித் துவிட்டன. இதனால் நெல்சனும் மௌனமாகி விட்டார். இவைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது நான் அமெரிக்காவுக்குச் செல்லவிருந்தேன். இது ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்டிருந்த பயணம். நெல்சன் போக வேண்டா மென்று கூறினார். ஆனால் நான் அதனை மறுத்து டாயி மோஃபுவுடன் (Daji Moffu) பயணமானேன். இவர் என்னுடைய சிறந்த நண்பர். இவருடன் என்னை இணைத்தே கதைகட்டி விட்டிருந்தனர். இதனால் நெல்சன் அளவுக்கதிகமாகக் கோபம் அடைந்திருந்தார் என்றே நினைக்கிறேன்.

அடுத்தநாள் பத்திரிகைக்காரர்களைக் கூட்டிய நெல்சன் பகிரங்கமாக “என்னுடைய நன்மை கருதியும் நாட்டின் நன்மை கருதியும் வின்னியை பிரிவதாக அறிக்கை விட்டார். நான் அமெரிக்காவால் வந்தபோது நாங்கள் இருந்த வீட்டில் நெல்சன் இல்லை. அவரது உடமைகளும் அங்கிருக்கவில்லை. மனம் உடைந்து போய்விட்டது. அமைதியாக முன்னே இருந்த கதிரையில் மனச்சோர்வோடு அமர்ந்தேன். அடுத்து என்ன செய்வது? எவ்வித தயக்கமுமின்றி ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசின் சகல பதவிகளிலிருந்தும் என்னை விடுவித்துக் கொண்டேன். ஒரு மாதம் கழிந்தபின் எனது மகள் சிம்சியின் திருமணம் நடந்தது. அந்தத் திருமண வரவேற்புக்கு வந்த நெல்சன் என்னை

ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. 1995 ஆம் ஆண்டு நெல்சன் என்னை விவாகரத்து செய்ய விரும்பினார். நானும் மறுக்கவில்லை. பந்தத்திலிருந்து வெளியே வந்து சுதந்திரப் பறவையாக பறக்க வேண்டுமென்றே விரும்பினேன்.

என்னைவிட வயதில் மிக அதிகமானவரை திருமணம் புரிந்தேன். அவர் சிறை சென்றபோது அவருக்காகப் போராடினேன். அரசாங்கத்தினால் சித்திரவதைகளுக்கும் உட்பட்டேன். ஆனால் அவர் வெளியே வந்தபின் நான் கனவு கண்ட உலகத்தைக் காண முடியவில்லை. பழைய நெல்சனைக் காணமுடியவில்லை. என்னை விவாகரத்துச் செய்தபின் மொசாம்பிக் நாட்டு ஜனாதிபதியின் மனைவியாக இருந்த விதவைப் பெண்ணை திருமணம் செய்தார்.

இறுதியாக ஒரு செய்தி கூறுகிறேன். நெல்சன் 2013 ஆம் ஆண்டு மார்சுழி மாதம் 5 ஆம் திகதி இறுதியாக மூச்சை நிறுத்தும்போது அருகில் இருந்தேன். ஆம்! அவரின் இருமருங்கிலும் நானும் அந்த விதவைப் பெண்ணுமே இருந்தோம். அவர் கடைசியாக என்னைப் பார்த்தபடிதான் இந்த உலகைவிட்டுப் பிரிந்தார்.

அவருக்குப் பின்பான வாழ்க்கைபற்றி உங்களோடு உரையாடுவது அர்த்தமற்றது என்றே நினைக்கிறேன். என் பேரப் பிள்ளைகளோடு வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. என் வாக்கு மூலம் உங்கள் மனதைத் தொட்பிருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன். நான் எப்போ போகப்போகிறேன்? யாருக்குத் தெரியும்?

குறிப்பு:

2018 ஆம் ஆண்டு சித்திரைமாதம் 2 ஆம் திகதி வின்னி மண்டேலா தனது 81 ஆவது வயதில் மரணமானார். அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு வைத்தியசாலையில் இருந்து மரணமானார். ஒரு விடுதலையை நேசித்த ஆத்மா கண்களை மூடிக் கொண்டது.

இந்த வாக்குமூலத்தை எழுதுவதற்கு எனக்கு உறுதுணையாக
விருந்த நூல்கள்:

1. Part of My soul - Winnie Mandela - Edited by Anne Benjamin and adapted by Mary Benson
2. Winnie Mandela a life
- Anne Marie du Preez Bezdrob
3. Long walk to freedom
- Nelson Mandela

A. KUGAN
R. 2ND LANE
ANANDAPUR
TRINCO

மனித வரலாற்றில் எத்தனையோ விடுதலைப் போராட்டங்கள் உலகத்தின் மூலைமுடுக்குகளில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சில வெற்றியடைந்து விடுகின்றன. சில தோல்வியடைந்து விடுகின்றன. வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் இடையில் பல காரணங்கள் வலிந்து கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் அவற்றின் வெற்றியும் தோல்வியும் அவர்களின்

அரசியல் பின்னணியும் தொலை நோக்குச் சிந்தனையுமே காரணமாக முன்னே வந்து நிற்கின்றன. தெற்கு ஆபிரிக்காவின் இனவெறி அரசுக்கெதிரான சாத்வீக வன்முறைப் போராட்டங்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்தனவாக வெளியில் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவை வேறு வேறாகவே இயங்கின என்பதுவே வரலாற்று உண்மையாகும். முதலாளித்துவ சிந்தனையும் இனரீதியான அடக்கு முறைச் சிந்தனையும் கொண்ட அரசுகள் ஒருபோதும் ஆயுதப் போராட்டத்தின் வெற்றிகைய ஏற்றுக் கொள்வதில்லை அதன் வளர்ச்சிகைய அனுமதிப்பதில்லை என்பது வரலாறு எமக்குத் தரும் பாடமாகும்.

— மு. தயானாள்

ISBN: 978-624-5849-12-3

9 786245 849123

300.00

மகுடம்